Richard Essex

ȘAPTE SEMNĂTURI

Seria JACK SLADE și LESSINGER

Richard Essex[1]

ȘAPTE SEMNĂTURI

[Jack Slade & Lessinger]

Editura „VATRA”S.A.R.
Colecția ALB și NEGRU
București, 1943
Strada Vasile Conta No. 12 - Telefon 1-38-92

[1] Richard Essex, pseudonim pentru **Richard Starr** (1878-1968).

Colecția ALB și NEGRU
apare sub îngrijirea lui DUMITRU LAMBRU

Seria *Jack Slade si Lessinger*
Slade Scores Again (Herbert Jenkins, 1933)

CAPITOLUL I
PRIZONIERUL Nr. 33

Sir James Rockley, directorul marelui penitenciar de la Blackmoor, zâmbi ușor primind, prin căile oficiale obișnuite, o cerere de audiență din partea prizonierului 33.

În timp ce directorul citea raportul prezentat de gardianul șef, Beryl Grey fiica lui sir Derrick Grey, strălucit membru al Parlamentului, se găsea cu el în biroul lui, și sir James se hotărî deodată să ofere frumoasei sale vizitatoare un divertisment original.

— Adu omul cu o escortă, ordona el. Îl voi vedea aici.

Gardianul fu uimit. De obicei, când un prizonier cerea să vorbească directorului, acesta, dacă consimțea, se ducea să-l vadă în celula sa. Dar, la urma urmei, casa lui sir James se găsea numai la câțiva pași de penitenciar; și apoi condamnații făceau adesea călătorii lungi cu trenul, însoțiți de un singur gardian.

Îndată ce plecă gardianul șef, sir James se întoarse spre fată:

— Ai spus că ții mult să-l vezi pe faimosul Lessinger mai înainte de a ne părăsi, Beryl. Ei bine! vei fi satisfăcută, peste o clipă va fi adus aici.

— Oh! sunt foarte mulțumită! strigă fata. Adevărat că are o înfățișare îngrozitoare? Bine înțeles, am văzut portrete de-ale lui prin ziare, dar erau atât de deosebite unele de altele…

Sir James zâmbi.

— Nu trebuie să pui bază pe aceste fotografii, cea mai mare parte reprezentau cu totul alt individ. Acum îl vei

vedea pe Lessinger în persoană. Pot să-ți afirm că nu-i vei găsi o fizionomie brutală. Are aerul foarte distins, tot atât de rafinat pe cât îi erau metodele, dacă pot spune astfel. Dar un bărbat nu prea arată bine cu capul ras și în hainele închisorii.

— Este primejdios?

— Deloc. Lessinger, trebuie s-o spun, ne-a surprins plăcut. El a fost trimis aici acum șase luni pentru a ispăși o condamnare de cincisprezece ani.

Fata se înfioră și-și încruntă sprâncenele-i negre, dar sir James nu observă și continuă:

— Ni s-a prezis că nu-l vom putea ține nici opt zile, că nu există nici o închisoare din care n-ar fi putut evada și-ți mărturisesc, confidențial, că mă cam temeam de deținerea lui aici. El a dat dovadă de o ingeniozitate remarcabilă favorizând fuga câtorva din complicii săi.

— Și el n-a încercat să fugă? întrebă fata.

— Nu, până acum a avut o conduită perfectă. Gardienii îl vorbesc de bine... Dar iată-l; stai un minut să-l vezi, apoi, îți voi cere să te retragi, căci nu știu ce vrea să-mi spună.

— Crezi că e prudent să rămâi singur cu el, sir James? Cine știe dacă nu are vreun plan dibaci pentru a fugi.

Sir James zâmbi.

— Fii liniștită, copila mea. Știu cum să umblu cu deținuții; de altfel, gardienii vor fi la ușă.

— Pentru ce nu aici, în cameră?

— Nu, când un om cere să mă vadă, am ca principiu să rămân singur cu el. Dacă are să se plângă de tratament rău, nu o poate face cu un gardian alături de el.

— Ești foarte bun, sir James, murmură fata.

— Prizonierul Nr. 33, anunță gardianul deschizând ușa. Înaintează! Stai! Întoarce la stânga.

Beryl zări doi oameni înarmați cu puști în pragul ușii. Inima i se strânse. În fața ei era, viața adevărată, și nu o imagine pe un ecran. Apoi prizonierul 33 intră, și gardianul care-l însoțise ieși imediat.

Lessinger era acolo, în fața lor.

El purta groaznica îmbrăcăminte a închisorii, dar atitudinea sa era mai curând aceea a unui soldat decât a unui condamnat. Era înalt, tânăr, viguros, cu un frumos obraz regulat și inteligent. Beryl avu certitudinea că acest om, oricare ar fi fost cariera aleasă, s-ar fi ilustrat. Avea în ochi o expresie de tenacitate și o licărire pe care ea o mai văzuse la unii oameni ajunși în situații înalte. La tatăl său de exemplu, pe care nimic nu l-ar fi împiedicat să săvârșească ceea ce hotărâse să facă, ea o simțise adesea. Tot astfel era și prizonierul acesta. El zâmbea, dar sub acest zâmbet se ascundea o voință ce-o tulbură în mod ciudat pe fată.

Intrând, Lessinger o salută cu ușurință și curtoazie. Până aș da seama de gestul său, ea îi răspunse la salut, apoi roși întâlnind privirea mirată a lui sir James Rockley. Totuși, părăsind încăperea, ea nu-și regretă gestul.

— Ei bine, întrebă sir James, după ce se închise ușa în urma fetei. Dumneata ești prizonierul Nr. 33?

— Mă numesc Lessinger, spuse prizonierul sec. Îți dau voie să-mi spui pe nume.

Sir James fu cât pe aci să se înăbușe. Acest mod de a răspunde... Totuși, el credea să cunoască sufletul omenesc și instinctul său de umanitate birui iritarea. El reluă.

— Pentru ce ai cerut să mă vezi? Ai să te plângi de ceva?

— Absolut de nimic, răspunse Lessinger. Din contră, te felicit pentru organizarea dumitale perfectă. N-am avut de-a face decât cu oameni corecți și chiar amabili. Vreau să-ți vorbesc de altceva.

— Ce anume?

— Pot să stau jos?

Sir James avu o mișcare de nerăbdare.

— Un prizonier nu poate sta jos înaintea directorului închisorii, spuse el cu severitate.

— De ce nu? replica Lessinger cu aceeași severitate. Ultima oară când ne-am întâlnit, dumneata ai fost acela

care mi-ai cerut voie să stai jos și eu ți-am permis.

Sir James dădu din umeri.

— Nu minți! Nu te-em mai văzut niciodată până ce ai fost trimis aici.

Celălalt avu un zâmbet rece.

— Te înșeli, sir James. Noi ne-am cunoscut, dar e cam mult de-atunci. Eram împreună în armata engleză, și eram ofițerul dumitale superior. Îți mulțumesc că-mi oferi un scaun.

El se așeză calm.

— Am primit azi de dimineață un raport de la șeful personalului meu... începu el.

Sir James sări în sus și-l întrerupse cu violență:

— Asta e culmea! Văd că n-am avut dreptate să fiu indulgent cu dumneata! Cum ai putut primi scrisoarea asta?

— Regret că nu te pot informa, răspunse Lessinger politicos. Modul în care îmi parvin scrisorile și ziarele nu mă privește; este treaba subordonaților mei. Sunt oameni capabili și sunt satisfăcut de serviciile lor.

— Și primești și ziarele de dimineață? Vasăzică cunoști tot atât de bine ca și mine ultimele noutăți?

— Bine înțeles, spuse Lessinger. Îți pot spune care este favoritul premiului Grand National, să-ți dau cursurile de închidere ale anumitor mine de aur care mă interesează și, dacă dorești, îți pot spune în taină clauzele principale ale proiectului de lege pe care D. Derrick Grey are de gând să-l prezinte săptămână viitoare despre taxele bogățiilor dobândite în cursul războiului.

— Amănuntele acestui proiect de lege încă n-au fost publicate, observă directorul.

— Totuși ți le pot indica pe toate. Aici, sunt înaintea ziarelor și a publicului.

Lessinger își aprinse țigara cu chibriturile puse pe masă și continuă:

— Acuma știi că ceea ce spun merită să fie ascultat.

Motivul pentru care sunt aici privește în destul de aproape pe tânăra care se afla aici când am intrat, și căreia, ai omis să mă prezinți. Îți voi da un avertisment care privește pe tatăl acestei fete, Derrick Grey, și aceasta în interesul lui.

Sir James începu să fie puțin tulburat. Nu mai credea în bluff. Deținutul o identificase pe Beryl Grey.

— Ce-ai de spus de d. Grey? întrebă el sec.

— Viața lui Derrick Grey este în pericol, declară Lessinger. El amenință siguranța unor oameni foarte puternici, fără scrupule, care au angajate interese mari. Trebuie să se păzească. I se pregătește moartea.

Ușurința dispăruse din vorbele deținutului. Directorul înțelese că acest avertisment merită să fie luat în considerație. Și totuși, cum să iei în serios un astfel de informator?

— Toate amănuntele sunt în raportul acesta, continuă Lessinger; dar nu ți le voi da. Îmi este de ajuns că te-am pus în gardă. Evident, dacă vrei poți să iei scrisoarea, dar este redactată într-un cod secret pe care nu vei reuși să-l descifrezi. Te-am avertizat, dumneata avertizează Scotland Yard-ul și Ministerul de Interne. Aș putea-o face chiar eu, și poate că o voi face peste două sau trei zile. Dar ei vor lua mai mult în considerație un avertisment venind de la dumneata. Poate că gestul meu te uimește. Pentru ce mă alătur de legea care m-a condamnat? Dar când vad un copil jucându-se cu primejdia, strig instinctiv: „Păzea!” Acest Derrick Grey e un copil. El încearcă să-și servească țara după conștiința sa, dar a atacat pe alții mai puternici decât el, fără ca să-și dea seama, și nu-și închipuie ca fiecare oră ce bate poate marca pentru el moartea. Eu nu mai am încredere în Scotland Yard de când i-am părăsit direcțiunea pentru a deveni musafirul dumitale. McGoorty, noul inspector principal, este un om de treabă, cu toate că a tras asupra mea, sperând să mă rănească în mod serios. N-am pică pe el, dar mărturisesc că e bătrân și n-are nicio subtilitate. Nu există decât un om care să se poată ocupa

de afacerea asta în absența mea..

— Cine? întreba sir James, convins de asigurarea asta.

— Al. John Darrell, M. P.[2] care este mai cunoscut publicului sub numele de Slade de la Yard. Poate că el poate salva pe Derrick Grey de un dezastru, dar e îndoielnic. Fie vorba între noi, nu prea am încredere în d. Slade după cum nici el însuși nu are.

— Dar el te-a bătut! remarcă directorul.

— Noroc. Norocul începătorului! El avea toate atuurile în mână și trebuie să spun că le-a jucat bine. El nu poate spera într-o a doua șansă la fel. Evident, dacă guvernul vrea să mă elibereze ca și pe partenera mea Serpolet, noi vom face în așa fel ca să nu se întâmple nimic D-lui Grey. Ai putea să faci propunerea asta. Dar va fi acceptată?...

Sir James nu răspunse și dădu ordin ca deținutul să fie dus înapoi.

---

[2] Membru al Parlamentului.

CAPITOLUL II
MESAJ DE LA BLACKMOOR

Sir James Rockley nu se ocupa deloc de afacerea despre care îi vorbise deținutul Lessinger. Pentru el era o chestiune de demnitate personală. Era ridicol gândul că un director de închisoare putea primi ordine de la un deținut și dacă se afla un asemenea lucru se făcea de râs. Lessinger și-ar fi făcut o datorie să răspândească știrea, căci adora publicitatea.

Trei zile mai târziu McGoorty, inspector principal la Scotland Yard, intrând într-o dimineață în biroul său, găsi o scrisoare pe masă.

El se opri brusc în mijlocul încăperii, puțin palid și cu ochii ficși. Înțepenit pe locul unde era, el se aplecă și examină cuțitul fără a-l atinge. Pe mâner se afla o mică placă de argint, pe care era gravat un nume ce nu-l putea citi din locul unde se afla. Dar el cunoștea foarte bine cuțitul și numele.

McGoorty se scutură, scoase un mormăit nearticulat și puse mâna pe grupul butoanelor de servicii care-l legau de toate birourile ceea ce avu ca rezultat alarmarea în același timp a tuturor subordonaților săi.

Se auziră pași grăbiți pe scări și coridoare, și o duzină de bărbați năvăliră în biroul inspectorului principal.

McGoorty îi privi o clipă apoi obrazul îi deveni roșu și ochii săi aruncară fulgere.

— Ce-i asta? striga el. De ce-ați venit cu toții? L-am sunat pe Buzzard.

În realitate, el apăsase pe toate butoanele soneriilor

odată, dar părea atât de furios încât nimeni nu îndrăzni să replice. El continuă:

— Buzzard, rămâi aici. Și dumneata, Sanderson. Voi ceilalți, plecați. Daca vă mai aud urcând și coborând ca o bandă de nebuni, vor fi în perspectivă câteva revocări. Ați înțeles?

Ei înțeleseră și se îngrămădiră spre ieșire.

McGoorty se întoarse spre cei doi detectivi, ce rămăseseră:

— Ia ascultă, Buzzard, ai început să te ții de farse?

— Câtuși de puțin, domnule. Ce farse?

— Mi se pare că dumneata ești responsabil de biroul acesta când lipsesc eu. Cum îți explici asta?

Buzzard privi cu uimire cuțitul înfipt în masă și dădu din cap.

— N-o explic, domnule. Acum un sfert de oră am fost aici și cuțitul nu era. Sunt sigur. Când am ieșit, am încuiat ușa și de-atunci n-a mai intrat nimeni.

McGoorty dădu din umeri.

— E o idioțenie ceea ce spui! Adică obiectul acesta a venit singur? Sanderson, uite-te! Ai mai văzut acest cuțit?

Detectivul luă cuțitul ce i-l întindea șeful său și se încruntă.

— Da, am mai văzut unul asemănător, domnule.

— Și eu, replică McGoorty. Este cuțitul lui Lessinger. Același cuțit ce-a fost găsit la miss Dora Derrington în noaptea când a fost asasinat Bolton Seeker, în camera sigilată. Această armă a fost pusă în muzeul nostru criminal. Dumneata aveai paza acestui muzeu. Du-te și adu cuțitul lui Lessinger.

Sanderson se repezi afară din încăpere și reveni îndată speriat.

— Cuțitul a dispărut, șefule. Dulapul este încuiat și cheia a fost tot timpul la mine dar cuțitul nu mai este acolo.

— Natural, fiindcă e aici, mormăi McGoorty. Bine, plecați!

McGoorty, rămase singur, și deschise scrisoarea. El recunoscu scrisul faimosului Lessinger, și iată ce citi:

„Dragă Domnule Goorty, mă tem că nu te pot felicita. Nimeni nu cunoaște mai bine ca mine Scotland Yard-ul și știu că o muncă de rutină ca a dumitale este în general suficientă, dar din când în când, dragă McGoorty, trebuie puțină imaginație, ba chiar pătrundere. Or, dumneata nu ai niciuna din aceste două facultăți. Ți-am dat o șansă, dar dacă nu te vei arăta la înălțimea datoriei dumitale, voi lua măsuri căci nu pot lăsa să se prăpădească ceea ce eu am organizat cu atâta trudă.

Dl. Derrick Grey, M. P. este în pericol de moarte. Datoria dumitale ar fi să știi asta; dumneata habar n-ai de asta. Ar trebui să-l aperi; nu faci nimic. Ocupă-te de asta; altminteri voi fi obligat să evadez ca să mă ocup eu.

Lessinger”

McGoorty gemu. El avusese întotdeauna impresia că situația sa de șef era cam prea grea pentru umerii lui și avea presimțirea că era nu-l va duce la nimic bun.

— E un complot, murmură el. Lessinger uneltește ceva, în curând vom afla că a fugit. Ce spun eu? Desigur că trebuie să fie deja în libertate. Cine altcineva a putut așeza scrisoarea asta aici? Cine altcineva a putut lua cuțitul și a-l aduce în acest birou încuiat?

McGoorty încercă fără succes să telefoneze la închisoarea de la Blackmoor. În timpul nopții fusese o furtună și linia tăiată. Atunci, trimise guvernatorului următoarea telegramă:

„Supravegheați Lessinger. Credem evadare iminentă, McGoorty. Scotland Yard”.

CAPITOLUL III
McGOORTY INTRĂ ÎN ACȚIUNE

Când inspectorul principal McGoorty se găsea în prezența unui caz încurcat și grav, prima lui mișcare era de a cere ajutor lui J. Darrell M. P. care, pentru el, era mereu Jack Slade, expert în criminalistică.

— Și eu am primit o scrisoare, spuse Slade, după ce ascultă cu atenție povestirea polițistului. Uite, citește.

McGoorty luă scrisoarea ce-i era întinsă și care se exprima astfel:

,,Dragă Slade, neglijezi lucrul ce ți l-am încredințat. Politică poate face oricine, dar pentru a conduce un serviciu la Scotland Yard trebuie un om superior. McGoorty este o simula roată de mașină. El n-are nicio imaginație și s-a lăsat împotmolit în rutină. Ai grijă să-ți supraveghezi colegul de la Parlament, pe Dl. Derrick Grey. Te asigur, că are mare nevoie de asta. Sper să te vad curând. Respectele mele D-rei Moyra Derrington. Al dumitale,

Lessinger.

P. S. Regret eroarea cu privire la acel ac. Nu știam că era un cadou. Scuză-mă".

McGoorty se încruntă și, după un moment de tăcere, întrebă:

— Crezi că a evadat?

— În privința asta poți să fii liniștit, răspunse Slade. Am telefonat la închisoare; e acolo. Acum că autoritățile sunt avertizate, cred că Lessinger are puține șanse să evadeze.

— Mi-ar place foarte mult să fiu convins de asta, spuse McGoorty. Ce e povestea asta cu acul la care face aluzie?

Slade dădu din umeri.

— Încă un mister. Acum câteva zile am pierdut un ac de cravată cu diamante având o valoare destul de mare, și am făcut publicat un anunț pentru a fi regăsit. Țineam mult la el, căci era un cadou de la miss Moyra Derrington. Am lipsit două zile și n-am revenit decât azi de dimineața. Când am intrat în camera asta am găsit scrisoarea pe care ai citit-o, și care, după cum poți vedea, n-a venit cu poșta. Servitoarea mi-a spus că de dimineață când a făcut curățenie și a aprins focul scrisoarea nu se afla aici. Totuși în apartament n-a pătruns nimeni în afară de mine și de un funcționar al Societății de electricitate.

— Ah! murmură McGoorty, dând din cap. Odinioară era Omul de la gaz.

— Și ce este mai curios, continuă Slade, este că scrisoarea era prinsă de sugativă cu acul meu cu diamante pe care l-am pierdut.

— Și ce să gândim de afacerea Derrick Grey? reluă inspectorul principal. Desigur că e născocită pentru a ne atrage atenția în altă parte, nu?

— Poate... Dar trebuie să știi că Derrick Grey joacă în acest moment un joc foarte primejdios.

— Ce face?

— Dacă proiectul său e acceptat la Cameră, e foarte probabil că unii milionari se vor deveni foarte săraci, și alții pot risca chiar închisoarea. Or, acești milionari, fără nicio îndoială, vor lua măsuri pentru a se apăra.

— Dacă este așa, poate că e ceva adevărat în spusele lui Lessinger, murmură McGoorty.

— Da. Dar trebuie să privim lucrurile sub toate fețele. Dacă Lessinger se interesează de afacerea asta, este că

are vreun profit de tras. Nu l-am văzut niciodată pe Lessinger ocupându-se de ceva fără ca să aibă un interes oarecare. În tot cazul, nu vei pierde nimic ducându-te să-l vezi pe Grey. Acum o oră știu că se simțea bine.

— De unde știi? I-ai vorbit?

— Nu, l-am văzut la gară. Probabil că se întorcea și el de undeva. Poate că m-a zărit, dar m-a evitat.

McGoorty plecă și se duse direct la Derrick Grey. Ușa casei îi fu deschisă de un valet tânăr și cu înfățișarea corectă, care, la cererea polițistului, răspunse:

— Regret, domnule. Dl. Grey lipsește și nu se va reîntoarce decât poimâine.

McGoorty nu se arata niciodată prea răbdător. El bănui o minciună și, îmbrâncind servitorul, intră în vestibul.

— Spune D-lui Grey că inspectorul McGoorty, de la Scotland Yard, dorește să-l vadă.

— Dar, domnule, v-am mai spus că nu e aici.

— Am auzit foarte bine, ripostă McGoorty. Du-te și anunță-l. Știu că s-a reîntors din călătorie.

Valetul dădu din umeri.

— Secretara d-lui Grey este aici. Dacă voiți să așteptați, mă duc s-o întreb.

În loc să aștepte, McGoorty, îl urmă pe valet care străbătu un coridor și, fără ca să bată, deschise o ușă.

McGoorty intră după el, cu pălăria pe cap. El se gândea că un detectiv nu trebuie niciodată să-și scoată pălăria dacă este obligat s-o țină în mână. Mâinile trebuiau să rămână întotdeauna libere. Fracțiunea de secundă pierdută numai în gestul de a lăsa să cadă o pălărie putea fi fatală în caz de atac neașteptat.

Secretara era o persoană tânără, foarte frumoasă și ai cărei ochi erau plini de inteligență. Inspectorul admitea frumusețea la o femeie, dar dacă aceasta era și inteligentă, devenea neîncrezător.

El putu nota o rapidă privire de complicitate între secretară și valet și conchise că bănuielile sale erau

fondate. În același timp, el simți un ciudat fior nervos, senzație fizică, destul de stranie care-l prevenise adesea de o primejdie iminentă.

Socotind primejdios ca omul să rămână în spatele lui, îl făcu să iasă cu un gest imperios și închise ușa. Secretara îl privi cu indignare.

— Nu crezi că ai putea să-ți scoți pălăria? spuse ea sec.

— Scuză-mă, spuse polițistul punând pălăria pe masă. Sunt inspectorul principal McGoorty, de la Scotland Yard.

El observă fata și-i văzu privirea nehotărâtă și mâinile crispându-i-se ușor. De mai multe ori în cariera lui de detectiv, McGoorty remarcase această ușoare crispare și știa că era un semn de frică. El notă că ochii fetei se îndreptau spre o ușă ce se găsea în fundul încăperii.

— Vreau să-l văd pe Dl. Derrick Grey, reluă el.

— Mă tem că astăzi nu-l poți vedea, lipsește din Londra.

— Biroul D-lui Grey este acolo? întrebă el arătând ușa din fund.

— Da.

— Vreau să-l vizitez. Nu vreau să stau acolo, dar te rog să deschizi ușa ca să arunc o privire înăuntru.

— Nu o voi face, răspunse fata cu un calm aparent.

McGoorty străbătu încăperea în două salturi, dar secretara fu mai rapidă, ea sări și se înfipse în fața ușii cu brațele întinse.

— Nu vei intra! striga ea.

McGoorty apucă fata de braț și o depărtă de ușă. Ea strigă din toate puterile:

— Rankin!

Valetul trebuie că aștepta, căci, imediat, el se repezi în încăpere și se aruncă asupra inspectorului cu mai mult curaj decât prudență. McGoorty, obișnuit cu acest fel de atacuri, își respinse agresorul cu o mână de fier și, trimițându-i un pumn în falcă, îl întinse pe parchet unde rămase gemând.

— Uite ce înseamnă să ataci un ofițer de poliție în

exercițiul datoriei sale, spuse McGoorty privind fata care sta rezemată, tremurândă și palidă, de perete.

McGoorty încercă să deschidă ușa, dar aceasta era încuiată.

— Unde e cheia? întrebă el.

Fata rămase mută, părând gata să leșine.

McGoorty apucă un fotoliu și-l aruncă în ușă. O tăblie pocni și fata țipă. Inspectorul își reîncepu manevra și la a treia tentativă ușa se deschise.

McGoorty intră îndată și se găsi într-o încăpere elegantă și confortabilă a cărei mobilă principală era un birou mare înaintea căruia se găsea un fotoliu gol.

McGoorty privi în jur și nu văzu nimic suspect. El n-avea niciun drept să violeze un domiciliu particular sub pretextul că văzuse o licărire de spaimă în ochii unei fete. Derrick Grey era susceptibil și influențabil.

Voi să se retragă când zări o pălărie pe o măsuță într-un colț întunecat; pălăria era udă. El își aminti că afară ploua. Înaintă în cameră și atunci văzu piciorul unui bărbat ce ieșea de sub birou.

Între fotoliu și birou era întins un bărbat, cu fața spre covorul unde se crispau mâinile. McGoorty, întoarse repede capul și ascultă inima care nu mai bătea.

Acest om era Derrick Grey.

CAPITOLUL IV
ENIGME

McGoorty recunoscu ușor figura lui Derrick Grey, M. P., fiindcă în ultimele luni o văzuse adesea prin ziare. O pată roșie pe tâmplă arăta cauza morții.

McGoorty își aminti brusc de cele două persoane pe care le lăsase în camera de alături; persoane care făcuseră totul pentru a-l împiedica să intre în biroul unde era cadavrul. Nu cumva fugiseră? Inspectorul se repezi spre ușă și oftă ușurat. Erau acolo Rankin, pe jos, părea încă buimăcit; buzele îi sângerau; fata, îngenuncheată lângă el, încerca să oprească sângele cu batista. Desigur că era legată de rănit de simpatie sau interes, altminteri ar fi profitat de ocazia ce i se oferea ca să fugă.

Când apăru polițistul ea ridică capul și-i aruncă o privire disprețuitoare.

— Ei bine! spuse ea cu răceală, acuma cred ca ești satisfăcut?

McGoorty o privi atent cu oarecare admirație. Cel puțin, era îndrăzneață. Dar unde voia să ajungă?

— Da, sau cel puțin am aflat ceva, răspunse el.

— În cazul acesta, cred că ai face bine să pleci, relua ea. N-am nevoie să-ți spun că atacul dumitale față de acest om și mine ca și pagubele ce le-ai făcut în casa asta vor avea urmări supărătoare pentru dumneata.

— Știi foarte bine că stăpânul dumitale d. Derrick Grey, este întins mort înaintea biroului sau.

— Mort!... murmură secretara cu o voce înăbușită și pălind.

— Asasinat, preciză inspectorul. Și m-aș mira foarte să nu fiți amestecați amândoi în afacerea asta.

Fata se repezi spre ușă dar brațul puternic al lui McGoorty o opri.

— Nu vei trece, spuse inspectorul liniștit. Vei rămâne aici cu mine. Vreau să vă supraveghez pe amândoi odată. Fără glume.

— Lasă-mă să trec! Vreau să intru în acest birou! Nu mă vei împiedica!

— Ba te voi împiedica. Nimeni nu va intra în încăperea asta înaintea mea, și eu nu voi intra decât când amândoi veți fi bine păziți.

— Vrei să spui că suntem arestați?

— Acum nu, spuse inspectorul. Aceasta va avea loc la timpul său. Crima asta va face senzație. Dacă-ți place publicitatea, vei fi servită, fetițo. Dar îmi trebuiesc martori și dovezi. Până atunci, cu cât veți vorbi mai puțin, cu atât va fi mai bine; sau pentru a mă exprima mai oficial, tot ce veți spune va putea fi reținut contra voastră și să servească la judecată.

Fata îl privi uimită.

— Judecată?

— Ești o actriță bună, replică McGoorty, dar cu mine îți pierzi timpul. Încearcă să seduci juriul.

— Asta-i nerușinare, strigă fata. Ai un motiv, pe care nu-l cunosc, ca să minți și să încerci să mă înspăimânți!

McGoorty rânji.

— Atunci, în încăperea de alături, nu sunt decât mobile?

— Natural, răspunse fata. Și te desfid să deschizi ușa și să dovedești contrariul!

McGoorty dădu din umeri.

— Repede îți schimbi părerea. Adineaori, mi se pare că dumneata erai aceea care nu voiai să deschizi ușa. Vom vedea asta curând cu toate că nu înțeleg ce vrei să câștigi cu acest bluff.

Tot vorbind el se îndreptă spre masa unde lucra

secretara când intrase el, și unde se găsea un telefon. Imediat, fata se repezi spre ușa sfărâmată. McGoorty avu exact timpul s-o prindă în trecere; ea se zbătea cu violență și Rankin veni în ajutorul ei. Aceasta dorea și inspectorul: el avea niște cătușe la el și, o clipă mai târziu, ele erau pe încheieturile mâinilor adversarilor săi, legându-i pe unul de celălalt.

— Poate că asta vă va face mai înțelegători, spuse McGoorty.

Rankin protestă energic.

— E ilegal! Încă nu suntem arestați și n-ai dreptul să ne pui cătușe!

— Nu te îngriji de asta, replică McGoorty, îmi asum toată responsabilitatea.

El împinse spre ușa sfărâmată greaua masă de scris pe care puse fotoliul. Apoi chemă Scotland Yard-ul la telefon și-l rugă pe inspectorul Buzzard să vină numaidecât cu mașina și cu trei oameni. Apoi, telefonă lui Slade (pe adevăratul său nume d. John Darrel M. P.).

— Aici McGoorty, spuse inspectorul recunoscând vocea lui Slade. Îți vorbesc din casa lui Derrick Grey. Poți să vii aici imediat?

— Ce este? întrebă Slade.

— Grey a fost asasinat.

Inspectorul auzi la celălalt capăt al firului o exclamație de oroare, apoi răspunsul:

— Într-un sfert de oră sunt acolo.

Slade și polițiștii sosiră în același timp. McGoorty lăsă pe Slade și Buzzard să intre, lăsând pe cei trei detectivi să aștepte pe coridor.

— Înainte de a vă duce în camera unde a avut loc crima vă voi povesti tot ce s-a întâmplat, spuse McGoorty. Derrick Grey este întins fără viață de cealaltă parte a ușii și cred că veți fi de acord cu mine că și-a găsit moartea prin mijloace violente. În cameră am stat de-abia un minut, și asigurându-mă că nu mai era nimic de făcut pentru

victimă, am ieșit imediat. De atunci n-a mai intrat nimeni și n-a fost atins nimic.

El povesti tot ce se petrecuse de la sosirea lui în casă și modul în care secretara și valetul încercaseră să-l împiedice să intre în camera crimei.

— I-ai arestat? întrebă Slade cu voce joasă.

— Încă nu, cel puțin nu oficial, răspunse McGoorty. A trebuit să le pun cătușe, căci au încercat să pătrundă în încăpere, lucru ce nu puteam tolera.

Slade și McGoorty dădură la o parte masa și fotoliul și, lăsându-i pe cei doi prizonieri în paza lui Buzzard, împinseră ușa spartă.

— Pentru ce ești atât de sigur că ar fi o crimă? murmură Slade.

— Mai întâi Derrick Grey juca un joc primejdios, după cum știi, răspunse McGoorty. Și apoi când am cerut să inspectez biroul, am văzut teroarea în ochii tinerei secretare și am simțit că se petrecuse ceva... Nu mă înșelasem..

— Crezi că l-a ucis ea?

— Ea și servitorul... sau cel puțin ei știu cine a făcut-o. Uite, privește.

McGoorty înaintă spre birou. El se opri brusc; apoi făcu un pas înainte și se opri iar. Figura sa deveni lividă. El privi pe jos și în jurul camerei cu un aer rătăcit.

— Ce este? spuse Slade înaintând. Unde e corpul?

McGoorty scutură din cap fără a putea vorbi. Corpul lui Derrick Grey dispăruse. Încăperea era goală, nici pălăria nu mai era acolo.

Slade se uită la inspectorul principal. Acesta se lăsă pe un scaun de lângă el, ca și cum picioarele nu-l mai puteau susține.

— Unde este corpul lui Derrick Grey? întrebă Slade foarte surprins. Credeam că ai spus că era aici?

McGoorty, deodată, păru să-și revină și se ridică cu energia disperării, cu fălcile încleștate.

— S-a întâmplat ceva ciudat aici, mormăi el.
— Te cred, răspunse Slade.
McGoorty se întoarse furios spre el.
— Crezi că sunt țicnit? Că sunt prea bătrân pentru că nu mai știu nici ce văd și nici ce fac? Spune-o, pentru că asta gândești!
Slade îl bătu pe umăr cu un gest amical.
— Taci, prietene! Nu vorbi prostii! Mă anunți că Derrick Grey zace mort în camera asta. Mă aduci aici și nu găsim pe nimeni, nici mort nici viu. E natural să exprim oarecare uimire. Povestește-mi ce s-a întâmplat.
— Ți-am spus tot, răspunse McGoorty. Dumneata știi tot atâta ca mine și eu știu ce-am văzut. Corpul lui Grey era întins aici de-a lungul biroului. Pălăria lui era pusă acolo, pe măsuță. Omul era mort. Nu mai respira. Inima nu-i mai bătea. Un om mort nu-și poate lua pălăria și să plece dintr-o cameră! Ce vrea să zică asta?
Slade nu răspunse. El inspectă încăperea. Se duse spre ușa cealaltă și văzu că era încuiată pe dinăuntru, dar scoțând cheia, zări unele zgârieturi ce indicau că extremitatea sa fusese apucată de un clește și că astfel cheia putuse fi întoarsă.
— Aici s-a petrecut ceva misterios, spuse Slade. Sunt convins că spui adevărul Mac, și că ai văzut corpul lui Derrick Grey acum o jumătate de oră aici.
— Și acum unde este?
— A fost răpit.
— Dar cum? întrebă McGoorty. Nu ți-am spus că tot timpul am fost în camera de alături? Nu este posibil ca să fi fost răpit corpul fără ca eu să nu aud nimic.
— Nu e imposibil, dragul meu. Covorul este foarte gros, și răpirea s-a putut face fără zgomot de doi oameni. Dumneata nu erai atent; nu te gândeai că s-ar fi putut petrece ceva în camera asta, și erai ocupat cu prizonierii.
— Da, exact, spuse inspectorul. Mă băteam cu ei, și mișcăm mobilele pentru a bara ușa. Apoi, ți-am telefonat

dumitale și la Scotland Yard. Admit că o jumătate de duzină de oameni să fi putut pătrunde prin ușa din fața și să plece cu toate mobilele, fără ca eu să-i pot auzi. Dar unde ne duce asta? Cine a putut lua cadavrul lui Derrick Grey și pentru ce?

Slade dădu din umeri

— Deocamdată să lăsăm asta. E o poveste ciudată, care va privi pe alte persoane decât pe cei doi prizonieri ai dumitale. Uite-te aici, ușa a fost descuiată recent de cealaltă parte, și încuiată la fel. Aceasta s-a făcut cu ajutorul unui clește special. Pe cheie se văd urme caracteristice.

McGoorty privi cheia cu amărăciune. Slade continuă:

— Pe colțul biroului, se găsește o mică pată care, cred că trebuie să fie sânge. Ai spus că Grey avea un semn roșu pe tâmplă, probabil că asta n-avea nimic de-a face cu moartea lui, trebuie că s-a lovit în cădere. Și apoi uite încă ceva ce poate avea importanța.

Slade luă dintr-o scrumieră o țigară consumată pe jumătate și continuă:

— Țigara asta este încă umedă. Asta dovedește că cineva a stat la biroul acesta, de foarte curând și era în viață. Era probabil Derrick Grey, și dacă mai vrei o dovadă uite-o.

El îl duse pe inspector înaintea măsuței, și-i arătă picăturile de apă:

— Pălăria era aici, nu? Uite apa care s-a scurs din ea și i-a marcat conturul.

CAPITOLUL V
ÎNCEPUT DE ANCHETĂ

— Ei bine! întrebă secretara, văzându-i pe detectivi reapărând, ne arestați?

— Nu, mormăi McGoorty. Ai fost destul de îndemânatică pentru a face să dispară ceea ce te-ar fi putut acuza.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Corpul d-lui Grey nu mai este în birou.

Slade, care observa fata, crezu că vede trecând o expresie de ușurare în privirea încordată.

— Am spus eu că dumneata ai inventat toate astea, răspunse ea lui McGoorty, uite dovada.

— Pentru ce aș fi inventat povestea asta? spuse McGoorty, dar fără energia ce-i era obișnuită.

— Pentru că îți trebuia o scuză pentru violarea de domiciliu și agresiunea asupra mea; ăsta-i primul lucru ce ți-a venit în minte... Îmi închipui că acuma ai de gând să spui că corpul era acolo; că l-ai văzut; dar că apoi a fost răpit.

McGoorty nu răspunse. Adversara sa era îndemânatecă. Ea avea de partea ei inteligența și frumusețea, arme primejdioase. La un semn al lui Slade, el desfăcu cătușele și puse în libertate pe cei doi prizonieri.

— Atunci, nu mai suntem arestați? întreba fata.

— N-aţi fost niciodată, răspunse inspectorul. Ați fost păziți numai.

McGoorty chemă polițiștii rămași pe coridor și, după imboldul lui Slade, le dădu ordin să supravegheze pe secretar și valet și să nu-i piardă din vedere.

— Nu-i lăsați să vadă că-i urmăriți, spuse inspectorul principal. Urmăriți-i și țineți-mă la curent.

Înainte de a părăsi casa, Slade și McGoorty culeseră o nouă dovadă a dramei ce-o bănuiau. A doua ușă a biroului unde inspectorul văzuse cadavrul dădea într-un coridor strâmt care ducea în grădină. Anchetatorii aflară că Derrick Grey se servea adesea de această ieșire pentru a scăpa de ziariști sau alți indiscreți. Ei aflară de asemenea că un comisionar văzuse doi oameni ducând prin această ieșire ascunsă ceva la un automobil mare închis. Comisionarul nu știa ce era acel „ceva”, dar semăna cu un covor făcut sul și înfășurat într-o pânză neagră.

— Cam ce mărime avea sulul? întrebă Slade.

Comisionarul se gândi o clipă.

— Aproape cam cât un corp omenesc, răspunse el.

CAPITOLUL VI
CASA DE BANI

În aceiași dimineață, aproape la aceeași oră, locuința lui sir James Rockley, directorul penitenciarului de la Blackmoor, fu teatrul unui incident care fu cât pe aci să fie dramatic.

Beryl Grey stătea la sir James și, bine înțeles, nu știa ce se petrecuse în casa tatălui său, la Londra.

Incidentul privea pe fiica lui sir James, micuța Marjorie, copil răsfățat de cinci ani pe care toata lumea o râzgâia, mai ales Beryl, care o adora și se juca cu ea ore întregi.

Scopul micuței Marjorie, în dimineața aceea, era să găsească o ascunzătoare destul de bună pentru ca Beryl să n-o poată descoperi. Copila ar fi rămas ore întregi într-un dulap sau într-un colț al podului dacă știa că Beryl o caută și jocul se termină prin strigate de bucurie și râsete de veselie. Marjorie era o copilă inteligentă, care-și păstra gândurile pentru ea. De la un timp ea observase o ascunzătoare care, dacă putea ajunge vreodată la ea, era, după părerea ei, mai bună decât oricare alta. Aceasta ascunzătoare era casa de bani a lui sir James, o mobilă grea și masivă cu o broască cu o combinație care se deschidea printr-o serie de litere pe un cadran. Ea servea la păstrarea documentelor oficiale și a banilor pentru plata personalului închisorii. Marjorie o văzuse deschisă adesea, dar nu putuse intra în ea niciodată în lipsa tatălui ei și a d-lui Wilson, căci atunci casa de bani era închisă. Cu toate acestea, micuța o supraveghea. Or, dl. Wilson trebuind să plece cu motocicleta, ieși o clipă din cameră, lăsând ușa

casei de bani întredeschisă. Marjorie socoti momentul prielnic. Nimeni n-o va vedea intrând în ea; tatăl sau era la telefon, Beryl cu mama sa în boudoir și d-l Wilson în vestibul, își punea pardesiul. Reținându-și respirația, copila se putu introduce în mobila de oțel. Pe cât putu, trase ușa după ea și se instală pe registre și hârtii, plină de bucurie la gândul păcălelii ce i-o rezerva aceleia căreia îi spunea mătușa Beryl.

Câteva clipe mai târziu, dl. Wilson, gata de plecare, sosi în grabă și închizând de tot ușa casei de bani, strică combinația literelor aflate pe cadran, care, după obicei o dădea în fiecare dimineață lui sir James. Când micuța încercă să se facă auzită, el plecase.

Sir James, plecând de la telefon, se duse să-și facă raita obișnuită prin închisoare. El se afla acolo de o oră când o camerista înnebunită veni să-i spună că Marjorie era încuiată în casa de bani unde putea fi auzită plângând și țipând. Toată casa se adunase în birou: trei cameriste, lady Rockley, Beryl Grey. Țipetele copilei se auzeau îndepărtate prin ușa cea grea. Totuși, nu mai era nici un motiv de neliniște serioasă, lady Rockley asigurând că sir James va deschide îndată casa de bani.

El sosi în grabă, se repezi spre casa de bani, duse mâna la cadranul combinației de litere, apoi se opri cu fața contractată de spaima.

— Continuă! deschide! spuse Beryl cu nervozitate.

Dar el uitase cuvântul combinației.

Dl. Wilson avea obiceiul să aleagă un cuvânt în fiecare dimineață și-l împărtășea și lui sir James, care se deprinsese să-l uite imediat. Pentru motive ușor de ghicit, nu era scris niciodată. Sir James își amintea de cuvântul din ajun, de acelea de săptămâna trecută, dar nu reușea să și-l amintească pe acela din dimineața aceea. El păli. Casa de bani era de fabricație modernă, și garantată l-a adăpost de spărgători și incendii. Numai că, conținea foarte puțin aer respirabil. Sir James știa că pentru un adult închis

înăuntru, asfixia ar fi avut loc cam după două ore; pentru un copil ar fi trebuit socotite două ore și jumătate. Și jumătate din acest timp trecuse.

Wilson trebuia să lipsească cel mult două ore dacă n-ar fi întârziat. Sir James trimise pe cineva cu o mașină în cântarea lui. El trimise de asemenea după lăcătușul din orășel, acesta sosi cu sculele sale, dar după ce arunca o privire asupra casei de bani dădu din cap și declară:

— Nu voi putea face nimic. Mi-ar trebui cincisprezece zile pentru a o deschide... și încât...

Totuși, el încercă și singurul rezultat fu ruperea câtorva scule.

În acest timp, strigatele fetiței slăbiseră, apoi încetaseră cu totul. Evident că aerul se rărise în casa de bani care curând avea să devină un mormânt.

Lady Rockley ședea pe scaun, foarte palidă, cu ochii rătăciți, mută și neclintită. Sir James umbla prin cameră, înnebunit. Cameristele plângeau. Beryl își stăpânea emoția, dar spaima ei era grozavă; ea înțelesese că Marjorie se dedase jocului ei favorit.

Ca culme a nenorocirii, mesagerul trimis în căutarea lui Wilson reveni anunțând că acesta din urmă avusese un accident. El fusese găsit zăcând neînsuflețit pe șosea la cinci kilometri de casă și fusese dus la spitalul South Talverton. Avea o comoție cerebrală și risca să fie fără cunoștință timp de mai multe zile. La această veste, toată lumea fu năucită. Lady Rockley izbucni în suspine. Medicul ce fusese chemat sosi în vremea aceasta și propuse să fie adus cu avionul un specialist de la fabricantul casei de bani, dar acestuia îi trebuia câteva ore pentru a veni.

Beryl Grey, fața de această zăpăceală generală, avu o revoltă surdă. Nu se va încerca nimic? Nu exista nimeni oare să poată face ceva? Deodată îi răsări în minte figura unui om văzut de curând în infamanta uniformă a închisorii. Da, omul acela, poate...

Ea se avântă spre sir James și, apucându-l de braț pe

care-l scutură în febra emoției sale, spuse:

— Omul acela, striga ea, omul acela pe care l-ai adus, acum câteva zile ca să-l vad, Lessinger, deținutul!

Sir James o privi buimac.

— Nu înțelegi? relua ea. Peste o jumătate de oră, Marjorie va fi moartă. Nu există decât o singura speranță! Omul acela… Lessinger!

Câteva minute mai târziu se auziră pași și Lessinger fu adus de doi gardieni înarmați. Beryl se repezi înaintea lui în vestibul și în câteva cuvinte îi explică situația.

— De cât timp e închisă fetița în casa de bani? întreba deținutul.

— De vreo două ore.

— Atunci poate fi salvată, căci trebuiesc trei ore pentru ca un copil mic să epuizeze aerul ce se afla înăuntru.

— Poți să deschizi casa de bani? întreba Beryl, tremurândă.

— Da, răspunse deținutul cu simplitate. Asta-i specialitatea mea.

El zâmbi și fata îi arunca o privire de reproș. Pentru ce glumea el astfel într-un asemenea moment? Apoi ea gândi că el spunea adevărul și roși.

— Lăcătușul are câteva scule, spuse ea timidă.

Lessinger începu să râdă.

— N-am nevoie de nimic… Ah! ba da, o bucată de glaspapir!

Gardienii îl aduseră în cameră.

— Acum, spuse el, vă voi cere o tăcere absolută. Voi întrebuința un truc vechi pe care poate că l-ați mai văzut la teatru. A fost inventat de un romancier american, dar eu sunt singurul care l-am pus în practică. Atotștiutorii vor spune că acest lucru nu s-a făcut și nu se va face niciodată. Ei bine! Acuma, veți asista la el. Repet că vă cer o liniște absolută. Cele ce nu se pot opri din plâns sunt rugate să iasă. De altfel, nu e nici un motiv pentru a plânge.

Toata lumea păstra tăcere. Minutele treceau. Cadranul

se învârtea mereu. Obrazul lui Lessinger era încordat; pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Deodată, el tresari ușor și aruncă o privire rapidă spre Beryl. Aceasta își simți inima sărind căci ea, înțelese lămurit că el câștigase partida: mica Marjorie era salvată.

După câteva noi mișcări ale cadranului, el se ridică, și scoase din buzunar ceva la care se uita. Beryl, cu toata groaza acestor minute din urmă, fu apucată de o violentă pofta de râs: deținutul ținea în mână un ceas de aur și nimeni, în afara de Beryl nu observă că era ceasul lui sir James Rockley. Lessinger puse obiectul la loc în buzunarul său și spuse cu satisfacție:

— Exact treisprezece minute. Nu-i rău deloc. Cuvântul era „Beryl”. Când am avut primele două litere le-am ghicit pe celelalte. Dacă ar fi fost o combinație de litere luate la întâmplare, desigur că mi-ar fi trebuit o jumătate de oră.

El deschise ușa de oţel și fetița apăru prăbușită pe registre și documente. Ochii ei erau închiși; părea moartă.

— E leșinată, spuse Lessinger.

El se întoarse spre cei doi gardieni și ordonă:

— Scoateți-o încet; întindeți-o pe jos; restul este treaba dumitale, doctore. Același tratament ca pentru un înecat.

Trebuiră încă zece minute pentru ca respirația artificială practicată de medic să redea viața copilei. Aceasta avu spasme ușoare, deschise ochii săi mari albaștri și începu să plângă încet. Medicul o puse în brațele mamei sale și servitoarele reîncepură a plânge.

Sir James se îndreptă, își căută batista și-și suflă nasul cu zgomot, apoi:

— Unde e Lessinger, spuse el deodată.

Într-adevăr unde era Lessinger?

Gardienii care urmăriseră cu atenție tratamentul respirației artificiale priviră în jurul lor. Lessinger nu mai era în încăpere. Ei se repeziră spre ușă. Ușa era încuiată și cheia fusese luată.

CAPITOLUL VII
ÎN LIBERTATE

O singură persoană din cameră observase că Lessinger, în timp ce toata lumea se ocupa de copila leșinată, fugise. Aceasta era Beryl Grey. Ea tăcuse, fără a ști nici ea pentru ce.

Când ea îl văzuse pe aventurier părăsind încet grupul ce-o înconjura pe micuța Marjorie, ea îi înțelese intenția și se întoarse pentru a nu-l vedea ieșind pe ușă. Incontestabil el salvase viața copilei și, în schimb, Beryl Grey îi dăduse libertatea. El o știa. O văzuse pe tânăra fată uitându-se la el și întorcând capul: ea îi putuse observa ușorul lui zâmbet de gratitudine, ca și cum îi era recunoscător și în același timp batjocoritor.

Când Lessinger se găsi de cealaltă parte a ușii, în costum de deținut, el reflectă repede. Libertatea cu o ușa încuiată între el și gardienii săi era un lucru apreciabil. Faptul de a se îndepărta de Blakmoor Jail era un alt aspect al problemei. El scoase fără zgomot cheia din broască și o băgă în buzunar. Ferestrele lui sir James erau prevăzute cu gratii, lucru ce fusese remarcat de deținut. Prima lui grijă fu să taie firul telefonic. După aceasta, scoase din buzunar o bucată de cretă roșie ce se afla acolo în ciuda tuturor regulamentelor și-și scrise pe ușă faimoasa-i semnătură: *Lessinger*. Apoi privind-o cu o satisfacție vădită, el murmură:

— Ca în timpurile bune!

Știind că toată lumea din casă, servitori și gardieni, era în birou, el era sigur că nu va fi tulburat mai înainte ca ușa

să fie spartă și, cum aceasta era groasă, asta va lua timp. Afară de asta, poate că dispariția sa nu va fi observată numaidecât.

El trecu într-o cameră vecină care se întâmpla să fie cabinetul de toilette al lui sir James. Era tocmai ceea ce cânta. Lasă ușa deschisă pentru a auzi ce se petrecea alături, apoi se transformă cu o rapiditate și un gust pe care nici un artist nu le-ar fi putut egala. Hainele lui sir James îi veneau bine. În câteva minute, îmbrăcat cu un costum de troled, el avu înfățișarea perfectului „gentleman englez”.

— Păcat că n-am timp să fac o baie, gândi el. Părul mi-e puțin cam scurt, dar cu o șapcă, n-o să se vadă.

După aceasta, el trecu în salon, unde scrise câteva rânduri adresate directorului. Câteva bibelouri dintr-o vitrină îi atraseră atenția și el căută instinctiv ceva pentru a sparge geamul, dar se răzgândi îndată: „Fără glume! Pentru moment să fim serioși”.

În acel moment, auzi lovituri violente în ușa camerei din care fugise.

— Dați-i înainte băieți! murmură el cu veselie. O să vă trebuiască puțin timp pentru a sparge ușa. De altfel, dat fiind că am salvat viața speranței familiei, găsesc cam deplasată graba asta de a mă duce înapoi în celula mea...

În fața casei, se găseau două mașini. Una aparținea doctorului; a doua era aceea care fusese trimisă în căutarea lui Wilson. Lessinger își dădu seama că aceasta din urma era cea mai bună. El desfăcu bușonul rezervorului de benzină al celei dintâi pentru a-l goli, și tocmai se instala la volanul celeilalte, când auzi strigăte. Era sir James; el deschisese fereastra și striga printre zăbrele, căci nu-l recunoscuse pe Lessinger în noua sa ținută.

— Hei! strigă el. Suntem încuiați și un deținut a evadat. Intră te rog în casă și descuie ușa dacă este cheia în broască.

El se întrerupse brusc. Lessinger ridicase capul zâmbind.

— E în regula, sir James, spuse el amabil. Uite cheia!

Și el o aruncă cu atâta îndemânare încât ea trecu printre zăbrelele ferestrei.

Îndată ce făcu acest gest, își dădu seama că făcuse o prostie căci aceste câteva minute câștigate de adversarii săi îi puteau fi funeste. În același moment, printre gratiile ferestrei apăru o carabină, se văzu o flacără și se auzi o explozie, dar Lessinger auzi un strigăt de femeie și văzu ridicându-se o mână. Glontele se pierdu în depărtare, aventurierul avu timp s-o vadă pe Beryl Grey cramponându-se de carabina gardianului cu care se lupta pentru a-l împiedica să tragă din nou. Aventurierul demară și mașina porni în viteză.

CAPITOLUL VIII
CONFERINŢĂ LA MINISTERUL DE INTERNE

— Dl. Darrel? întrebă înaltul funcționar al Ministerului de Interne strângând mâna vizitatorului său. Sau să vă spun Dl. Slade? Cred că sunteți mai cunoscut sub acest nume în legăturile dvs. cu Scotland Yard-ul și pentru o afacere a acestuia v-am rugat să treceți pe aici. Lucrez după instrucțiunile Ministerului de Interne. Considerați deci tot ce vă voi spune ca venind direct de la el.

Inspectorul principal, McGoorty, care-l însoțea pe Slade, făcu un salut destul de stângaci.

— Stați jos, spuse Cartington; putem discuta și stând confortabil.

El împinse spre ei o cutie cu țigări și continuă:

— Cred că e inutil să vă spun subiectul asupra căruia doresc să vă consult.

— Evadarea lui Lessinger, cred, sparse McGoorty.

Cartington zâmbi și dădu din umeri.

— Nu. Am aflat ieri de fuga acestui personaj pitoresc. La drept vorbind, mă așteptam la asta. În treacăt fie spus, îl consider ca un om remarcabil... Ministrul de Interne nu se ocupă de captura lui Lessinger, aceasta este cu totul afacerea dvs. a amândurora și nu mă îndoiesc ca Scotland Yard-ul va duce la bun sfârșit această mică afacere. D-l Slade l-a arestat pe Lessinger data trecută și sunt sigur că o poate face și de data asta dacă își dă osteneală. Actualmente ne preocupă misterioasa dispariție ai lui

Derrick Grey.

— Vrei să spun asasinarea lui Derrick Grey, îl întrerupse McGoorty.

— Într-adevăr crezi că a fost asasinat?

— L-am văzut mort, răspunse inspectorul principal cu fermitate.

— Da, cunosc povestea, spuse Cartington. Dar totuși, nu mi-ai arătat cadavrul, și o crimă fără cadavru este foarte greu de dovedit. În ceea ce-l privește pe Derrick Grey, sper să fi greșit. Ce zici, domnule Slade?

— Pentru moment prefer să-mi păstrez părerea, răspunse Slade. Eu nu am văzut corpul, dar am avut dovezi suficiente pentru a fi convins că Dl. Grey se găsise de puțin timp în încăperea de unde, mort sau vu, a fost luat, apoi dus într-o mașină neagră închisă.

— Nu mergi mai departe cu declarațiile? spuse Cartington.

— Nu încă.

— Foarte bine, deci până la noi ordine, lucrul rămâne un mister. Lucru de care suntem siguri, este că Derrick Grey a dispărut în împrejurări anormale. Nu mai exista îndoială că a revenit de la Salisbury la Londra și că a ajuns cu bine în gara Paddington. De atunci, dispare. Nu trebuie înlăturată posibilitatea că a putut avea un deranjament mintal. Poate că acuma străbate orașul cu creierul rătăcit. Totuși, eu însumi știind unele fapte pe care dvs. încă nu le cunoașteți, personal nu cred în aceasta teorie.

— Nici eu, declară Slade, în timp ce McGoorty murmură:

— L-am văzut mort, inima îi încetase de a mai bată și nu mai respira.

— Sper, domnule McGoorty, că vei înțelege că ceea ce voi spune nu implica nicio critică pentru dumneata, departe de asta. Dar mi s-au dat instrucțiuni pentru a-l ruga pe d. Slade ca, pentru moment să lase de o parte activitatea sa parlamentară și să binevoiască a se reîntoarce la Scotland Yard numai pentru ancheta asta.

— Vrei să spui ancheta asupra lui Derrick Grey? întrebă McGoorty.

— Da.

McGoorty dădu din umeri.

— Tot așa se poate ocupa și de urmărirea lui Lessinger, nu țin deloc la asta.

Ei râseră de aceasta declarație spontană, apoi Cartington declară:

— Dispariția asta misterioasă nu este cunoscută încă de public, și gândesc că Scotland Yard-ul va fi de acord cu dorința ministrului de a păstra secretul cât mai mult timp posibil. Totuși, unii membri din Guvern cunosc câteva amănunte, și cu toții doresc ca dumneata, domnule Slade, s-a iei imediat afacerea în mână.

— Voi fi foarte fericit să cooperez cu prietenul meu, inspectorul principal McGoorty, spuse Slade. El cunoaște mai bine decât mine meseria de detectiv cu toate că nu a avut atâta noroc.

— Minunat, răspunse Cartington. Dumneata și dl. McGoorty veți lucra împreună cu toată poliția la dispoziția dvs., chiar, dacă trebuie, cu ajutorul Serviciului Secret. Sper că amândoi veți reuși a pătrunde acest mister, căci vă asigur că este o afacere foarte importantă.

— Aveți vreo informație care să nu fie cunoscută de Yard? întrebă Slade.

— Chiar pentru asta v-am chemat, răspunse Cartington. Iată pe scurt faptele așa cum le cunoaștem noi. Știți că Derrick Grey ducea o campanie activă în contra posesorilor de bogății mari dobândite în timpul războiului și mai ales în urma tulburărilor financiare ale țării lor și a altor țări, după pace. Nu sunteți niciunul nici celalalt speculanți, dar vă pot spune că povestea dezastrelor monetare ce au urmat după Războiul mondial încă n-a fost scrisă; când va fi, se va vedea că toate tulburările de acest gen au fost provocate de un mic număr de oameni care au controlul marilor avuții din lumea întreagă, și al căror scop

a fost să se îmbogățească mai mult în dauna altora.

Nu vreau să spun că oamenii aceștia au operat împreună într-un sindicat. Uneori, se uneau; alteori, din contra, lucrau singuri. Unii dintre ei sunt în țară; alții în America; alții pe Continent. Mai mulți dintre ei, după cum știți, s-au prăbușit sau și-au avut pedeapsa meritată. Ceilalți, cu mult mai numeroși au rămas nepedepsiți și triumfători. Ei au sfidat legea, au călcat-o și s-au îmbogățit în dauna țării și a compatrioților lor. Cred că Derrick Grey cunoștea mai bine ca oricine acest fel de bandiți în stil mare care fac pe potentații. De altfel, acesta e un subiect destul de tentant pentru o campanie politică și Derrick Grey era un entuziast și chiar, după unii, un fanatic. Campania lui curajoasă nu întâlnea aprobarea tuturor. Numeroși sunt aceia care gândesc că oamenii și firmele care câștigă bani în timp de război nu sunt, în bloc, condamnabili. Dacă Derrick Grey ar fi prezentat proiectul său de lege asupra taxării tuturor avuțiilor făcute astfel, n-ar fi avut toată Camera de partea lui.

Dar este un punct asupra căruia toata lumea este de acord: Nicio milă pentru cei ce s-au îmbogățit prin fraudă sau corupție și de manieră a discredita țara lor și a o duce la dezastru. Știm cu toții că acești oameni există, îi bănuim, dar n-avem nicio dovadă în contra lor. Banii lor îi fac puternici și ei sunt îndemânateci. În cursul investigațiilor sale, Derrick Grey a descoperit un grup de oameni ce câștigaseră milioane în urma unor operațiuni frauduloase, care operațiuni, după Derrick Grey, vor contribui a pune într-o situație primejdioasă atât țara noastră cât și alte țări.

— Spui că el știa exact cine sunt acești oameni? întrebă Slade scurt.

— Da. Într-un cerc oarecare, Grey era considerat ca un visător, un utopist, dar, în realitate, el nu se baza decât pe fapte precise și nu făcea nimic fără dovezi sigure. A avut mult de furcă până și-a stabilit convingerea pe date ce nu

puteau fi negate. De la război încoace, el a făcut cercetări, când întâmplarea îi furniză informații folositoare care veniră să completeze, mai târziu, informații concludente.

— Vrei să spui că a cules o mărturie îndeajuns de importantă pentru a obține o condamnare înaintea unui tribunal? întrebă Slade din nou.

— Da. Notați că, personal, eu nu cunosc această mărturie; mă bazez pe ce mi-a spus Grey, dar n-am nici un motiv să cred că nu era adevărat. Sunt convins că el a reușit să obțină dovezi destul de puternice pentru a fi în măsură să ducă această mică coterie de milionari înaintea justiției și astfel să-i distrugă.

McGoorty se ridică.

— Dacă este astfel, D-le Cartington, sunt mai convins ca niciodată de adevărul asertiunii mele.

— Care aserțiune, domnule McGoorty?

— Că Derrick Grey e mort!

— Fără îndoială că ai dreptate.

— De când și-a complet el informațiile sale? întrebă Slade.

— Cred că de aproape trei săptămâni.

— Și aceasta constă în ce?

— Aici e necesară o digresiune, răspunse Cartington. Aţi auzit, de altfel ca toată lumea, de un oarecare financiar internațional anume Otto Sach?

— Natural.

— Și fără îndoială că știți că era cel mai mare escroc al secolului și poate al tuturor secolelor. Niciunul din financiarii pirați de care vorbește istoria, nu-l poate egala. Pe lângă el, însuși Lessinger este un novice. Otto Sach pare un adevărat personaj de roman. El are o putere cerebrală uimitoare, imaginația sa este înspăimântătoare și abilitatea incomparabilă. El a furat națiuni întregi și a împrumutat milioane guvernelor străine în schimbul unor monopoluri. El a furat pretutindeni și întotdeauna cu o măiestrie genială. E o figură ciudată, rece, fără pasiune; un

creier fără niciuna din dorințele și slăbiciunile omenești. El s-a ridicat singur, după cum se spune, căci debutase în viață ca un mic funcționar și ajunsese să conducă politica națiunilor prin puterea banilor săi și să se împrietenească cu mai mulți șefi de State. Este un om încă tânăr și mereu seducător. N-are mai mult de patruzeci și cinci de ani.

— Pentru ce spui „are”? întrerupse McGoorty. Otto Sach și-a zburat creierii anul trecut.

Cartington adăugă, fără a răspunde la întrebare:

— În cursul unor investigații care mai durează încă, s-a găsit un deficit de șaizeci la șaptezeci de milioane. Unde au intrat acești bani?

— Nu trebuie să mă întrebi pe mine, răspunse McGoorty. Nu prea sunt tare în finanțe. N-am avut niciodată destui bani pentru a mă interesa de asta.

— Și și-a zburat el într-adevăr creierii? întrebă Cartington.

McGoorty sari în sus:

— Ce vrei să spui? Pretinzi că Otto Sach e mort?

— Eu n-am păreri personale, spuse Cartington dar Derrick Grey afirma asta.

— Haida de, protestă McGoorty. Otto Sach s-a sinucis pe continent. Și corpul sau a fost înmormântat.

Slade nu spuse nimic; îl privi pe Cartington.

— În parte ai dreptate, spuse acesta din urma inspectorului principal. A fost un corp care însă n-a fost îngropat, ci incinerat foarte repede după moarte.

— A fost identificat? întrebă Slade.

— Vă voi spune părerea lui Derrick Grey, răspunse înaltul funcționar. Corpul ce-a fost incinerat nu era al lui Otto Sach. Acesta trăiește și este foarte probabil că se află în Anglia. Cât despre milioane, Derrick Grey spune că el știe unde sunt. El pretinde că Otto Sach avea intenția să dispară în momentul psihologic simulând o sinucidere. O împușcătură, un cadavru și o incinerare rapidă, prietenul dvs. Lessinger a făcut lucruri mai mari.

— Vrei să spui că Lessinger este Otto Sach? făcu McGoorty.

Cartington începu să rada.

— Oh! nu. Dar nu uita că Lessinger a fost atașat Scotland Yard-ului timp de mai mulți ani și întreabă dacă n-ar fi foarte simplu pentru un om atât de bogat ca Otto Sach să joace comedia ce-am spus-o: falsa moarte și falsa incinerare. De altfel, nu este o idee nouă. Și crezi că un om ca Sach, dispărând astfel, n-ar fi ascuns o sumă importantă pentru nevoile sale viitoare? Aceasta ar explica dispariția milioanelor. Derrick Grey, știind toate acestea, ținea amenințarea suspendată deasupra capetelor celor *șapte misterioși*.

— Cine sunt acești *Șapte misterioși*? întrebă Slade.

— Grupul financiarilor necinstiți despre care am vorbit.

— Din care făcea parte Otto Sach?

— Din care face parte, dacă Grey spune adevărul.

— Cum a avut el aceste informații?

— Iată ce mi-a povestit chiar el. Acești șapte bandiți, dintre care șase sunt englezi și al șaptelea străin, au făcut acum câtva timp un lucru destul de prostesc, și chiar e greu de înțeles cum au putut niște oameni inteligenți să se expună într-un mod atât de copilăresc. Acești oameni au întocmit un document, care este de fapt o dare de seamă a activităților lor anuale trecute și prezente. După Grey, există șapte copii ale acestui document, toate semnate de cei șapte oameni, ceea ce face din fiecare document un original. Fiecare asociat deține unul din aceste documente.

— Dar pentru ce au făcut o asemenea prostie? protestă McGoorty.

— Cred ca asta a fost stabilit și semnat pentru apărarea lor mutuală pentru ca nici un membru al acestei alianțe să nu se poată întoarce în contra celorlalți fără ca el însuși să nu se învinovățească. Aceasta este în tot cazul părerea lui Grey, și eu cred că nu se înșela. Aceasta se face câteodată, mi se pare, în unele asociații criminale. După Grey, acești

oameni erau într-atât de compromiși încât se temeau unii de alții. Cu aceste documente ce-i acuzau pe toți, nu putea exista trădare. Vă puteți imagina valoarea unor asemenea documente. Fiecare din acești asociați îl păstra pe al sau cu cea mai mare grijă. Acum, ajungem la fapte: una din hârtii a fost pierdută.

Cartington făcu o pauză, aprinse o noua țigară și reluă:

— Nu știu cum s-a putut produce faptul. Documentul a ieșit din mâinile asociatului ce-l deținea și a căzut în mâinile lui.... Derrick Grey.

Iată cum se prezintă situația, domnilor. Vă dați seama că scopul urmărit de Derrick Grey nu era himeric.

— Cui aparținea documentul pierdut? întrebă Slade.

— Lui Otto Sach.

— Cum a ajuns la Derrick Grey?

— Nu știu, nu mi-a spus. Asta nu-i treaba mea și nici a dvs.

— Ce-a făcut Otto Sach când a observat că nu mai avea această hârtie?

— S-a sinucis, sau cel puțin a făcut să se creadă asta. Evident că momentul psihologic n-a fost ales chiar de el - asta a fost făcută de Derrick Grey - dar el era pregătit pentru orice eventualitate.

— Unde este acum hârtia, domnule Cartington? întrebă Slade.

— Era în mâinile lui Derrick Grey, după cum v-am mai spus, și a rămas acolo. N-am văzut-o niciodată, și după câte știu, n-a văzut-o nimeni. Derrick Grey a vorbit de ea unor membri ai Guvernului, dar înțelegeți că voia să aibă afacerea completă mai înainte de a o preda justiției.

— A dat numele celor șapte oameni implicați?

— Nu, cu excepția lui Otto Sach, care este crezut mort, ceilalți rămân ascunși.

Cartington se sculă din fotoliu.

— Asta-i tot ce vă pot spune, domniilor. V-am chemat pentru a mă înțelege cu dvs. asupra dispariției D-lui

Derrick Grey, membru al Parlamentului, și dacă căutați un motiv al dispariției sale, vi-l indic. De o parte aveți un membru al Parlamentului, loial și convins, care poate că a vorbit nesăbuit; de altă parte, șase oameni - și fără îndoială șapte - posedând avuții imense, sunt amenințați cu ruina și înfierarea publică. Domnilor, vă încredințez afacerea.

CAPITOLUL X
AVENTURI LA MIEZUL NOPŢII

Pe la miezul nopții, Slade își făcu intrarea în casa lui Derrick Grey, întocmai ca un spărgător dibaci, ajutat de unul din detectivii Scotland Yard-ului ce era pus de pază, prin împrejurimi, și care reuși, cu lama unui cuțit, să deschidă fereastra de la bucătărie.

— Toată lumea doarme de o oră, spuse detectivul.

Și arătând o fereastră la etajul întâi, el adăugă:

— Iată camera secretarei; a stins lumina la unsprezece jumătate. Valetul doarme la etajul de de-deasupra și el a stins lumina cam de mult.

Slade îi mulțumi și recomandă tuturor polițiștilor de gardă să nu se arate.

— Supravegheați casa din toate părțile, recomandă el. Dacă iese cineva în timpul nopții, mă veți vedea în urma lui. Dacă din întâmplare nu sunt, va fi din cauză că mă va împiedica ceva neprevăzut; în acest caz, urmăriți-l voi.

— Și d-voastră, domnule?

— Doi dintre voi vor intra să-mi vină în ajutor.

Slade era convins că tânăra secretara era deținătoarea cheii misterului și-și puse în gând s-o supravegheze. El nu dădea nicio atenție lui Rankin, valetul.

Casa era întunecată și tăcută. Slade cunoștea locurile și putea să circule fără a trebui să recurgă la lanternă. El purta tălpi de cauciuc și, de altfel, în partea locuită a casei, coridoarele și scările erau garnisite cu covoare groase.

În afară de secretară și valet în casă se găseau cinci servitoare. Ele locuiau la al treilea și cel din urma etaj.

Slade studiase un plan al casei de care își amintea perfect. El ajunse, fără cel mai mic zgomot, la primul etaj. În tindă se deschideau patru uși; prima, la dreapta, era aceea a camerei ocupată de miss Delmar, în față era camera lui miss Beryl Grey, alături camera tatălui său, și a patra, o cameră de musafiri. Chiar înaintea lui Slade, se găsea un dulap mare cu rochii și, în fața acestui dulap, de-asupra scării, o fereastră lăsa să treacă puțină lumină căci noaptea era luminoasă.

Mereu tăcut ca o umbră, Slade se strecură până la ușa lui Miss Delmar și-și lipi urechea. Nu auzi nimic. Totuși, casa era atât de liniștită, încât respirația regulată a unei persoane adormite ar fi trebuit să fie perceptibilă. Sau miss Delmar respira foarte încet, sau era trează. Slade înclină spre cea de-a doua ipoteza și rămase convins că dacă deschidea ușa, o va găsi îmbrăcată și ascultând cu aceeași atenție ca el. Fără a mai ezita, se duse până la dulap, deschise ușa cu precauție și se strecură înăuntru. Dulapul era plin de vestminte de damă, și fu numaidecât pătruns de un parfum subtil, evocând florile de primăvară. Unde mai întâlnise el acest parfum proaspăt? Nu se gândi la asta prea mult, preocupat de lucruri mai serioase decât un parfum de femeie. El era convins că documentul ce-i acuza pe cei șapte misterioși se găsea mereu ascuns în casă. El lăsase ușa dulapului întredeschisă pentru a putea supraveghea ușa secretarei, cu speranța ascunsă că aceasta, sau poate valetul, se vor scula în cursul nopţii pentru a căuta hârtia. Pentru a face aceste două supoziții: că miss Delmar și Rankin erau agenți de-ai celor șapte și că hârtia era încă în casă, el se baza pe faptul că Derrick Grey, mort sau viu, era de mai multe ore în mâinile celor Șapte. Admițând că el ar fi încă viu, poate că secretul îi fusese smuls și Slade era sigur că miss Delmar putuse comunica cu cei Șapte în timpul zilei; deci exista o șansă pentru ca secretara să știe unde era ascuns documentul; în acest caz, ea va profita de noapte, pentru a pune mâna pe

el.

După o așteptare destul de lungă, Slade, în dulap, tresări ușor. El văzu ușa ce-o supraveghea deschizându-se încet. Își reținu respirația. Lumina lunii, trecând prin fereastra de deasupra scării, îi permise să distingă lămurit o siluetă zveltă și întunecată ce ieșea din cameră, silueta unei fete îmbrăcată în negru din cap până-n picioare. Pantofi și ciorapi negri, maillot negru ce se oprea la genunchi, masca neagră.

Parfumul! El își aminti deodată.

— Serpolet, murmura el printre dinți.

Era fata acea misterioasă, cunoscută sub numele de Serpolet, care lucrase cu Lessinger, care fusese condamnată în același timp cu el și care, în acest moment, ispășea, sau mai curând ar fi trebuit să ispășească, o condamnare de șapte ani în închisoarea de la Galverston.

CAPITOLUL XI
SERPOLET APARE ȘI DISPARE

— Serpolet!

Slade își repeta acest nume cu un ușor fior de emoție. Câte lucruri îi evocau aceasta apariție misterioasă.

— Serpolet!

Dar era imposibil, ridicol! Nu putea fi Serpolet! Toata lumea știa că celebra parteneră a lui Lessinger era prizonieră între zidurile penitenciarului de la Galverston.

Era imposibil. Totuși era adevărat! Din prima clipă când, ieșită din camera sa, ea apăruse, grațioasă și sprintenă, Slade fusese convins că nu putea fi decât Serpolet ce-și reluase vechiul sau rol de „femeie în negru”. Dreaptă și zveltă ca un băiețandru, îmbrăcată în negru, mascată cu negru, ea se ridicase, odinioară, împotriva lui, amenințându-l cu revolverul, și el nu putea s-o uite. El nu putea să uite acest parfum de flori primăvăratice care pentru el o evoca și o va evoca întotdeauna pe Serpolet și nimeni alta. Slade ieșise învingător din prima sa întâlnire cu Lessinger și cu Serpolet din cauza acestui parfum. Aceasta era pentru Serpolet o slăbiciune: nu se putea lipsi de aceasta completare înmiresmată a frumuseții sale. Rochiile sale ce umpleau dulapul erau impregnate de el.

Dar ce însemnau toate astea? Serpolet era în închisoarea de la Galverston, și totuși, se găsea aici... Evadase? Cum? Când? De abia de câteva ore, altfel Slade ar fi știut-o... McGoorty n-ar fi lipsit să-i anunțe-o veste atât de importantă. Dar atunci, cum putuse ea parcurge în atât de puțin timp cele trei sute de kilometri ce despărțeau

Galverstonul de această casă? Și cum putuse pătrunde în ea, când casa era păzită de la dispariția lui Derrick Grey. Era inexplicabil.

Atunci, Serpolet să fie miss Delmar, secretara lui Derrick Grey? Asta părea inadmisibil... Dar ce se putea presupune altceva? Slade știa, din rapoartele polițiștilor, că miss Delmar ocupa camera pe care o părăsise Serpolet; deci, afară numai dacă miss Delmar nu era încă în cameră, era una și aceeași persoana cu ea. Totuși, miss Delmar îndeplinea, de mai multe săptămâni, slujba de secretară pe lângă Derrick Grey. Atunci cum putea fi Serpolet? Toate astea păreau nebunești. El trebuia să accepte faptele fără a căuta să înțeleagă. Era încă un mister creat de Lessinger a cărui putere ocultă putea fi ghicită. Și dacă într-adevăr era Serpolet, nu putea încăpea îndoială că Lessinger participase la dispariția lui Derrick Grey: deci, avertismentele sale cu privire la acesta din urmă nu erau decât prefăcătorie. Slade strânse din dinți. El se mai luptase cu Lessinger și acesta din urma fusese învins în ultimul moment. Slade hotărî să fie învingător și de data aceasta și acolo, în fața lui, se găsea mijlocul care îi servise pentru prima sa victorie, adică Serpolet. Cine era Serpolet? Nu știa nimeni. Poliția nu putuse descoperi nimic despre ea. Contrariu lui Lessinger, care, amuzat și batjocoritor, lăsase poliției grija de a alege între diferitele sale identități, Serpolet nu avea decât un singur nume care era vădit o poreclă. Ea refuzase orice informație anchetatorilor, nu dăduse nici o lămurire asupra trecutului său. Ea fusese judecată și condamnată sub numele de Serpolet. Un lucru era sigur, o legătură de sânge sau o afecțiune, sau poate amândouă, o lega de Lessinger. Acesta ar fi înfruntat orice primejdie pentru a o salva pe Serpolet, dar aceasta prinsă, Lessinger căzuse au hotărâre în cursa ce i-o întinse Slade pentru a-și salva complicea. Și iată că acum aceeași șansă i se oferea lui Slade. Serpolet, această fantomă neagră, dădea târcoale din nou prin

noapte. Nimeni nu l-ar fi putut conduce mai bine până la Lessinger decât aceasta femeie. El simți o bucurie feroce. Avea de aranjat o socoteală cu Lessinger. Acesta, în ultima lor luptă, fusese bătut, dar își păstrase prada; Slade hotărî să i-o smulgă.

În timp ce Slade, ascuns în dulap, reflecta astfel cu o rapiditate fulgerătoare, Serpolet rămăsese nemișcată; zvelta ei siluetă neagră se contura în cadrul ferestrei luminate de lună; ea asculta atentă, gata să pareze pericolul ce s-ar fi putut ivi din beznă. În ciuda tuturor, Slade, ca odinioară, simți în el, un brusc elan de admirație pentru ea. Deodată, ea păru să creadă că drumul era liber pentru ceea ce voia să facă. În casa domnea o tăcere completă. Ea înaintă, ușoara ca o umbră, spre dulapul în care se adăpostea Slade. Văzând-o venind, el închise ușa de-abia întredeschisă și se înfundă printre rochiile care îl acopereau cu totul.

I se păru că inima încetase de a mai bate.

El își dădea seama cât de puțin sigură era ascunzătoarea sa. Era sigur că sub vestminte, pantofii și marginea de jos a pantalonilor săi erau destul de vizibili. Dacă Serpolet avea o lumină, sau dacă mișca rochia după care se ascundea el, ea îl va descoperi, inevitabil. Și el nu voia încă s-o aresteze pe Serpolet. Voia ca Serpolet să-i servească, ca data trecută, de cursă pentru a-l prinde pe Lessinger.

Momentul era critic. Serpolet nu părea să-i bănuiască prezența; dar, după cum se temuse el, ea venise să caute ceva de îmbrăcat; degetele sale aproape că îi atinseră fața. Parfumul de flori se accentuă. Ea părea să cunoască bine conținutul dulapului, slavă Domnului, și putea să găsească pe pipăite ceea ce dorea: o dovadă în plus că ea trăia de oarecare timp în casă sub numele de miss Delmar. Ea luă în sfârșit o manta lungă neagră - din fericire nu aceea care-l acoperea pe Slade - și și-o puse peste maillot[3]. Deci ea nu

[3] Maióu, maiouri, s. n. Articol de lenjerie sau de echipament sportiv (cu sau fără mâneci), de obicei decoltat, purtat direct pe piele.

avea de gând să caute documentul dispărut, ci se pregătea să plece. Dar ce însemna asta? Nu fusese plecată toată ziua? Slade conchise că ea găsise deja documentul și că-l avea asupra ei. Voia să-l ducă de acolo cu orice risc. Ea era prea fină, prea inteligentă, pentru a ignora că locuința era păzită, dar spera să dejoace supravegherea. Cui voia ea să-i ducă documentul fatal? Cui altuia decât lui Lessinger? Slade întrevăzu triumful. Dacă o urmărea, îi va prinde pe amândoi, și pe de-asupra va avea și documentul. El se felicită de a fi ordonat polițiștilor să nu împiedice pe nimeni să iasă.

Înfășurată în mantaua neagră, fata se îndreptă în tăcere spre scară. Tot atât de tăcut, Slade ieși din ascunzătoare. Mai înainte de toate, trebuia să rămână cât mai aproape de ea, căci de când părăsise locul luminat de lună, ea nu mai era decât o umbră invizibilă printre umbrele scării. Mereu niciun zgomot. Ea se mișca, mai ușor ca un fulg. Numai dâra de parfum lăsată în urmă îi marca trecerea, altminteri Slade ar fi putut crede că era jucăria unei iluzii.

Cu toate că înțelese necesitatea de a rămâne pe cât posibil la mică distanță de femeia în negru, Slade făcu un salt până în dormitorul ce-l părăsise ea, și-l lumină cu lanterna. El se aștepta aproape s-o găsească pe miss Delmar dormind în pat sau legată sau cloroformizată. Dar nu, camera era goală, patul neatins; nu se culcase nimeni în el. Alături de pat, pe un scaun, se găseau niște vestminte strânse. Slade recunoscu tailleur-ul gri cu guler alb pe care-l purta miss Delmar. Încă o dovadă, dacă era necesar, că miss Delmar și Serpolet erau o singură și aceeași persoană. În grabă, fără zgomot, Slade se avântă în urmărirea lui Serpolet.

CAPITOLUL XII
AUTOMOBILUL NEGRU

Numai grație mirosului de parfum, lăsat de Serpolet, Slade putu da de urma acesteia, care intrase în salon. Ușa era întredeschisă. Slade se strecură în bezna salonului cu precauțiuni infinite și se lipi de peretele cel mai apropiat. Nu vedea nimic, dar avea sentimentul că în încăpere se mai află o persoană.

Trecură cam zece minute care păreau ore urmăritorului, nemișcat, și de abia îndrăznind să respire.

Deodată, văzu o umbră strecurându-se prin ușa cu geamuri ce dădea în grădină. Cu toate că luna nu lumina această parte a casei, Slade recunoscu silueta fină, în lunga sa manta neagră.

Arbuști aleși ajungeau până la ferestre, într-o clipă silueta se pierdu în umbra lor. În timpul minutelor de așteptare, fugara, uitându-se pe fereastră, căutase să vadă locurile unde se găseau polițiștii postați de pază.

Slade, zece secunde mai târziu, era în mijlocul arbuștilor. El urmă zidul, știind că ea se îndrepta spre fundul grădinii, unde în zidul împrejmuitor se afla o portiță.

În dreapta sa, Slade putu vedea unul din oamenii Scotland Yard-ului expunându-se prostește în lumina lunii. Vădit, omul acesta nu văzuse până atunci nimic suspect, nici pe fugară, nici pe el. El dădu din umeri: în raportul lor de a doua zi, polițiștii vor afirma că nu părăsise nimeni casa! Dar, chiar în clipa aceea, simți o mână viguroasă pe braț și trebui să-și schimbe părerea cu privire la vigilența

oamenilor Scotland Yard-ului. Era polițistul care cu o oră mai înainte deschisese fereastra de la bucătărie.

— V-am văzut ieșind, domnule, suflă polițistul, și pe ea la fel. Este chiar înaintea dvs. Stați lângă zid, mi se pare că se îndreaptă, nu spre portița din fund, ci spre spărtura de colo.

Într-adevăr, Slade văzu pe fugară sărind cu ușurință peste zidul pe jumătate dărâmat și el o urmă imediat.

În urma ei, el străbătu grădina învecinată și ajunse în stradă. Acolo, evenimentele se precipitară. Pe stradă venea încet un taxi întârziat. Fata nu era vizibilă; ea rămase lipită de perete după cum făcea și Slade la oarecare distanța de ea. Șoferul taxi-ului nu făcu nici un semn care să facă să se creadă că era de conivența cu fata. Aceasta rămase tăcută, dar deodată o umbră neagră se avântă, sări pe scara taxi-ului și luă loc alături de șofer care acceleră imediat.

Slade nu încercă să se urce în mașină care trecea în toată viteza, dinaintea locului unde stătea ghemuit. Totuși, fata îi trimise un salut ironic cu mâna-i înmănușată în negru. Își dăduse deci seama că el nu încetase s-o urmărească? Slade nu-i dădu satisfacția de a avea dovada sigură și rămase ascuns. După ce taxi-ul se îndepărtă, el se ridică, alergă două sute de metri într-o grădină din vecinătate, a cărei poartă era deschisă. O mașină aștepta în mijlocul copăceilor. La volan ședea un om. Slade se urcă în graba lângă ea.

— Haide, repede, Mason, spuse el. Apucă la stânga.

Mașina ieși repede din grădină și începu să gonească pe stradă. La o răscruce de drumuri, Slade văzu pe strada din dreapta, taxiul urmărit.

— Uite-i, Mason, strigă el. Nu te apropia prea mult, dar nu-i pierde.

Dar Slade află numaidecât că, dacă el avea ajutorul forțelor Scotland Yard-ului, Serpolet, avea aliați determinați. Cum mașina luă o turnantă, doi oameni, ce parcă ieșiseră din pământ, se urcară pe scări. Unul din ei îl

apucă pe șofer de gât sperând să provoace un accident. Al doilea îl atacă pe Slade, dar acesta, cu un uppercut violent, îl trimise gemând să se rostogolească pe stradă. Apoi, apucând bâta polițienească de cauciuc ce se afla lângă șofer, îl lovi în cap pe cel de al doilea individ care dădu drumul șoferului și căzu jos.

— L-ați ucis, domnule? întrebă șoferul.

— Eu n-am arme, răspunse Slade simplu. Acum totul merge bine, drumul este fără obstacole. Păstrează distanța; nu vreau ca oamenii aceia să știe că-i urmărim.

— Cred că știu, mormăi Mason.

— Mă tem că ai dreptate, spuse Slade; dar cu atât mai rău! Mașina noastră merge mai repede decât a lor; contra acestui lucru ei nu pot face nimic, chiar știindu-se urmăriți.

Nu făcuseră doi kilometri, că urechea exersată a șoferului auzi un zgomot îndepărtat.

— Am impresia că ne urmărește o mașină, domnule.

Slade se întoarse și zări, destul de departe, o mare mașină neagră închisă, prevăzută cu două faruri orbitoare. Ea câștiga teren cu un bâzâit ce părea a fi al unui motor puternic. Slade se gândi numaidecât la automobilul misterios care răpise corpul lui Derrick.

El anunță lui Mason apropierea mașinii și adăugă:

— Crezi că ne urmărește pe noi?

— Nu știu, domnule. Pe aici circulă mașinile toată noaptea. Vom ști-o imediat, motorul fiind foarte puternic, trebuie să ne întreacă în câteva minute.

Dar în loc să-i întreacă, mașina, apropiindu-se până la vreo sută de metri, păstră această distanță. Farurile sale luminau drumul înaintea lor.

Ajungeau acum în apropierea împrejurimilor Londrei.

— Fără îndoială că mașina neagră ne urmărește, spuse deodată Mason. De când e în spatele nostru am luat trei turnante; fără motiv n-ar fi urmat același drum cu noi.

Ei ajunseră într-o stradă foarte largă. Atunci, mașina neagră înaintă până ce îi ajunse.

— O să ne întreacă, spuse Mason.

În aceeași clipă, mașina viră în unghi drept și se aruncă asupra lor. Ciocnirea fu teribilă, mașina poliției se răsturnă pe șosea. Slade și Mason fură aruncați afară și le trebuiră câteva minute pentru a-și reveni și a privi în jurul lor. Amândoi erau loviți și tăiați de geamurile sparte, dar nu era grav căci avuseseră mult noroc.

— Asta-i culmea! spuse Mason ridicându-se. Șoferul acestei mașini blestemate a făcut-o dinadins. Mă duc să-i spun vreo două.

— Pentru asta va trebui să cam aștepți, spuse Slade sec. Ne-au bătut!

Mason traversă strada.

— Nu e nimeni în mașină, spuse el.

— Natural, răspunse Slade. Șoferul nu ne-a așteptat.

— Vreți să spuneți că ne-a răsturnat dinadins?

— Evident! Totul era pregătit! Ei au reușit și noi am avut noroc că am scăpat așa.

O ancheta ulterioară demonstră că mașina neagră fusese furată dintr-un garaj din regiunea Nordului, cu câteva săptămâni mai înainte, și că numărul era fals.

Lupta începuse și Serpolet câștigase prima repriză.

CAPITOLUL XIII
UNDE ESTE DOCUMENTUL?

McGoorty ascultase cu tot atâta interes cât și uimire relatarea lui Slade asupra reapariției lui Serpolet.

— E o poveste cam ciudată, spuse el. În sfârșit, fiindcă pseudo-secretara a șters-o, îl avem pe Rankin, valetul, care locuiește în casă și face cu siguranță parte din bandă. Să-l arestam mai înainte de a nu fugi și el.

— Pentru moment lasă-l în pace, răspunse Slade. Fă să fie supravegheat, dar dacă se poate, fără ca el să bănuiască ceva. Dacă el crede că nu-l bănuim, ne poate ajuta să reușim, ceea ce n-am putut face cu Serpolet.

— Este într-adevăr Serpolet? spuse McGoorty. La urma urmei, n-ai văzut-o decât în penumbră și o fata înaltă, zveltă și mascată, seamănă grozav cu altă fată, înaltă, zveltă și mascată. Totuși, mi se pare că fața micuței Delmar nu semăna...

— Uiți că noi nu cunoaștem adevărata înfățișare a lui Serpolet după cum n-o cunoaștem nici pe a lui Lessinger. Acesta din urmă putea să-și schimbe fizionomia într-un mod uimitor nemachindu-se, pentru a spune astfel. Medicii spun că este o chestiune de control a nervilor faciali. În definitiv, știi cum schimbă o expresie paralizia facială.

— Un om nu se poate paraliza după voință!

— Nu spun asta, dar Lessinger avea arta de a se transforma prin felul său de a se stăpâni și a-și modifica figura. Asta a putut-o învăța și pe Serpolet. Știu că aceasta personifică trei persoane diferite; ea însăși, Madge Nicolson, cu care am avut de furcă când eram în secția H,

și presupusa fiică a lui pseudo Brian Ruddock. Aceste trei femei erau de tip complet deosebit și, în plus, Madge Nicolson era altfel făcută decât celelalte două; nu zveltă, ci mai curând plină. În sfârșit, vom ști adevărul îndată. Te-ai informat la închisoarea de la Galverston?

McGoorty râse ușor.

— Am telegrafiat și fără să te superi Slade, răspunsul nu confirmă teza dumitale. Ei spun că Serpolet este mereu acolo, mereu aceeași, și că nu a părăsit niciodată închisoarea. Atunci…

Slade se încruntă.

— Atunci, dacă este încă acolo, chestiunea este rezolvată. Am fost păcălit. Noaptea asta am urmărit o falsă Serpolet...

El tăcu o clipă și adăugă:

— Totuși, nu mă voi da bătut până când nu voi constata chiar eu că Serpolet este mereu la Galverston.

— Îmi închipui, că n-ai găsit faimosul document? spuse McGoorty. Oricare ar fi femeia pe care ai urmărit-o, - Serpolet sau Ethel Delmar - ea l-a luat când a părăsit casa. Modul în care a fost protejată de prietenii ei dovedește că avea asupra ei ceva important.

— Evident, încuviință Slade. Ce mai face Beryl Grey? întrebă el după o clipă de tăcere.

— S-a întors acasă azi de dimineață, răspunse McGoorty. Chiar a întrebat la telefon de dumneata.

— Mă duc la ea, spuse Slade ridicându-se.

Fata îl primi numaidecât. Ea nu arăta mâhnirea și durerea ce s-ar fi putut crede. Era gravă, stăpână pe sine și hotărâtă. Slade fu satisfăcut de această atitudine calmă.

— Îți sunt foarte recunoscătoare că ai vrut să iei conducerea anchetei, domnule Slade, spuse ea. Ai vreo speranță? Crezi că-l poți regăsi repede pe tatăl meu?

— Încă nu-ți pot răspunde, miss Grey. Ce ți-a spus despre tatăl dumitale?

— Mi s-a spus că e mort; asta m-a zdruncinat și mi-a întârziat întoarcerea acasă. Totuși, aveam conștiința că încă trăia. Acuma, văd că aveam dreptate.

Slade o privi cu surprindere.

— Ai certitudinea că trăiește? Noi o sperăm cu toții. Și eu am aceeași părere. Dar nu este decât o simpla supoziţie, fără nicio dovadă. Ce-ți dă o asemenea convingere normală?

— Când am sosit aici, am găsit scrisoarea asta. Citește-o.

Slade scosese scrisoarea din plic și citi:

„Dragă miss Beryl, nu fii neliniștită în privința tatălui dumitale. Nu e mort.

A dumitale,
Ethel Delmar".

În partea de jos a hârtiei se găseau patru curioase mici pete întunecate.

— Recunoști scrisul? spuse Slade.

— Da, este al lui miss Delmar, secretara tatei, răspunse Beryl, care habar nu avea de rolul jucat de secretară în dispariția lui Derrick Grey.

— Și asta te face sigură? continuă Slade.

Fata păru neliniștită.

— Dar pentru ce să nu cred ce spune ea, domnule Slade? Dumneata te îndoiești?

Slade șovăi.

— Cred că trebuie să fie adevărat căci miss Delmar poate ști mai bine decât oricine.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, murmură fata, năpădită de o nouă spaimă.

— Vei ști imediat, spuse Slade. Rolul jucat de miss Delmar în acest mister nu este încă lămurit. Dumneata ai încredere în ea?

— Oh, da! Tatăl meu la fel. El spunea că era mai inteligentă decât toate secretarele pe care le-a avut

vreodată. Mie îmi era foarte simpatică. Dar, spune-mi, ce sunt petele astea ciudate de pe scrisoare?

— Amprente digitale, indică Slade scurt.

— Dar pentru ce a lăsat aceste pete?

— Nu știu, replică Slade.

Dar gândea contrariul și adaugă:

— Dacă-mi dai voie, voi păstra scrisoarea asta. Unde ai găsit-o?

— Pe masa din salon. Lângă ușa care dă în grădină. Miss Delmar știe ca imediat ce mă reîntorc de undeva, mă duc la masa aceea unde se pune toata corespondența mea.

Aceasta informație îi explică lui Slade pentru ce Serpolet, sau miss Delmar, trecuse prin salon noaptea trecută mai înainte de a pleca.

— Încă o chestiune, miss Grey, reluă Slade. Noi avem toate motivele să credem ca tatăl dumitale avea în posesia sa câteva hârtii importante dintre care mai ales una cu privire la niște operațiuni financiare efectuate de șapte oameni... Dar poate că tatăl dumitale nu te ținea la curent cu afacerile sale politice?

— Ba da, răspunse fata, nu fără mândrie, îmi spunea tot. Cu documentul acesta sunt la curent.

Slade, stăpânindu-și bucuria, continuă:

— Miss Grey, îți voiai spune tot ce știu despre afacerea asta ca să vezi cât sunt de informat. Pe acest document exista numele, sau mai curând semnăturile acestor șapte oameni.

— Știu; tata mi-a explicat totul. Atunci?

— Atunci, noi credeam că acești șapte oameni sunt responsabili de dispariția - dacă e numai atât - tatălui dumitale. Întrebarea pe care vreau să ți-o pun este aceasta: știi unde păstra tatăl dumitale această hârtie?

— Da, știu unde este, spuse fata liniștită.

Slade își stăpâni din nou emoția.

— Nu-ți cer să-mi indici această ascunzătoare, reluă el cu voce joasă. Dar, de când te-ai întors, ai putut constata

dacă documentul mai e acolo?

— Nu, nu m-am uitat, răspunse Beryl. Dar sunt convinsă că trebuie să fie, căci nimeni n-ar putea găsi locul fără ca să-i fie indicat.

Slade nu fu prea impresionat de afirmația asta. El cunoștea prea bine instinctul uimitor cu care căutătorii profesioniști descoperă ascunzătorile pe care amatorii le consideră ca de negăsit.

— Cine a avut ideea acestei ascunzători? întreba el.

— Eu, răspunse Beryl.

— Și această miss Delmar, secretara perfectă în care tatăl dumitale avea toată încrederea, era la curent cu ancheta ce-o făcea el?

— Nu știa nimic.

Slade scosese un oftat de ușurare. El se aștepta să afle că Grey ar fi fost destul de naiv pentru a face confidențe secretarei sale.

— Cine cunoștea ascunzătoarea în afară de tatăl dumitale, miss Beryl?

— Nimeni, în afară de mine, n-o cunoștea.

Slade o privi uimit.

— Vrei să spui că nici tatăl dumitale nu știe unde se găsește documentul?

— Da. Numai eu știu. Tata are mare încredere în inteligența mea... Poate mai multă decât merit. El mi-a dat hârtia asta și mi-a spus s-o ascund într-un loc unde va fi în siguranță și unde nu va putea-o găsi nimeni.

— Și el nu ți-a spus motivul pentru care nu voia să cunoască nici el ascunzătoarea?

— Nu, răspunse Beryl. Dar cred că cunosc acest motiv. Nu mi l-a spus pentru a nu mă înspăimânta. El combătea o asociație foarte puternică. Așa este, domnule Slade?

— Desigur. Aș spune chiar că nu există pe lume alta mai puternică. Banii lor le dă o putere nelimitată, și lista crimelor lor dovedește că sunt cu totul lipsiți de scrupule.

— Asta gândeam și eu. Natural, tata nu mi-a spus tot,

dar eu cred că el prevăzuse ce avea să se întâmple.

— Ce? O crimă?

— Nu; nu cred că tatăl meu să fi fost asasinat.

— Totuși oamenii aceștia nu se vor da înapoi de la nimic.

— Desigur. Dar nu le-ar servi la nimic să-l ucidă pe tata dacă nu pot relua documentul ce-i amenință.

— Și eu am aceeași idee, spuse Slade. Continuă miss Grey.

— Tata a prevăzut că ar putea fi răpit pentru a-l face să mărturisească ascunzătoarea documentului. Dar cum să spună un lucru pe care nu-l știe? Desigur că asta a fost ideea lui, și acum că lucrul acesta s-a întâmplat, regret că nu știe secretul, pentru ca să-l poată spune. Cine știe dacă în clipa asta chiar nu este torturat, termină fata tremurând de o spaimă ce nu și-o mai putea stăpâni.

— Liniștește-te, miss Grey, spuse Slade, cu o profundă simpatie. Nu-ți dai seama ce armă avem dacă hârtia asta este mereu în ascunzătoarea sa? Putem amenința pe acești oameni cu publicarea acestui document dacă fac cel mai mic rău tatălui dumitale.

Dar Beryl era prea inteligentă pentru a nu vedea îndată punctul slab al argumentului.

— Domnule Slade, dumneata reprezinți poliția. Vrei să spui că ai de gând să tratezi cu ei? Ei vor cere hârtia în schimbul liberării tatălui meu. Le vei da-o?

Slade se simți cam prost în fața unei întrebări atât de directe.

— Acesta e un punct asupra căruia trebuie să reflectam, miss Grey. Dacă vrei, să-l lăsăm pentru mai târziu. Ceea ce este sigur, este că, dacă ei îl păstrează pe tatăl dumitale ca ostatec, noi avem o armă care-i poate lovi pe toți. Situația este cu mult mai bună decât aș fi gândit, căci eu credeam ca ei au, în același timp, și pe tatăl dumitale și documentul. După plecarea mea, asigură-te, te rog, dacă, documentul mai este în același loc și anunță-mă imediat.

— Îți telefonez la Scotland Yard, spuse Beryl. Atâta timp

cât ești aici, nu mă pot convinge de lucrul acesta.

Ei se găseau în salon și, după ultimele cuvinte ale fetei, Slade conchise că hârtia era ascunsă în încăperea aceea.

Rankin, valetul, care asculta la ușă, avu aceeași certitudine și se îndepărtă fără zgomot cu ochii aprinși de triumf.

CAPITOLUL XIV
CHEMARE ÎN AJUTOR

Slade se întoarse în grabă la Scotland Yard și se urcă în biroul lui McGoorty. Acesta era morocănos; el mărturisi că dispariția lui Derrick Grey, complicată cu evadarea lui Lessinger, îi făcea multe griji; afacerea Serpolet în plus și curând nu va mai putea rezista. Pentru a spune adevărul, nu părea să fi ajuns până acolo; obrazul său indica o sănătate înfloritoare.

— Fii calm, dragă! îl sfătui Slade.

Inspectorul principal ridică brațele spre cer.

— Cum vrei să fiu calm? Cu cât înaintăm mai mult în afacerea asta blestemată, cu atât devine mai încurcată. Dumneata ești tot atât de nedumerit ca și mine, dar n-o mărturisești!

— Oh! ba da, mărturisesc, răspunse Slade. Sunt nedumerit, mă înfund din ce în ce... Ai regăsit-o pe Serpolet?

McGoorty dădu din umeri.

— N-am regăsit nimic. De altfel, povestea asta cu Serpolet nu stă în picioare. Nu pot face să fie căutată Serpolet când știu că se afla în siguranță la Galverston. De la închisoare, mi s-a spus că nu e posibilă nici o eroare. Chiar când a fost la spital, a fost supravegheată îndeaproape.

Slade ridică brusc capul.

— Ce spui? Când a fost la spital?

— Nu știu precis. Cred că acum câteva săptămâni Trebuia să fie operată de apendicită, apoi a scăpat fără

operație.

Slade reflectă o clipă apoi scoase din buzunar scrisoarea dată de miss Grey.

— Cred că putem elucida numaidecât chestiunea cu Serpolet, spuse el. Când s-a întors acasă azi dimineața, miss Beryl, a găsit scrisoarea asta, semnata Ethel Delmar. Eu cunosc scrisul lui Serpolet, este același, sau o foarte bună imitație. În plus, scrisoarea poartă amprentele a patru degete. Cred că sunt ale lui Serpolet.

— Dacă Serpolet este în libertate și se ascunde, nu văd pentru ce și-ar lăsa amprentele pe scrisoarea asta, spuse McGoorty.

— Just. Ea se ascunde dar nu ascunde că este Serpolet. Ea vrea ca noi să știm asta. Știe foarte bine că o scrisoare și o semnătură nu dovedesc nimic, un fals este ușor de făcut. Atunci, ca dovadă, ea își adaugă amprentele.

— Vreau să spun că sunt amprentele lui Serpolet, sau este deținută la Galverston?

— Vreau să spun că sunt amprentele lui Serpolet, sau mai curând ale unei condamnate de drept comun cunoscută sub numele de Serpolet.

— Asta-i ușor de dovedit, spuse McGoorty.

El apăsă pe un buton de sonerie. Un funcționar apăru. Inspectorul principal rupse cu grijă bucata din scrisoare care conținea amprentele.

— Uite, Masters, privește amprentele astea. Sunt bune?

— Aproape perfecte, răspunse celalalt fixându-și la ochi o lupă de ceasornicar pentru a le examina mai bine.

— Cât timp îți trebuie să le găsești posesorul, admiţând că sunt în registrele noastre.

— Cred că cinci minute, răspunse Masters, care era șeful Serviciului Amprentelor.

— Cum, cinci minute?

McGoorty era mirat. Timpul necesitat de aceste cercetări varia de obicei între una și cinci ore, și uneori trebuiau câteva zile.

— Mi se pare că recunosc aceste amprente, explică expertul. Pe index se află o cicatrice mica în formă de cruce. Pe cel de al treilea deget un semn în diagonală. Dacă am ghicit, voi ști-o imediat.

— Foarte bine, spuse McGoorty. Verifică și vino de-mi spune.

Expertul apăru imediat.

— Sunt amprentele unei femei cunoscută sub numele de Serpolet, spuse el calm.

— Ești sigur?

— Absolut.

— Mersi, Masters.

Expertul se retrase.

— Acum, situația se lămurește, spuse Slade. Lessinger și Serpolet au fugit amândoi, dar în curând vom auzi vorbindu-se de ei. În clipa aceea vom intra în acțiune.

— Dar femeia care se află în închisoarea din Galverston? observă McGoorty.

— Imediat ce voi putea, mă duc la închisoare. Sunt curios să văd cine o înlocuiește pe Serpolet.

— Totuși, la început Serpolet a fost aceea către a fost arestată, altminteri n-am fi avut amprentele sale aici.

— Substituirea a avut loc mai târziu. Altă explicație nu văd. Povestea cu spitalul mi se pare destul de necurată. Acum, am o noutate pentru dumneata cu privire la afacerea Derrick Grey.

— Sunt fericit s-o aflu, spuse McGoorty. Ce este?

— Banda celor șapte n-are documentul; acesta se află în siguranță.

Ochii lui McGoorty scânteiară.

— Îl ai dumneata?

— Nu, dar am toate motivele să cred că este la adăpost.

McGoorty scutură din cap.

— În afacerea asta, nu cred nimic ce n-am văzut. Unde este hârtia?

— Ascunsă în casa lui Derrick Grey. Numai miss Grey

cunoaște ascunzătoarea. Nici Derrick Grey n-o știe. Cu hârtia asta dominăm situația. Pentru început, putem cere eliberarea lui Grey.

Slade era însuflețit. McGoorty rămase morocănos.

— Da, bine înțeles, răspunse el, dar nu avem hârtia. Nici nu știu măcar unde este. Dacă un om este destul de mărginit pentru a încredința un document de această valoare unei fete, atunci merită să rămână sechestrat toată viața.

În acel moment sună telefonul și McGoorthy răspunse și dădu receptorul lui Slade.

— Miss Beryl vrea să-ți vorbească. Pare emoționată.

Slade luă receptorul.

— Miss Grey? Aici Slade.

— Poți să vii numaidecât, domnule Slade? Te rog, vino repede!

— Ce s-a întâmplat, miss Grey?

— Vino repede, repetă fata. E ceva grozav... Vino!... ...ah!

Un strigăt de groază ajunse la urechea lui Slade, urmat de căderea receptorului.

Slade, foarte palid, lăsă aparatul și se ridică.

— Repede, McGoorty! O mașina! Oameni.

Grasul McGoorty dădu deodată dovada unei agilități surprinzătoare. El ajunse jos în același timp cu Slade. O mașină a poliției aștepta în curte.

Câteva secunde mai târziu, ducându-i pe amândoi în tovărășia a trei inspectori, ea gonea cu toată viteza spre casa lui Derrick Grey.

CAPITOLUL XV
RANKIN ÎN ACȚIUNE

Rămasă singură în salon după plecarea lui Slade, Beryl Grey reflectă câteva minute la ceea ce aflase.

Astfel deci, acest document misterios, pe care ea îl ascunsese cu atâta grijă constituia o amenințare nu numai pentru acești șapte oameni, dar și pentru tatăl său care pusese mâna pe el pentru a-l întrebuința în contra lor.

Fata își dădu seama că acești oameni puternici nu se vor lăsa astfel zdrobiți fără a întrebuința toate mijloacele, chiar crima, pentru a se apăra. Totuși, Derrick Grey va risca totul pentru a-i nimici. Beryl o știa și voia să-i vie în ajutor. Slava Domnului, avea mijlocul; ceea ce poliția, condusă de Slade n-o putea face, o va face ea. Tatăl său fusese sechestrat de acești oameni care voiau să obțină de la el restituirea documentului sau secretul ascunzătorii. Dar Derrick Grey nu știa unde se găsea documentul. El îl dăduse fiicei sale, prevăzându-se astfel cu o hotărâre fanatică în contra unei slăbiciuni posibile. Chiar din cauza asta, ea îl va salva. Va trata cu acești oameni, le va oferi documentul în schimbul libertății tatălui ei. Dacă Slade era nemulțumit, cu atât mai rău! Pentru motivul acesta nu voise să-l dea lui Slade. Dacă i l-ar fi cerut, l-ar fi refuzat. Apoi, va spune simplu poliției că documentul era în siguranță și nu mai mult.

Acum ea trebuia să se asigure că era acolo, și să-l anunțe pe Slade prin telefon, după cum promisese. Ea nu se îndoia că documentul era la locul său, căci ascunzătoarea era atât de ingenioasă încât nimeni nu-l va

putea găsi. Cel puțin asta era părerea lui Beryl.

Ea se duse la fereastră, privi afară și lăsă încet oblonul.

Asta fu greșeala ei.

Beryl, mergând pe covor cu o ușurință felină, se duse la ușă și o deschise repede. Nu că ar fi bănuit pe cineva din casă, dar pentru că știa că trebuia să ia toate precauțiunile, mai ales acum. Ea nu văzu pe nimeni pe coridor și încuie ușa.

Rankin, valetul spion, care ascultase la ușă, auzind coborârea oblonului, înțelese că se pregătea ceva. Se îndepărtă îndată și nu reveni decât după ce ușa fusese deschisă și apoi încuiată. El privi prin gaura cheii. Din fericire pentru el cheia era întoarsă în așa fel, că putea vedea o parte din încăpere.

Ceea ce văzu îl uimi. Beryl privi zâmbind portretul tatălui ei făcut de ea și care era agățat pe un perete din salon.

— De ce dracu zâmbește la tablou? se întrebă Rankin.

Dar el înțelese imediat cu cea mai mare bucurie. Fata se apropie de tablou, îl ridică ușor și privi în spatele lui. Apoi îl lasă după cum îl lăsase.

Rankin era tot atât de sigur că documentul era acolo, ca și cum i-ar fi spus-o Beryl. El scotocise casa amănunțit, cu ajutorul secretarei. Amândoi erau experți în această artă, și nu neglijaseră nimic. Ei știau unde-și ținea Grey toate celelalte documente ce le poseda asupra acestei afaceri, dar documentul capital, singura dovadă formală și indiscutabilă, rămăsese de negăsit.

Rankin știa acum unde era ascunzătoarea. El era puțin cam surprins. Nu neglijase să se uite pe după tablouri, mai ales la acela a cărui pânză nu era înrămată.

Rămânea peretele. Ascunzătoarea putea fi în perete. Totuși, când făcuse cercetările, el constatase că peretele era din cărămizi vopsite.

Văzând fata îndreptându-se spre ușă se îndepărtă în grabă. Ea ieși din salon și se duse în biroul tatălui ei. El o

urmă fără cel mai mic zgomot. Ea se duse la telefon și ceru Scotland Yard-ul. Firul nu era liber. Beryl spuse că va aștepta să fie chemată și se așeză la birou.

— Bine, gândi Rankin. Câteva minute o să fie ocupată.

Cu pași tăcuți, el reveni spre salon, intră și ridică tabloul după cum făcuse Beryl. Dar nu văzu nimic.

În picioare pe scaun, spionul pipăi peretele. Imposibil de a bănui o ascunzătoare. Totuși, era sigur că secretul era acolo. El puse tabloul la loc și-l contemplă. Deodată ochii i se însuflețiră. El își trecu ușor degetele peste portretul, care nu era înrămat.

Deodată exclamă de surprindere și admirație. El scoase briceagul. Într-o secundă, sfâșie figura portretului.

Beryl care continua să aștepte apelul telefonic, crezu deodată că aude mișcându-se ceva în camera învecinată, adică în salon. Rankin în agitația lui, nu se ferise să nu facă niciun zgomot.

Fata, surprinsă, ascultă o clipă, apoi ieșind cu precauțiune din birou, traversă coridorul. Ea văzu ușa salonului - pe care ea însăși o închisese cu două minute mai înainte - întredeschisă. Se apropie, tăcută, și-l văzu pe Rankin chiar în clipa când sfâșia tabloul ce acoperea documentul.

Beryl tresari de stupoare și spaimă. Ascunzătoarea sa era descoperită. Rankin era un trădător, îi fura singura armă ce-o avea pentru a-și apăra tatăl.

O femeie mai puțin curajoasă ar fi țipat sau ar fi leșinat. O alta, mai îndrăzneață, s-ar fi precipitat în încăpere pentru a-l acuza în față pe valet. Beryl nu făcu nimic din toate astea. Instinctul său o avertiză că Rankin ar fi capabil de orice, că nu va șovăi, dacă era necesar, să se servească de cuțitul său.

Încet, se întoarse în birou unde suna telefonul. Ea apucă aparatul cu mâini tremurânde. Îl ceru pe Slade, omul cu fața pătrată, cu brațul de oțel, și ochiul rece ca o lamă: el o va salva.

— Aveți legătura, spuse telefonista.

O pauză, care păru lui Beryl o eternitate, apoi auzi vocea lui McGoorty, și apoi imediat aceea a lui Slade, calmă și fermă.

— Poți să vii numaidecât, domnule Slade? Te rog. Vino repede! gâfâi ea.

Slade răspunse; ea își repetă chemarea:

— ... Vino!....ah!...

Fu un adevărat strigăt de groază. Ușa se deschise cu violență. Rankin se repezi asupra ei, aruncând telefonul pe jos și apucând-o cu brutalitate. Ea țipă din nou, se zbătu. El îi puse mâna pe gura, o stăpâni cu ușurință, strangulând-o pe jumătate. Ea se sufoca, se clătina. Omul profită, se căută în buzunare, scoase o batistă peste care sparse o fiolă; un miros dulceag umplu încăperea. Apăsă batista pe fața fetei, care, îndată, încetă să mai miște. Atunci o așeză într-un fotoliu. Ea gemu și se mișcă ușor.

— Asta n-ajunge, spuse el calm.

El scoase din buzunar un flacon, udă batista și o întinse pe obrazul lui Beryl.

— Asta o să te facă să stai liniștită o jumătate de oră, murmură el.

El părăsi biroul, șovăi, reveni pentru a lua un creion roșu și intră în salon. Acolo, scrise ceva pe perete.

Apoi, nu se mai gândi decât la fugă, căci auzise apelul telefonic adresat Scotland Yard-ului. O mașină rapidă de-a poliţiei va face aproape o jumătate de oră până acolo; poate chiar numai douăzeci și cinci de minute. Deci trebuia să plece mai înainte. Dar cum să scape de polițiștii ce păzeau casa? O idee îi trecu prin minte. Se întoarse în birou. Beryl era mereu fără cunoștință. El luă telefonul și chemă centrala.

— Foc! strigă el au o voce agitată. Arde casa!

El dădu adresa și adăugă:

— Anunță repede pompierii și spune-le că e un incendiu mare!

Acum totul depindea de rapiditatea pompierilor; dacă ajungeau înaintea poliției, totul avea să meargă bine.

Rankin urcă repede într-o cameră de la primul etaj, smulse perdelele și draperiile, luă cuverturile de pe pat, aduse haine, stropi totul cu un bidon de benzină luat din camera lui, dădu foc cu un chibrit și fugi.

Pe scară, întâlni o cameristă:

— Foc, urlă el. Sus arde tot!

Camerista coborî scara în fugă, țipând. Imediat, se auzi gălăgie în subsol. Servitorii soseau în fugă. Casa se umplea de fum. Mulțumită confuziei generale, Rankin putu să se ascundă pe o scară ce ducea la pivniță lângă ușa de serviciu, în spatele casei. După o clipă el auzi lovituri puternice în ușa de la intrare, un zgomot de tăblii sparte, strigăte. Toată lumea striga și în casă și afară. Rankin zâmbi, satisfăcut: era o idee simplă și, ca multe idei simple, reușea de minune. Polițiștii care păzeau casa își dădeau concursul pompierilor. Câțiva servitori se urcară sus, în camerele lor, spre a-și salva avutul. Ei vedeau scara plină de fum și urlau. Pompa de incendiu fusese pusă în acțiune și scările pregătite. Din ascunzătoarea sa, Rankin auzea tumultul. El începu să râdă.

— Minunat, își spuse el. Ce bine că am avut bidonul cu benzină la mine în cameră. Pompierii care sunt aici ar putea stinge un întreg cartier din Londra. În zece minute totul va fi terminat.

Pe lângă pivniță nu era nimeni. Rankin ieși prin ușa de serviciu. Grădina era pustie. Evident ca poliția era sus. Fugarul putu auzi mulțimea ce se strângea în fața casei. El spera că aceasta va întârzia sosirea mașinii Scotland Yard-ului. El se avântă prin grădină, ascunzându-se printre arbuști. Ajunsese aproape la portița cea mică, când simți o mână grea pe umăr.

Era unul din polițiștii de pază. Rankin văzu că era singur și duse mâna la buzunar. Dar polițistul i-o luă înainte și-i puse revolverul în piept.

— Arde casa, protesta Rankin Nu vezi? Mă duc după ajutor.

Polițistul rânji:

— Cam slab pretextul. Pompierii sunt acolo. Caută ceva mai bun, Rankin. Sunt gata la orice discuție.

„Gata la orice discuție? Ce vrea sa spună asta?” se întrebă Rankin.

— Am un drum de făcut în oraș, reluă el cu voce tare. N-ai dreptul să mă împiedici.

— Am toate drepturile, spuse polițistul. Ordinele sunt ordine. Trebuie să arestez pe oricine iese de aici. Pe dumneata mai mult ca pe oricare altul. Nu cumva ai hârtia misterioasă?

Rankin se prefăcu surprins.

— Ce hârtie?

— Eh! dacă nu știi despre ce hârtie vorbesc, atunci desigur că n-o ai.

Rankin era buimăcit. Cine era acest om și unde voia să ajungă? Nu era posibil ca un detectiv subaltern să fie la curent cu documentul ce se afla asupra lui.

— N-am nicio hârtie. Și apoi cine ești dumneata?

— Sunt un funcționar civil în serviciul Scotland Yardului, spuse omul.

După câteva clipe adaugă pe un ton confidențial:

— Știi că se întâmplă câteodată să poți servi doi stăpâni deodată.

— Oh! Oh! încep să înțeleg, murmură Rankin. Eu n-am documentul, dar dacă este cineva susceptibil de a-l avea, eu sunt acela.

Celalalt își baga liniștit revolverul în buzunar.

— Prietene, cred că ne înțelegem, spuse el. Leafa unui polițist nu e minunată și nu permite să se piardă ocazia de a mânca puțin cozonac. Vrei să tratezi?

— Cât?

— Cei din asociație sunt bogați. Cinci mii de lire bani gheață.

— Nici un ban sub șase, răspunse repede Rankin.

— Bine, spuse celalalt îndată. Va trebui să ne întâlnim undeva să aranjăm afacerea. Bine înțeles că n-am așa o sumă la mine. Diseară la nouă sunt liber. Fixează o întâlnire.

— Știi unde e Bunsen Aldgate? întrebă Rankin. Da? E acolo un restaurant „*Royal George*”. Voi fi acolo la unsprezece. Restaurantul e deschis până la miezul nopții.

CAPITOLUL XIV
NUMELE DE PE PERETE

Mașina Scotland Yardu-lui sosea în clipa când pompierii terminau de stins începutul de incendiu. Casa era teatrul unei agitații generale. Servitorii înnebuniți alergau în toate părțile, stingherind lucrările salvatorilor. Scara cea mare fusese ridicată înaintea fațadei și un furtun străbătea anticamera și urca pe scară.

O cameristă o descoperise pe miss Grey încă fără cunoștință și chemase pe ceilalți servitori. Ei gândiseră că fata leșinase auzind alarma. Ea tocmai își revenea când Slade intră în birou. Dând servitorii afară, el încuie ușa.

— Ei, miss Grey te simți în stare să-mi spui ce ți s-a întâmplat când mi-ai telefonat?

Fata se ridică și, într-un efort energic, își reveni cu totul.

— Da, răspunse ea. Am fost atacată de Rankin, valetul. Cred că m-a cloroformizat. Mă cam doare inima și... uite, acolo, pe jos, batista de care probabil că s-a servit.

Slade încuviință.

— A găsit ascunzătoarea? A luat documentul?

— Vai! sunt aproape sigură că da, spuse Beryl cu tristețe. Vino în salon.

În salon, portretul lui Grey era încă agățat în perete, dar mijlocul pânzei fusese tăiat.

— A furat documentul! strigă fata.

— Vrei să spui că-l puseși în spatele pânzei? răspunse. Slade.

— Nu, nu în spatele pânzei. Găsisem ceva mai bun: dar probabil că Rankin mă spiona când am ridicat tabloul. Vezi

dumneata, documentul acela consta într-o simpla foaie de pergament, pusă într-un plic la fel. Tatăl meu cerându-mi să găsesc o ascunzătoare, am pus plicul pe pânza portretului ce aveam să-l fac și am acoperit apoi cu ceruză. Ceruza, după cum poate știi, servește la acoperirea pânzelor pentru pictura. De obicei se pune un strat destul de gros. Eu am pus tocmai atâta ca plicul să devină invizibil, înțelegi? Când stratul s-a uscat, am pictat deasupra portretul tatălui meu. De atunci, portretul n-a mai părăsit zidul salonului. Tata era foarte mândru de el și-l arata la prieteni, fără a bănui măcar că era chiar ascunzătoarea prețiosului document.

Cu tot rezultatul funest, Slade admiră ingeniozitatea și inteligența lui Beryl Grey.

— Într-adevăr era o idee remarcabilă, spuse el. Din nefericire, n-ai fost destul de prudentă și te-ai trădat singură. În definitiv cine este Rankin?

— Nu știu nimic. Tot ce știu, este că tata l-a angajat acum trei sau patru luni.

— Pe timpul când a intrat și miss Delmar în casă?

— Da, trebuie să fi fost cam pe atunci. Îmi aduc aminte că tata spunea că Rankin avea referințe excelente.

Slade dădu din umeri.

— Îmi închipui că avea referințe excelente. La fel și miss Delmar. Acum, miss Grey, vreau să-ți cer ceva important. Fiindcă tatăl dumitale îți făcuse confidențe și ți-a dat documentul, ar trebui să știi cele șapte nume ale semnatarilor. Vrei să mi le spui?

Fata avu un gest de disperare.

— Imposibil! Ți-am spus că hârtia era într-un plic de pergament. Acesta era lipit. Eu n-am văzut documentul și nu-i cunosc conținutul decât din ceea ce mi-a spus tata. El nu mi-a spus numele acestor oameni.

Slade își mușca buzele.

— Cam supărător. Dacă mi-ai fi putut da aceste șapte nume, mi-ar fi fost posibil să-ți redau tatăl în douăzeci și

patru de ore. Totuși, adăugă el văzând privirea dezolată a fetei, să nu pierdem curajul. De altfel, am mai multă speranță ca înainte când nu erai amestecată direct în afacere, cu toate că pentru poliție situația a devenit mai rea.

— Ce vrei să spui?

— Să-ți explic. Tatăl dumitale n-a fost ucis; el a fost răpit de emisarii acestor șapte oameni ce erau amenințați de document și care voiau să-l facă să spună unde se găsea acest document. Acum, că ei au hârtia, nu mai au niciun motiv să-l rețină pe tatăl dumitale care nu mai posedă nicio dovadă împotriva lor.

— Crezi deci că Rankin este un emisar de-al celor șapte? întrebă Beryl.

— Da, asta mi se pare evident.

— Și spui că miss Delmar este faimoasa Serpolet?

— Am dovada. Amprentele au fost verificate la Scotland Yard, și fără nicio îndoială sunt acelea ale femeii care a fost judecată sub numele de Serpolet.

— Și femeia asta este asociata lui Lessinger, nu-i așa? întrebă Beryl.

— Perfect.

— Atunci, cum Rankin și Serpolet au intrat la noi în același timp și par amândoi complici în misterioasa dispariție a tatălui meu, se poate crede că amândoi sunt sub ordinele lui Lessinger.

— Se poate, spuse Slade. Dar, în fond, eu mă întreb dacă Rankin nu s-a arătat mai șiret decât ar fi crezut Serpolet. Aceasta își închipuia că îl face să lucreze pentru ea, în timp ce acesta îi ascundea că lucra pentru cei Șapte.

— Uite-te, sub portret, e scris ceva, spuse Beryl ridicându-se deodată și îndreptându-se spre perete.

Ea împinse portretul mutilat ce ascundea pe jumătate, un nume scris au creionul roșu: „Lessinger”.

Urmă o tăcere.

— Ciudat... murmură Slade.

— Asta dovedește că Rankin nu este altul decât însuși Lessinger, spuse Beryl.
Slade începu să râdă.
— Nu, e imposibil. Încă acum două zile Lessinger era prizonier la Blackmoor. Trebuie să știi asta căci ai fost acolo. În momentul acela Rankin era deja sub supravegherea noastră.
Beryl dădu din umeri.
— Ce dovedește asta când e vorba de Lessinger? Dumneata spui că Serpolet era în același timp aici sub numele de miss Delmar și prizonieră la Galverston Jail. Dacă Serpolet poate fi în același timp în două locuri diferite, pentru ce n-ar fi la fel și cu Lessinger? El e foarte tare, domnule Slade.
Tonul fetei era cam disprețuitor. Slade răspunse calm:
— Miss Grey, mă tem că în afacerea asta nu ai o părere prea bună despre poliție, și mărturisesc că până în prezent ea n-a făcut nimic demn de a fi remarcat. Dar noi combatem o organizație foarte puternică, foarte bogată. Mai dă-ne puțin credit, și sper că în curând îți voi putea da rezultate satisfăcătoare. Cât despre afacerea de la Galverston un lucru e limpede: femeia care e deținută acolo sub numele de Serpolet, nu este Serpolet, asta-i sigur. De îndată ce voi avea timp să mă duc acolo, sunt sigur că voi descoperi că Serpolet a scăpat și că în locul ei se găsește o altă persoană.
Beryl se căi de ieșirea sa.
— Scuză-mă, domnule Slade, mă tem că am fost cam nepoliticoasă față de dumneata când, în realitate, îți sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul dumitale. Trebuie să-ți spun că l-am văzut pe acest Lessinger desfășurând o dibăcie și o stăpânire de sine ce m-au impresionat foarte mult. Ești la curent: salvarea fetiței din casa de bani. Eu mai citisem ceva în genul asta, dar nu credeam că ar fi posibil în realitate. Modul în care a profitat de incident ca să fugă mi s-a părut admirabil. Dar poți să-mi spui ce

interes poate avea Lessinger să se amestece în afacerile noastre? Nu înțeleg deloc. N-ai putea să-mi dai o explicație, oricât de neverosimilă ar putea pare?

— Este una care ar lămuri totul, răspunse Slade.

— Care?

— Ca Lessinger să fie unul din cei Șapte.

Beryl tresari.

— Nu m-am gândit niciodată la asta... Crezi că ar fi posibil?

— Cât se poate de posibil. Nu vreau să spun că dacă am avea documentul, am găsi numele lui Lessinger pe el; dar omul acesta avea mai mult de o personalitate. El mi-a spus că m-a văzut și mi-a strâns mâna sub un alt nume și a adăugat că fusesem încântat să-l întâlnesc. Asta poate fi bluff; dar tot atât de bine poate fi și adevărat. Lui sir James Rockley i-a spus că a fost ofițer superior în armată. Și asta e posibil. Poate că l-a cunoscut pe tatăl dumitale și chiar pe dumneata, că a cinat la dvs., și dvs. la el. Acesta este unul din motivele pentru care aș dori atâta să cunosc această listă cu șapte nume. Ar fi fost interesant de făcut cercetări în trecutul lor...

— Nu pot concepe că se poate identifica cu Rankin, spuse Beryl, gânditoare. Unul este gentleman, celălalt nu este.

Slade începu să râdă.

— Nu știu dacă-l poți într-adevăr defini pe Lessinger ca fiind un gentleman; dar cu siguranță că știe să pară când vrea. În ceea ce-l privește pe Rankin, ești sigură că el a scris acest nume pe perete?

— Nu poate fi decât el.

— Atunci Rankin nu este Lessinger. Scrisul acesta nu e al lui Lessinger.

În momentul acela, McGoorty veni să anunțe că focul fusese cu siguranță pus și că toate cercetările făcute pentru a-l găsi pe valet rămăseseră infructuoase. Rankin dispăruse.

CAPITOLUL XVII
DEȚINUTA NR. 47

Când directorul închisorii de la Galverston fu informat de Scotland Yard că d. Slade avea să vină să interogheze deținuta cunoscută sub numele de Serpolet - oficial nr. 47 - el fu cam neliniștit. McGoorty îi telefonase că acest caz al nr. 47 prezenta ceva ce dădea de bănuit, permițând să se creadă că avusese loc o substituire de persoane.

La început, această bănuială părea ridicolă: Asta nu se întâmplase niciodată, mai ales la Galverston.

Cu toate acestea, directorul nu era liniștit. Poți să știi?

La ora unsprezece, după cum se convenise, Slade sosi într-o mașină închisă; șoferul purta uniforma poliției și doi inspectori în civil făceau parte din expediție. Directorul fu ușurat văzând că McGoorty nu venise. Inspectorul principal era foarte arareori amabil.

Slade se arătă scurt, tăios și preocupat. El nu întârzie cu explicații inutile. Prizoniera fu adusă de gardieni care primiră îndată ordinul să iasă din biroul directorului și de a sta în fața ușii. Slade privi îndelung fața tinerei femei zveltă și dreaptă care stătea în picioare înaintea lui în costumul său de deținută. El se întrebă dacă ea îl recunoștea, apoi o interogă:

— Cine ești?

— Deținuta nr. 47, răspunse ea cu o voce fără timbru.

— Știu asta. Cum te numești?

— Madge Nicholson.

Directorul sări în sus:

— Ce-i minciuna asta? Îți ordon să spui adevărul, dacă

nu…

Slade îl întrerupse cu un gest.

— Te rog, domnule director. Deținuta spune adevărul. O știu.

Madge Nicholson! Logodnica lui Jeff Higgins! Mai cunoscută în secția H sub numele de „Regina Bandei lui Mitchell”.

La începutul carierei sale în poliție, Slade voia să-l aresteze pe Buck Mitchell, șeful bandei. Pentru a face asta, el se prefăcuse a fi Jeff Higgins și Madge, înșelându-se pentru moment, se aruncase în brațele sale; apoi, recunoscându-l, ea nu-l trădase; din contra îl apărase de Mitchell. Slade cu siguranță că nu l-ar fi arestat pe acesta din urmă dacă n-ar fi avut ajutorul frumoasei Madge Nicholson. Acum, își mai amintea el de asta?… Pe fața lui impasibilă nu se putea citi nimic. Deținuta oftă încet.

— Nu ești dumneata persoana cunoscută sub numele de Serpolet și care a fost arestată și dusă la închisoare sub acest nume?

— Nu, răspunse ea calmă.

Slade îi întinse o tușieră și o foaie de hârtie.

— Pune-ți degetele aici și apoi apasă pe hârtie.

Tânăra femeie asculta fără a scoate un cuvânt.

Slade compară amprentele obținute cu cele oficiale pe care le adusese. Apoi întinse amândouă foile directorului și declară:

— Nu mai încape nici o îndoială, nu este prizoniera inițială. Amprentele sale sunt, după cum puteți constata, cu totul deosebite de ale lui Serpolet. Uite fotografia acestora din urmă care se găsește la Scotland Yard.

Directorul era copleșit.

— Nu se poate, bâlbâi el. Am… am… mi-e greu să cred…

— Totuși acesta-i adevărul, spuse Slade sec. Și amprentele inițiale fiind luate în închisoarea dvs. În momentul când Serpolet a fost încarcerată, este incontestabil că substituirea a avut loc după ce a fost

încredințată supravegherii dvs.

— Dar cine este această Madge Nicholson? întrebă directorul cu mâhnire.

— Asta-i o chestiune ce-o voi lamuri mai târziu, răspunse Slade. Voi duce dețínuta aceasta cu mine la Londra. Am împuternicirile necesare. Am întâlnit-o pe Madge Nicholson când eram la secția H. Există o oarecare asemănare între cele două femei care poate da loc la o confuzie când sunt îmbrăcate în uniforma închisorii. De asemenea știm ca Serpolet se servea de Madge Nicholson pentru a o dubla. Încolo, nu știm nimic precis. După arestarea lui Serpolet, n-am putut da de urma lui Madge Nicholson, așa că am sfârșit prin a crede că, poate, Nicholson și Serpolet erau una și aceeași persoană.

Slade se întoarse spre deținută:

— Cred că concluzia asta era greșită?

Fata zâmbi.

— Sunteți liber să credeți ce vreți, domnule Slade. Dar regret că trebuie să vă refuz concursul.

— Refuzi să ne spui ce te leagă de Serpolet?

— Exact.

— Îți dai seama că te pui într-o situație delicată? Vei fi urmărită pentru a fi facilitat fuga unei deținute luându-i locul.

— Da, știu asta.

— Cred că substituirea s-a efectuat când Serpolet era la infirmerie? reluă detectivul.

— Credeți ce vreți, răspunse tânăra femeie. Dar, încă odată, nu vă bizuiți pe mine pentru a vă lămuri.

Slade nu insistă și chemă pe cei doi polițiști. După ce deținuta fu echipată pentru drum, le-o încredință lor, apoi arătă directorului ordinul special al Ministerului de Interne pentru deplasarea deținutei.

— Substituirea, spuse Slade, a fost făcută fără îndoială în timp ce femeia era la infirmerie. E un truc vechi care constă în a se face bolnav când se plănuiește o evadare. N-

ar fi rău să vă supravegheați spitalul mai îndeaproape. Foarte probabil că în personal e un trădător.

El îl lăsă pe director foarte emoționat și se urcă în mașină, alături de tânăra femeie, apoi spuse șoferului să ia direcția Londrei.

Slade lua loc în mașină cu un oftat de ușurare. Ochii tinerei femei, care rămăseseră lipsiți de expresie în timpul interogatorului, străluceau acum de emoție stăpânită. Ea zâmbi și puse mâna pe brațul lui Slade.

— Ești un om minunat, murmură ea.

În biroul său, directorul închisorii de la Galverston se gândea la inexplicabila evadare a celebrei Serpolet. Era prima oară că se producea un asemenea lucru de când era el în funcție. Nu se îndoia că acest incident nenorocit nu va rămâne fără urmări, probabil destul de grave, căci Slade, cu toata politeța lui, îl făcuse să simtă până la ce punct îi era angajată responsabilitatea.

Directorul, după aceste meditații dureroase, ajungea la concluzia regretabilă că va fi chemat cu siguranță să ocupe un post mai modest, când apăru o cameristă.

— Domnul Slade dorește să vă vadă, domnule.

Directorul sări în sus:

— Ce spui?

El se întrerupse. Slade pătrunse în cameră.

Guvernatorul îl privi cu mirare.

— Ce mai faceți, domnule Rockingham? spuse Slade întinzându-i mâna.

Directorul, buimăcit, strânse mâna și întreba încet:

— V-ați întors?

Slade îi aruncă o privire surprinsă.

— Vreți să spuneți că am întârziat. Am avut un mic accident pe drum, benzina era amestecată cu apă, a trebuit să oprim pentru a goli rezervorul și curăța carburatorul. Asta ne-a întârziat mai mult de o oră.

Slade făcu o pauză. Ce avea directorul? Părea rătăcit.

— În sfârșit, reluă Slade, să nu pierdem timpul, căci

trebuie să mă întorc repede la Londra. Chemați vă rog pe deținuta cunoscută sub numele de Serpolet, dar care bănuiesc... Scuzați-mă, dar vă este rău, domnule Rockingham?

— Nu, spuse guvernatorul, sau mai curând da... Îmi vorbiți ca și cum n-ați fost aici adineaori.

— Eu, am fost aici adineaori? repetă Slade cu uimire. Dar deloc! Niciodată în viața mea n-am fost aici. Ce s-a întâmplat, domnule Rockingham?

Directorul deveni purpuriu, apoi livid. El își scoase batista și-și șterse fruntea.

— Nu... nu înțeleg... Ați fost acum o oră aici?

— Ce spuneți? strigă Slade, încruntat.

— Spun, că acum o oră ați fost aici. Îmi închipui că dvs. sunteți Dl. Slade?

— Natural, eu sunt Slade!

— Scuzați-mă. Aveți un carnet de identitate?

Slade scoase din buzunar niște hârtii, printre care o scrisoare a Ministerului de Interne, care-i cerea în mod oficial să conducă ancheta privitoare la dispariția lui Derrick Grey.

— Da, e în regulă, spuse directorul. Dar atunci cine era persoana pe care am văzut-o acum o oră? A sosit într-o mașina care părea să fie a Scotland Yard-ului și era însoțită de doi inspectori.

Slade dădu din umeri.

— E cam supărător, domnule Rockingham, ca nu l-ați identificat. Ce voia? Unde este deținuta pe care trebuie s-o văd?

— A luat-o cu el, gemu directorul. Avea un ordin al Ministerului de Interne.

— Nici nu se putea altfel. Mi se pare că ați fost păcălit, răspunse Slade fără milă. Povestiți-mi totul.

Dl. Rockingham spuse ce se întâmplase.

— Va să zică s-a lichidat, reluă el după ce directorul termină.

— Lichidat?... Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că după evadarea lui Serpolet asistam la aceea a lui Madge Nicholson, complicea sa.

— Dar cine e omul care s-a prezentat sub numele dvs.?

— Lessinger. Nu e prima oara că mă dublează. Totul era combinat admirabil. Evident că el a pus să mi se toarne apă în rezervorul de benzină... Dar ce căutați?

— Amprentele deținutei, răspunse directorul care răscolea printre hârtii; aceea care se numea Madge Nicholson.

— Inutil să vă pierdeți timpul. Fără îndoială că le-a luat Lessinger. Sunteți sigur că nu vă mai lipsește nimic altceva? Poate ceasul?

— Ceasul e în siguranță, răspunse directorul. Ah! lipsește un bibelou de jad care se afla pe cămin. Asta-i culmea!...

— Lessinger apreciază mult obiectele de jad, spuse Slade.

Ultima scenă a acestei comedii, scena care l-ar fi interesat grozav pe Slade, avu ca teatru foarte respectabila casă a contelui de Braganda, tânăr aristocrat italian, bogat și seducător, foarte cunoscut în înalta societate. Contele sosi acasă într-o mașină închisă condusă de un șofer îmbrăcat civil, și nimeni n-ar fi putut recunoaște pe falsul Slade de la Scotland Yard în acest gentilom elegant, căci își schimbase puțin fizionomia. Cei doi pseudo-inspectori se eclipsaseră în cursul drumului, după ce se întâlnise cu mașina adevăratului Slade.

Contele o ajută curtenitor pe Madge să coboare din mașină și, un minut mai târziu, amândoi erau în casă. Madge se aruncă în brațele lui Serpolet în timp ce Lessinger era primit, cu o deosebită bucurie, de colaboratorii săi principali: Cossack, Bernard, George și Marco.

— Unde e Rankin? întrebă Lessinger.

— Încă n-a venit, răspunse Cossack. Nu mai poate

întârzia.

— Aveți vești? A găsit documentul?

— Nu suntem siguri, șefule. Dar cred că trebuie să-l aibă.

— Pentru ce crezi?

— Pentru că a fugit din casă, după ce i-a dat foc, și profitând de zarvă.

— Foarte bine, spuse Lessinger. El n-ar fi plecat în felul acesta dacă n-ar fi avut ce căuta. Dar mă mir că încă nu-i aici... Poate se află într-o situație dificilă și are nevoie de ajutor. Să plece doi dintre voi în căutarea lui. Și uite, Cossack, pune te rog asta în cufăr, e un jad destul de frumos.

CAPITOLUL XVIII
RANKIN REAPARE

Conștiința lui Rankin era destul de elastică și îi permitea să servească doi stăpâni în același timp, dintre care pe unul cu fidelitate. Avea acum ocazia avantajoasă a unei noi înșelătorii și se pregătea cu bucurie.

Rankin era un băiat econom, chibzuit și suficient de inteligent. El știa că nu putea continua mult timp felul său de viață. El era un hoț îndemânatec, dar simțea că odată cu vârsta își pierdea dibăcia și subtilitatea; în consecința, voia să-și asigure bătrânețea.

Stăpânul sau - acela pe care-l servea cu fidelitate - avea nevoie de documentul pe care el fusese atât de îndemânatec să-l sustragă în ultimul moment din casa lui Derrick Grey. Acum, i se oferea șase mii de lire pentru aceasta hârtie; era foarte interesant.

Rankin era gata să primească banii, dar nu să dea documentul. În loc să se ducă direct la acela care-l întrebuința, el își pierdu câteva ore pentru a studia pe îndelete mijlocul - mai ales prețios - de a obține ceva pentru nimic. Cum să încaseze șase mii de lire fără a da nimic în schimb? După ce petrecu câteva ore meditând în parc, el crezu că găsise soluția. El dezlipi plicul de pictură și-l deschise. Înăuntru găsi o foaie de pergament acoperită de un scris strâns și fin, și purtând mai multe semnături. Nu întârzie. El își procură, dintr-o papetărie, două plicuri asemănătoare; într-unul din ele puse faimosul document. În celalalt, o foaie subțire de pergament.

Trebuie notat aici că Rankin făcuse odinioară

prestidigitație, pentru care avea cele mai frumoase dispoziții. Chiar remarcabila sa ușurință a mâinii îl făcuse să apuce pe drumurile mai remuneratorii ale furtului.

În seara aceea la unsprezece, Rankin intră la King George, din Benson Row, și-și comandă sandwich-uri și bere.

La o masă vecină era instalat un tânăr a cărui față avea o expresie destul de sinistră. Acest om era cunoscut, printre strălucitele sale relații, sub numele de Pumnal Burton, căci era expert în arta de a mânui un cuțit. Aceasta era ocupația lui de predilecție. El ar fi tăiat gâtul cuiva pentru cinci lire și chiar pentru mai puțin dacă ar fi gândit că era un gât ușor de tăiat. Pumnalul este o arma tăcută, rapidă și sigura în mâinile unui specialist. Pumnal Burton avea brațele încrucișate și picioarele întinse, cu bărbia în piept; el părea că dormitează pe jumătate, dar, pe sub sprâncenele-i dese, el arunca priviri ascunse spre Rankin, pe care nu-l putea situa, hotărând că nu era un „obișnuit”.

Rankin nu-i dădea nicio atenție, nu mai multă decât dădea pisicii negre de la King George, care se freca de picioarele sale sfârâind cu conștiinciozitate.

Deodată un bărbat, destul de prost îmbrăcat, intră în bar și, îndreptându-se spre masa lui Rankin, se așeză în fața acestuia.

Rankin recunoscu în el pe polițistul care-i înlesnise fuga cu câteva ore mai înainte.

— Bună seara, spuse noul venit, căruia îi fu adusă o ceașcă de cafea.

— Buna seara, răspunse Rankin amabil.

— Ai marfa? reluă celălalt cu voce groasă.

— Da, răspunse Rankin. Și dumneata?

— Da, în buzunar.

Omul aruncă o privire rapidă și ascuțită în jurul sălii.

El nu-l remarcă pe Pumnal Burton care, aplecat înainte, se ocupa să mângâie pisica neagră.

CAPITOLUL XIX
PISICA NEAGRĂ

Pisica neagră a acestui restaurant era o creatură susceptibilă. Văzând că Rankin nu se ocupa de ea, se dusese la sinistrul individ care răspundea la numele de Pumnal Burton. Acesta nu simțise niciodată dragoste pentru nicio ființă omenească, dar iubea pisicile; el mângâie deci pisica neagră și, făcând aceasta, găsi ocazia să spioneze, fără ca Rankin și poliţistul să observe ceva. Iar aceia doi complotau ceva, Burton era sigur de asta și o lungă experiență îl învățase că în aceste cazuri, era întotdeauna ceva de câștigat pentru un al treilea. Totuși, cu toata atenția sa, la început nu putu auzi decât cuvinte fără semnificație precisă. Apoi ceilalți doi se însuflețiră și deveniră mai expliciți. Burton se ridică încet și cu ochii închiși, păru să dormiteze din nou.

— O afacere cinstită? murmură mai întâi polițistul.

— Da. Tot ce vrei, afară de un lucru.

— Care?

— Nu mă întreba pentru cine lucrez, altminteri ar trebui să inventez niscaiva minciuni, și-ți promit să nu te întreb cine te plătește.

— Just, spus celalalt. S-a făcut. Am banii în buzunar. Șaizeci de bilete în câte o sută de lire. E exact?

— Absolut, declară Rankin înveselit.

— Atunci am dreptul de a-mi vedea achiziția înainte de a plăti?

— Desigur, răspunse Rankin.

El întinse un plic lipit. O bănuială trecu prin ochii

polițistului.

— Ei, asta-i, n-o să-mi spui că n-ai deschis plicul?

— Totuși așa e, dragă. Sunt atât de sigur că e aici, încât nici n-am nevoie să-l vad.

— Regret, prietene, spuse polițistul ferm. Admir ochiul tău sincer și figura ta deschisă; sunt sigur că n-ai fura o văduvă sau un orfan, totuși... mai înainte de a mă despărți de banii mei aș dori să văd documentul.

— Nimic mai ușor! strigă Rankin.

El luă un cuțit de masă, despică încet plicul, apoi scoase originalul document, care conținea semnătura a șapte financiari celebri.

Polițistul puse mâna pe el. El cunoștea valoarea a ceea ce cumpăra și era capabil să-i aprecieze autenticitatea. Ochii săi străluciră.

— Perfect. Sunt gata să fac schimbul, spuse el pregătindu-se să pună documentul în buzunar.

Dar Rankin îl luă înapoi.

— Stai! E al meu până ce plătești!

Polițistul dădu din umeri și se căută în buzunar, în timp ce Rankin, cu grijă, îndoia hârtia și o punea în plic.

— Uite banii, spuse polițistul, trecându-i un plic voluminos. Numără-i, dacă vrei... Și dă-mi documentul.

Pumnal Burton, mereu adormit în aparență, dar surescitat la culme, văzu un plic galben plin cu bilete de bancă, îl văzu pe Rankin numărându-le sub masă, apoi vârându-le în buzunarul hainei.

Un lucru totuși nu fu văzut de Pumnal Burton - și nici de polițist - chiar Rankin nu avu nevoie să vadă, obișnuit să-și facă scamatoriile în obscuritate. În momentul în care Rankin îndoia faimosul document, o făcu atât de fățiș, încât polițistul care-l observa nu putu bănui nici cea mai mică înșelăciune.... și totuși, plicul luat de polițist în schimbul banilor și pe care-l puse cu grijă în buzunarul dinăuntru al hainei nu conținea decât o foaie de hârtie albă.

Cei doi oameni părăsiră barul. Străzile erau aproape

pustii căci bătea miezul nopții. La câțiva metri de tavernă, ei se despărțiră și apucară pe drumuri opuse.

Pumnal Burton, pe urmele lor, ieșise și el din local. El îl urmări pe acela care avea banii și care se angaja repede în niște ulicioare întortocheate. Burton, obișnuit cu sportul acesta, se putu menține în apropierea lui fără a fi văzut.

După câteva sute de metri, Rankin apucă pe o străduță pustie și întunecată ce sfârșea într-o înfundătură. Constatându-și greșeala, el se întoarse. Burton, mereu în spatele lui, auzindu-l revenind, se lipi de zid, ținând în mâna dreaptă cuțitul cu lama lungă și subțire care-i făurise sinistra-i reputație.

Toată această aventură întunecată nu avea nimic de a face cu pisica neagră de la King George și, totuși, pisica aceasta își juca și ea rolul. Plăcându-i plimbările nocturne, ea se strecurase afară din tavernă odată cu Burton. Ba, de asemenea, parcursese străzile întortocheate și pătrunsese tăcută, în ulița întunecoasă. Dar de abia apucase pe ea, că un al treilea om trecu pe lângă ei și se avântă de asemeni în fundătura obscură.. Acest al treilea om aparținea unei alte clase sociale decât ceilalți doi. El avea douăzeci și cinci ani și se numea Railton. Rolul său în viață, era credea el, terminat. El riscase totul pentru tot și pierduse. Acum, nu-i mai rămânea nici o speranță. Existența era sfârșită pentru el. Avea în mână, nu un cuțit, ci un revolver.

Deodată, în umbra fundăturii, tânărul disperat auzi înaintea lui un țipăt înăbușit, un geamăt care-i îngheța sângele ca un strigăt al morții venind din beznă, apoi zgomotul surd al unui corp care se prăbușește. Fără să vrea, lăsă să-i scape un strigăt. Cineva era asasinat în fundătura asta. El uită brusc intenția sa de a termina cu viața și se repezi în ajutorul victimei. Ceva îl lovi cu violență în umăr, trântindu-l puternic de perete. El rămase o clipă buimăcit, apoi alergă din nou, dar când ajunse în capătul ulicioarei, nu mai văzu pe nimeni, nu mai auzi nimic. Se întoarse în fundătură pentru a-și da seama ce se

întâmplase.

Aproape de extremitate, se împiedică de ceva și aprinse un chibrit. Un om era întins într-o baltă de sânge. Railton era prea tânăr pentru a fi cunoscut războiul cel mare în alt fel decât din povestiri. Nu văzuse niciodată moartea, cu toate că, cu câteva secunde mai înainte se gândise numai la ea. Iată că ea i se prezenta în fața, și sub ce aspect îngrozitor!

Omul fusese lovit la baza gâtului. Cuțitul se afla încă în rană. Railton aprinse alt chibrit. Nu, nu era nimic de făcut: omul era mort. Railton își dădu seama de grozăvia actului disperat ce fusese pe cale să-l comită. Fără aceasta dramă întâmplătoare, el însuși ar sta întins în locul acela, și asta din cauză că avea de plătit o imprudență și n-avea mijloacele. Dar ce era pe jos alături de acest om asasinat? Un plic mare galben care părea umflat. Îl ridică instinctiv în momentul când i se stingea chibritul. Aprinse altul. El scoase un strigat înăbușit, chibritul îi căzu din mână: aruncase doar o privire asupra conținutului plicului, dar văzuse destul. Rezemat de un zid, în beznă, la câțiva pași de omul asasinat, el tremura ca o frunză. Avea o avere în mână. Railton era funcționar de bancă, rotiță neînsemnată în vasta organizație a milionarului Georges Baroldine. El era obișnuit să umble cu banii. Știu imediat că plicul plin de bilete conținea o sumă mare... Și el se hotărâse să moară, pentru că nu putea să găsească șapte sute de lire pentru a doua zi.

Șapte sute de lire! Viața unui om valora mai mult decât suma asta mizerabilă, chiar aceea a unui sărman nebun care comisese o imprudență și care acum se întreba ce câștigase furând acești bani. Și nu era numai el în joc, dar Mary.... Mary, soția lui de șase luni. Ea nu știa nimic, îl iubea, avea încredere în el, avea chiar puțină admirație pentru el.

Ea nu bănuia nimic și asta pentru că el nu îndrăznea să-i spună că se gândise la sinucidere, modalitate rapidă și

ușoară de a evada dintr-o situație de nedescurcat. Iată că soarta îi trimetea mijlocul de a se salva, împreună cu Mary. Mortul nu mai avea nevoie de suma aceasta. Fără nicio îndoială că fusese ucis din cauza acestor bani, căci lucrul era limpede. Railton sosind în ajutorul victimei, tulburase pe ucigaș. Acesta fugise mai înainte de a lua banii pentru care comisese crima. Poate că chiar îi luase, apoi în grabă îi lăsase să cadă, fără a mai sta să-i ridice. În tot cazul, dacă Railton n-ar fi apărut la momentul oportun, banii ar fi dispărut. Pentru ce deci n-ar profita de asta? Aceasta ar salva o femeie tânără de mizerie și disperare.

El nu șovăi decât puțin, cuprins de o tentație prea puternică pentru natura lui slabă. Luând banii, el alergă spre ieșirea din fundătură, mai speriat decât fusese ucigașul mai înainte. El calcă pe ceva moale care scoase un urlet sfâșietor. O ființă neagră și îmblănită se aruncă asupra lui, sfâșiindu-i hainele, scuipând și mormăind, zgâriindu-i mâinile, cățărându-i-se pe piept până la față pe care de asemenea i-o zgârie. Railton apucă animalul și-l aruncă cu toate puterile de zid. Apoi fugi, cu fața și mâinile acoperite de zgârieturi sângerânde, pricinuite de ghearele răzbunătoare ale pisicii negre.

CAPITOLUL XX
PE URMELE LUI PUMNAL BURTON

Slade, așezat la biroul lui McGoorty de la Scotland Yard, îl aștepta pe acesta care-l convocase la o oră matinală printr-un mesaj telefonic. Acest mesaj îi făcuse cunoscut lui Slade că plasa aruncată asupra Londrei pentru a-l captura pe Rankin dăduse un rezultat neașteptat. Rankin fusese găsit, dar mort. Fusese găsit asasinat într-o ulicioară îngustă din cartierul Aldgate.

McGoorty intră greoi în birou.

— Ei? întreba Slade.

— Nu e nici o eroare. El este. Vin de la Morgă și am fost la locul crimei. Rankin a fost ucis noaptea trecută în Aldgate cu o lovitură de cuțit. Lucru de profesionist experimentat.

— Ai percheziționat corpul?

McGoorty făcu semn că da.

— Nimic, nicio hârtie.

Slade dădu din umeri.

— Atunci, i-a luat cineva documentul. Asta-i evident. Când Rankin a părăsit ieri casa lui Derrick Grey, avea în posesia sa hârtia care ne preocupă. El a fost asasinat și i s-a furat documentul mai înainte ca să-l fi putut da celui ce-l plătea. E clar ca lumina zilei!

— Cred că da, spuse McGoorty, după o clipă de tăcere. Asta înseamnă deci că mai sunt alte două grupuri în afară de noi care doresc să aibă această hârtie?

— Ceea ce trebuie să facem acum, reluă Slade, este de a-l găsi pe asasinul lui Rankin și de a afla de la el cine l-a

folosit.

— Prima parte este ușoară, replică McGoorty. Pe gulerul și plastronul cămășii mortului s-au găsit amprente. La serviciul amprentelor se fac cercetări și vom avea rezultatul imediat. În acest timp, Grayson anchetează asupra faptelor și gesturilor defunctului înainte de dramă.

Se auzi o bătaie în ușă, și Masters, expertul, intră. El părea satisfăcut.

— Ei bine! Masters, văd că ai obținut un rezultat, spuse inspectorul principal. Cine e omul?

— Pumnal Burton, răspunse Masters.

— Avem noroc, strigă McGoorty. Omul acesta e viclean, dar fără nicio inteligență. Va fi ușor de găsit!

El sună și un tânăr, vioi și slab, apăru.

— *Bonjour*, Carson, spuse șeful. Îl căutăm pe Pumnal Burton care a comis o crimă. Adu-l cât mai curând posibil. Dar înarmează-te. El știe să se folosească de cuțit.

Polițistul făcu un semn afirmativ și ieși cu atâta calm ca și cum ar fi fost rugat să caute un ziar.

— Carson își cunoaște meseria, spuse McGoorty. Sunt sigur că până diseară ne va aduce omul.

— Până atunci, răspunse Slade, să mergem să vedem locul unde a fost găsit cadavrul. Îmi pare rău că ai pus să-l ridice deja.

— Nu eu, răspunse inspectorul principal. Când am ajuns acolo, fusese deja transportat la Morgă. Totuși, cum el a fost găsit într-o fundătură fără nicio locuință, am putut posta un polițist la intrare, și cred că n-a fost atins nimic.

Ei găsiră, într-adevăr, totul neatins. Slade examină locurile cu grijă. Sângele arăta locul exact unde căzuse corpul. Fundătura se termina printr-un fel de tunel sub o clădire. Acolo, lângă zid, se găsea cadavrul pisicii negre. După ce-l privi câteva clipe, Slade îl luă de pe jos.

— Ce este? întrebă McGoorty.

— Mă întreb cine a ucis pisica asta, răspunse Slade gânditor.

— Poate a murit aici întâmplător.

— Nu. Pisica asta a murit de moarte violentă. Asasinată, ar trebui să spun. A fost trântită de peretele acesta. Cred că ea a fost singurul martor al crimei. Și uite, adăugă el după o pauza, privește-i ghearele: sunt pline de sânge. Pisica asta a zgâriat pe cineva mai înainte de a fi trimisă pe lumea cealaltă.

— Asta se poate explica, replică McGoorty. S-a plimbat pe aici după crimă și a călcat în sânge.

— Nu cred că ai dreptate, Mac. Precis nu. Numai ghearele sunt acoperite de sânge, nu și tălpile labelor. Mai mult, dacă pisica ar fi călcat în sânge, s-ar vedea urmele labelor sale, ceea ce nu-i cazul.

Slade scoase cu grijă dintre ghearele animalului două sau trei fire de păr blond pe care le puse între foile carnetului său, adăugând o scamă de lână gri de aceeași proveniență.

— Ce părere ai de toate astea? întrebă McGoorty, începând să se intereseze de incident.

— Formez o teorie, răspunse Slade. Cred că fața ucigașului, și probabil mâinile, trebuie să fie acoperite de zgârieturi adânci. El purta un costum de stofă gri sau de stofă cu fire gri; are părul blond, destul de lung. Am impresia că este un om tânăr, și destul de elegant.

McGoorty îl privi uimit.

— Până la oarecare punct îți înțeleg raționamentele à la Sherlock Holmes. Crezi că pisica s-a bătut cu ucigașul pentru motive cunoscute de ea, și că asasinul a ucis-o pentru a se apăra. Te înțeleg încă când spui că omul este blond și îmbrăcat în gri. Dar când afirmi că este tânăr și destul de elegant, mărturisesc că nu mai pricep nimic.

— Asta nu-i decât o presupunere, explică Slade, nu o certitudine. După lungimea părului, îmi închipui că omul acela îl purta destul de lung pentru a-l da peste cap. Aceasta coafură la modă este adoptată în general de oamenii tineri și eleganți.

— Așa merge, spuse McGoorty. Dacă presupunerea dumitale este exactă, asasinul nu este Pumnal Burton. El are părul negru și scurt și nu prea este un dandy. În sfârșit, după ce-l va aduce Carson, vom vedea dacă are fața zgâriată; să telefonăm pentru a ști dacă au venit ceva vești.

McGoorty telefonă la Scotland Yard și află că-l căutase Carson rugându-l să se ducă numaidecât la o adresa indicată din „East End”. El nu dăduse alte amănunte, în afară de faptul că-l regăsise pe Pumnal Burton.

— Uite, spuse McGoorty. Ce-ți spuneam eu? Carson e un copoi fin. Adresa dată de el nu e departe de aici. Să mergem imediat.

Îl găsiră pe Carson așteptându-i într-o casă dărăpănată la cinci sute de metri de stația Aldgate.

— E în siguranță? întrebă McGoorty urcând scările cu Slade și detectivul.

— Da, e în siguranță, răspunse Carson, dar mă tem ca nu ne va mai folosi la ceva, șefule.

— De ce?

— Pentru că e mort.

— Asta-i fantastic! strigă McGoorty. Mor cu toții? Ce i s-a întâmplat?

— A fost ucis de dimineață, șefule. A fost văzut intrând în camera lui pe la șase dimineața. Nimeni n-a auzit nimic, casa fiind mai ales locuită de lucrători absenți în timpul zilei; afară de asta, vacarmul de pe stradă ar fi înăbușit zgomotul unei împușcături. Am încercat să trag și eu un foc și oamenii de dedesubt n-au auzit nimic. Iată camera.

— Odată mai mult sosim cu întârziere, Mac, observa Slade. Cineva care căuta același lucru ca și noi a trecut pe aici. S-a cercetat peste tot, chiar în buzunarele mortului. Dacă Pumnal Burton avea documentul, l-a luat cel care l-a ucis.

— Omul acesta nu e mort de mult timp. Cred că nu mai mult de o oră.

McGoorty luă revolverul de pe jos:

— Și arma asta nu e aceea care l-a ucis.

— Pentru ce?

— Pentru că nu s-a tras cu ea.

— Carson! chemă Slade. Spui că ai tras o împușcătură în camera asta. Unde s-a dus glontele?

Dar ei îl căutară zadarnic pe Carson. Acesta dispăruse.

Reîntorcându-se la Scotland Yard, McGoorty trimise un mesaj telefonic tuturor comisariatelor Londrei, cerându-le să cerceteze imediat pe lângă toți medicii, infirmierele, farmaciștii, și în toate clinicele și spitalele, pentru a ști dacă un om cu fața zgâriată fusese îngrijit. În afară de asta, toți agenții de poliție primiră ordinul de a căuta și aresta pe orice individ rănit astfel.

CAPITOLUL XXI
SEMNUL PISICII NEGRE

Pe la orele două dimineața, funcționarul de bancă Mark Railton pătrunse tăcut în apartamentul modest ce-l ocupa în sudul Londrei.

După ce intră încet în salonaș, Mark Railton se simți în siguranță. Nu-l văzuse nimeni. Dar el nu-și închipuia nicio clipă că obrazu-i zgâriat ar fi putut fi o dovadă în contra lui. Se gândi mai ales să ascundă banii. Micul apartament era tăcut; soția lui dormea. El luă plicul cu mâinile-i tremurânde. Îi trebuiau șapte sute de lire pentru ca totul să fie aranjat a doua zi, căci era sigur de a putea falsifica registrele pentru ca să nu se observe nimic. Numărând repede biletele, văzu ca avea șase mii de lire! O avere! Toate biletele erau de câte o sută de lire; pentru un funcționar de bancă, era ușor să le schimbe... era salvarea!... Dar ce se mai afla în afară de bani în acel pachet mare? Un plic foarte subțire și înăuntru o foaie de pergament. O clipă, fu tentat s-o arunce în foc fără să se uite la ea, căci probabil că aceasta hârtie îl va face să cunoască identitatea omului pe care-l furase, și el nu ținea deloc la asta. Dar focul era stins, soția lui culcându-se devreme, obișnuită cu întârzierile soțului ei, care pretexta că lucrează pentru a putea petrece nopțile în oraș. El citi repede, și cunoștințele lui în chestiuni financiare îl făcură să înțeleagă imediat ceea ce pentru alții ar fi părut obscur. Ceea ce citise nu era mai puțin decât o mărturisire de furt în dauna Guvernului cu ajutorul contractelor din timpul războiului. Nu se putea înșela. Era scris în termeni

comerciali:

„Subsemnații recunoaștem a fi conspirat pentru a deturna șapte milioane de lire cu ajutorul unor contracte frauduloase”.

Fiecare fraudă era urmată de amănunte și indica suma furată. Railton, cu respirația tăiată, căzuse pe un scaun. Foaia era scrisă pe ambele părți și povestea fraude colosale analoage, făcute după război, operațiuni de schimb, devalorizare în profitul câtorva magistrați ai finanței. Railton înțelese imediat motivul existenței acestui document care, la prima vedere, părea un act de nebunie; acești șapte oameni nu aveau nicio încredere unii în alții. El examină numele: le cunoștea pe toate, afară de unul. La ultima semnătură, el scoase un fluierat de uimire. Era numele lui Georges Baroldine. Acesta din urmă era în fruntea uneia din cele mai mari bănci din țară, chiar în aceea în care era funcționar Railton.

Railton reflectă. El furase băncii lui Georges Baroldine șapte sute de lire pe care avea să-i pună la loc mai înainte de a i se fi verificat registrele. El furase de asemeni șase mii de lire unui mort necunoscut. Și ținea în mână un document care ar duce pe Baroldine la închisoare și pe alți șase financiari, dezonorându-i și ruinându-i fără milă. În ciuda dibăciei sale, se putea ca contabilii să-i descopere frauda, cu toate că banii ar fi la loc. Va urma o anchetă, în care caz va fi bine să aibă această armă pentru a-și amenința patronul.

— Dragă, de ce vii așa de târziu?... Dumnezeule! Ce sunt toți banii aceștia?

Railton sări în sus. Fără a se întoarce, el adună banii și-i acoperi. Apoi râse nervos.

— Din nefericire, nu sunt ai mei, dragă. Banii aceștia aparțin băncii. Am lucrat până târziu și nu era nimeni să încuie casa de bani, sau mai bine zis casa de bani era

încuiată și nu era nimeni s-o descuie. Atunci m-am gândit că e mai bine să-i aduc aici. Sunt responsabil de ei și te asigur că nu eram deloc liniștit știindu-mă cu o asemenea suma asupra mea.

El se întoarse zâmbind; femeia scoase un țipat. El se ridică, mirat, și se duse spre ea, dar ea țipă iar.

— Ce ai? întrebă el speriat.

Putea ea să-i citească gândurile sau era nebună?

— Mark, fața ta! Ce-ai făcut?

Ea tremura, și, voi să țipe din nou, dar el o apucă de umeri și o scutură.

— Nu fii proastă. O să trezești toată casa.

El se privi în oglindă și rămase încremenit de înfățișarea sa. Jumătate din față era acoperită cu sânge închegat... Și el umblase așa pe stradă! Dacă l-ar fi văzut vreun sergent, desigur că l-ar fi oprit. Ce noroc avusese!

— Nu e atât de grav după cum pare, spuse el. E din cauza unei pisici.

— O pisică?

— Da, o pisică. Ieșind de la bancă, pe întuneric am călcat peste o pisică care s-a aruncat asupra mea. Bine că nu mi-a scos ochii.

Tânăra femeie era tulburată; ea plângea în timp ce-i pansa rănile.

A doua zi de dimineață, ea încercă să-l hotărască pe Mark să se ducă la un doctor, dar el râse de ea. El ar fi dorit să nu iasă, pentru a nu se arata în oraș cu fața zgâriată, dar trebuia să fie devreme la bancă dacă voia să evite să fie arestat pentru deturnare.

După amiază, după ce termină treburile în casă, tânăra d-nă Railton se îndreptă spre farmacistul din cartier. Ea voia să-i explice că soțul ei fusese zgâriat și mușcat de o pisică, și să-i ceară câteva sfaturi pentru a evita infectarea rănilor. Când intră, prăvălia era goală. Ea îl zări pe farmacist în camera din fundul prăvăliei. Cu el se găsea un agent de poliție ale cărui cuvinte ajunseră la urechile sale.

— Facem aceeași anchetă la toți farmaciștii și medicii din cartier. Căutăm un om a cărui față a fost zgâriată tare de o pisică. Credem că omul acesta este blond, că poartă un costum gri și că e tânăr și elegant. În tot cazul, are zgârieturi pe față și desigur și pe mâini.

D-na Railton, făcu un efort să se stăpânească și ceru niște acid boric. Ea nu scosese nicio vorbă despre adevăratul motiv care o adusese în farmacie.

CAPITOLUL XXII
CONTELE DE BRAGANDA

Contele de Braganda, din nobleță italiană, mai cunoscut în lumea hoților sub numele de Lessinger, ședea în frumoasa lui sufragerie ce dădea spre Saint-James Park. În dimineața aceea fusese leneș. Erau orele zece și el de-abia se sculase.

Un om intră fără să bată la ușă.

— Bună ziua, Cossack, spuse contele cu afabilitate Rankin e aici? Îl voi vedea de îndată ce va fi gata să-mi dea raportul.

Omul tresări.

— Ai spus Rankin, șefule?

— Da. Ce este?

— N-ai citit ziarele?

— Nu!

— Ai face bine să te uiți puțin prin ele, spuse Cossack părăsind încăperea în grabă.

O oră mai târziu, uitând de mâncare, Lessinger era cufundat în reflecții, cu ziarele de dimineață răspândite în jurul lui. Ușa se deschise și-și făcu apariția omul cunoscut la Scotland Yard ca „copoiul cel fin”,

— Bună ziua, șefule, spuse el.

— Bună ziua, Carson. Erai în căutarea unui anume Burton care l-a ucis pe Rankin, l-ai găsit?

— Da, șefule, dar stricând lucrurile.

— Toți sunteți la fel. Dacă nu sunt cu voi ca să vă conduc, încurcați totul. Ce-ai făcut?

— M-am trădat, șefule. A trebuit să fug și nu mă voi mai

putea întoarce la Scotland Yard.

Lessinger oftă.

— Putea să fie și mai rău. Din fericire mai am și alți oameni acolo. Ce ți-a spus Burton?

— Pumnal Burton nu mi-a spus nimic. A reacționat și era cât pe aci să rămân acolo. Toată lumea credea că Burton se folosea numai de cuțit. Totuși, primul lucru pe care l-a făcut văzându-mă, a fost să-și ia revolverul și norocul meu că am reușit să trag primul.

— L-ai ucis?

— Da, din nenorocire. N-aveam de ales.

Figura lui Lessinger se întunecă.

— În sfârșit, el e acela care l-a ucis pe Rankin, nu?

— Fără nicio îndoială.

— Și documentul?

— Nu era acolo.

— Nu era acolo? repetă Lessinger.

— Am răscolit casa cu susul în jos. Documentul nu există și nu era nicio urmă de bani. E uimitor. Dacă Burton era în serviciul celor Șapte, după cum gândeam, și le-ar fi dat hârtia mai înainte de a se reîntoarce acasă, ar fi avut o sumă de bani, dar nu erau nici banii și nici documentul.

Lessinger tăcu timp de câteva minute.

— Nu există decât o explicație, spuse el în sfârșit. Pumnal Burton n-a avut documentul după ce l-a ucis pe Rankin. Probabil că a fost întrerupt și a trebuit să fugă. Am impresia că a intervenit o a treia persoană. De la Scotland Yard mai ai ceva vești?

— Da, șefule. Slade a trimis un mesaj tuturor comisariatelor capitalei ordonându-le să caute în toate spitalele și la toți medicii și farmaciștii, un om care a cerut să-i fie îngrijite zgârieturile de pe față.

— Zgârieturi? Ce fel?

— Nu știu. Dar asta-i în legătură cu crima. Poate e amestecată o femeie în afacere; o ceartă, zgârieturi.

— Ancheta lor a avut vreun rezultat?

— Nu știu.

Carson povesti în amănunt descoperirea corpului lui Rankin în fundătură și cum fusese identificat ucigașul prin amprentele găsite pe cămașa cadavrului.

— Ai fost la locul crimei? întrebă Lessinger.

— N-am fost trimis, dar în drum spre Burton, m-am oprit acolo. Cum s-a putut vârî Rankin în fundătură aceea, în mijlocul nopții, cu un document, care, după cum se pare, valorează o avere? E de neînchipuit. Când am ajuns acolo, cadavrul fusese ridicat.

— Altceva ai mai remarcat pe acolo?

— Nimic. Nu erau decât doi polițiști însărcinați să oprească lumea să treacă, și o baltă de sânge. Ah! am mai observat o pisică neagră moartă.

— O pisică moartă? Spui că era o pisică moartă? Și nu înțelegi pentru ce este căutat un om cu fața zgâriată?.. Trebuie ca noi să-l găsim pe omul acela înaintea poliției!

CAPITOLUL XXIII
O ARESTARE

Slade nu-și putea neglija cu totul îndatoririle sale de membru al Parlamentului. Deci îi fu imposibil de a se reîntoarce la Scotland Yard mai înainte de a doua zi după amiază.

McGoorty părea bine dispus, ceea ce-i dădu speranțe lui Slade.

— Ei, Mac, îi spuse el, ai găsit omul cu fața zgâriată?

— Nu, răspunse inspectorul principal. Omul acesta trebuie să se fi ascuns undeva și nu va ieși decât vindecat.

— Atunci?

— Stai să vezi, dragul meu Slade. Când am dat dispoziții să fie căutat omul cu fața zgâriată, am dat și semnalmentele lui Carson. Am pică pe el, căci îl socoteam ca unul din cei mai buni colaboratori ai mei.

— Ei și?

— L-am prins, spuse McGoorty mulțumit. Este închis într-un post de poliție din nordul Londrei. Am fost anunțat adineaori. Hai să-l vedem!

— Perfect, spuse Slade. Crezi că va vorbi?

— Sper, mormăi McGoorty.

— Mac, eu cred că e mai bine să mă duc singur. Poate voi avea mai mult noroc decât dacă ai să mă însoțești.

Slade ajunse repede la unicul post de poliție din nordul Londrei.

— Îmi pare rău, spuse Slade lui Carson, că nu te-ai mărginit să-l urmărești pentru a vedea unde se duce. Asta ne-ar fi ajutat poate să ajungem la aceia pentru care

lucrează și pe care îi căutăm.

Agentul, care spera să se reîntoarcă la Yard, fu consternat.

Slade, pus în prezența lui Carson, își dădu seama imediat că acesta, inteligent și destul de bine educat, știa să tacă, rămânând curtenitor.

— Nu voi insista, spuse Slade. Știu că atunci când un detectiv stimat la Scotland Yard se arată a fi trădător, orice ar spune el, nu poate spera în indulgență.

El plecă, dar Carson îl chemă înapoi.

— Vă voi spune ce pot, domnule. Știți că lucrez pentru cineva, dar nu va voi spune cine. Ceea ce vă pot aduce la cunoștință, este că Rankin a fost într-adevăr ucis de Pumnal Burton. Nu există nicio îndoială.

— Asta o știm, replică sec Slade. Dar poți să-mi spui cine l-a ucis pe Burton?

— Eu, răspunse Carson calm. El știa pentru ce veneam, și eu știam că el știa. A fost cât pe aici să fiu ucis de el, căci credeam că nu întrebuințează niciodată revolverul, dar mă înșelam. Eu am tras cu o jumătate de secundă înaintea lui. Asta n-are nicio importanță. Mai important este că n-am găsit ceea ce venisem să caut. Documentul nu era nici asupra lui, nici în încăpere; și nici bani nu erau. În afară de numele celor pentru care lucrez, și pe care nu le voi spune, nu mai văd ce-aș mai avea de adăugat.

— Supravegheați omul, recomandă Slade la plecare, șefului postului de poliție. Lessinger e amestecat aici. Așa că, fii atent, altfel rămai fără prizonier.

CAPITOLUL XXIV
ENIGMATICUL DOMN GREY

Slade mergea îngândurat. Dar, ridicând ochii, din întâmplare, îl văzu pe însuși dl. Derrick Grey.

Slade fu într-atât de uimit încât continuă să mai meargă mașinal câțiva metri înainte de a-și reveni.

Derrick Grey trecuse pe lângă el. Ei se priviseră și tăcuseră amândoi; totuși se cunoșteau foarte bine și erau buni prieteni.

Slade se întoarse repede. Omul cu care se întâlnise se îndepărtă. El era îmbrăcat cu costumul bleumarin pe care-l purta Grey de obicei; pe cap avea pălăria de sport care făcea obiectul glumelor cercurilor politice. El mergea, cu umerii încovoiați, cu ochii plecați în pământ, cu toate că-i ridicase pentru a-l privi pe Slade în trecere. Ce făcea Derrick Grey în acest cartier? Slade nu se gândi prea mult. Grey nu mergea repede, era ușor să traverseze strada și să-l întreacă, apoi să traverseze înapoi pentru a se găsi în fața lui. De data aceasta, Slade voia să se asigure că Grey îl vedea, el îl privi în ochi ca și cum ar fi vrut să-i vorbească. Grey îi întoarse privirea și continuă să meargă fără a părea să-l recunoască.

Slade fu surprins. Omul avea o privire ciudat de goală, lipsită de flacăra care strălucea întotdeauna în ochii lui de fanatic.

— Aici e ceva bizar, murmură Slade. Să-și fi pierdut oare memoria?

El hotărî să-l urmărească, pentru a vedea unde se duce, poate să încerce să-i vorbească.

Grey se opri deodată înaintea unei case destul de dărăpănate, sui câteva trepte și dispăru printr-o ușă întredeschisă. Hotărârea lui Slade fu imediată. Dacă Grey dispăruse de bună voie, și văzuse că era urmărit, căuta poate să-și tragă urmăritorul pe sfoară. Slade pătrunse și el în casă și, găsind întuneric, nu mai știu încotro să apuce. D. Grey dispăruse. Se asigură că parterul nu prezenta niciun interes, două uși fiind zăvorâte și-a treia cameră goală. Urcă la primul etaj și văzu lumină sub o ușă.

La întâmplare, bătu în ea.

— Dumneata ești, domnule Slade? Intră îi strigă o voce.

Ce era asta? Slade crezu că recunoaște vocea; dar nu era aceea a lui Derrick Grey.

Ascultând invitația, Slade intră în încăpere; un om termina de aranjat o lampa cu gaz pe care o aprinsese. Fără îndoială că era Derrick Grey.

— Ce mai faci, domnule Slade? Nu ne-am văzut cam de mult, spuse omul înaintând cu mâna întinsă.

Slade strânse mașinal mâna și întrebă:

— Ia spune, ești sau nu Grey?

— Desigur că nu, afirmă celălalt râzând. Ce întrebare!

— Atunci cine dracu ești?

— Lessinger! Credeam că mi-ai recunoscut vocea.

Slade se încruntă. Într-adevăr, el recunoscuse vocea lui Lessinger. Detectivul se încordă, gata la acțiune.

— Care-i jocul dumitale, Lessinger? întrebă el.

Lessinger îi oferi țigări și după ce fu refuzat își aprinse una și răspunse:

— Te felicit de perspicacitatea dumitale, domnule Slade. Ești inteligent. Un joc, spui? Este. Noi suntem profesioniști, artiști. În acest joc, urmărim același scop. Dacă vrei, să facem pace pentru astă seară. Te invit la cină.

Slade scutura din cap.

— Eu sunt acela care te invit, dacă-mi dai voie.

Lessinger începu să râdă.

— Nu-ți dau voie. Cred că ghicesc unde mă vei face să cinez, și sunt satul de mâncarea Statului. Te invit și nu poți refuza!

Slade aruncă o privire prin cameră.

Lessinger râse din nou.

— Uite! adaugă el deschizând ușa prin care intrase Slade.

Acesta din urmă, distinse în penumbră, patru oameni, nemișcați, purtând măști negre, ceea ce le dădea un aspect sinistru.

— Scuză măștile, dragul meu Slade, spuse Lessinger. Nu-i pentru plăcerea de a face teatru, ci pentru ca, mai târziu, să nu poți identifica pe acești oameni, pe care poate că îi și cunoști. Îți dai seama că sunt stăpân pe situație.

Slade își dădu seama că intrase orbește în cursa ce i se întinsese. El se întoarse brusc, ducând mâna la buzunarul de la spate. Simți un fior rece. Buzunarul era gol.

— Salomon! chemă Lessinger, mereu calm.

Unul din oamenii mascați înaintă și, fără a scoate o vorbă, îi întinse lui Lessinger un pachet înnodat într-o batistă roșie.

— Dragul meu Slade, am aici revolverul dumitale. Înțelegi că câteva mici precauțiuni fac parte din programul meu.

Slade își reluă calmul.

— Vasăzică totul era pregătit pentru a mă captura, fără riscuri, murmură el.

— Exact, răspunse Lessinger cu un salut ironic.

— Dar deghizarea dumitale? reluă Slade. Cum ai făcut rost de hainele lui Derrick Grey? Poți să-mi explici?

— Pentru moment, nu, spuse Lessinger. E un mic secret care nu-ți va fi spus decât în actul al treilea, înainte de căderea cortinei. Îți promit un loc în primul rând.

Slade nu se putu împiedica să zâmbească față de sângele rece al aventurierului. Și, totuși, trebuia să privească faptele cu atenție. Era oare aceasta preludiul

unei a doua sechestrări? Poate avea să dispară și el, ca Derrick Grey?

— Uite-ți revolverul, spuse Lessinger, făcând să apară obiectul din batista roșie asemeni unui prestidigitator.

— Mi-au golit buzunarele? strigă Slade buimăcit.

— A fost cât se poate de ușor, replică Lessinger mereu zâmbind. Îți amintești de înghesuiala din stația North London? Ei bine! bravul Salomon se găsea acolo.

Urma o clipă de tăcere.

— Ei, ce spui, dragul meu Slade? reluă Lessinger. Primești invitația mea? Cred ca nu te vei plictisi. N-o să mergem într-un restaurant, ci în vizuina mea, în caverna hoților, unde îmi pun la cale toate acțiunile mele rele. Vei îi acasă mai înainte de a se face ziuă.

— E un târg? întreba Slade.

— Ai cuvântul de onoare al celui mai mare escroc din Europa.

— Perfect, spuse Slade. Accept.

— Bravo! strigă Lessinger râzând ca un copil. Ești omul care-mi trebuie! Și acum, permiți să fii legat la ochi?

— Nu, răspunse Slade.

— Vai! e o necesitate, insistă Lessinger cu o expresie de tristețe destul de comică. Îmi pare rău că tratez un oaspete onorat într-un mod lipsit de curtoazie, dar vizuina mea secretă nu trebuie să fie reperată. Acum, dacă ai prefera puțin cloroform, oamenii mei vor face cele cuvenite cu multă grijă și blândețe, chiar dacă reziști.

Slade nu-și putu stăpâni un zâmbet. Lessinger avea simțul humorului.

— Dar cum voi merge cu ochii legați?

— Nimic mai ușor, dragul meu Slade. Îți voi acoperi capul cu un bandaj, eu îți voi da brațul, și vei fi prietenul meu bolnav. Astfel te vei urca în mașina mea.

Consimți deci să fie legat la ochi, de către oamenii mascați care o făcură cu multă îndemânare. Dacă spera să vadă prin legătură, fu dezamăgit. Mai întâi i se puseră

bucăți de vată peste ochi, apoi i se înfășură un bandaj și, pe deasupra, un mic cozoroc negru.

Slade fu astfel condus în mașină, care porni imediat, pentru ceea ce părea să fie un voiaj destul de lung. După câtva timp, putu conchide prin lipsa de circulație că erau afară din Londra. După vre-o douăzeci de kilometri, după aprecierea lui, el auzi din nou un zgomot de tramvaie și alte mașini; erau din nou într-un oraș mare. Ce oraș mare putea fi la douăzeci de kilometri de Londra? După puțin timp, nu mai auzi zgomotul tramvaielor; totuși, era sigur că se mai aflau încă în oraș. Mașina se opri îndată.

— Iată-ne sosiți! strigă Lessinger. Vei pătrunde în pivnița hoților, ca Ali Baba.

— Suntem în fața casei dumitale? întrebă Slade.

— Casă! protestă Lessinger. Doar nu-ți închipui că locuiesc în ceva atât de vulgar ca o cască! Asta-i o stâncă. O lovesc cu bagheta mea magică și strig: „*Sesam, deschide-te!*”

— Acum, se gândi Slade, ar trebui să-mi smulg bandajul pentru a vedea unde suntem.

CAPITOLUL XXV
„CAVERNA HOȚILOR”

Mașina se oprise, credea Slade, în fața casei lui Lessinger.

Slade fu dus între Cossack și Lessinger care-l conducea, spunându-i când trebuia să urce sau să coboare o treaptă. El observă că suise șase pentru a intra în casă. Apoi urcase o scară acoperită cu un covor gros, străbătu un coridor la fel și intră într-o cameră. Acolo, i se scoase bandajul și cătușele. El văzu o încăpere destul de vastă, mobilată cu un gust perfect și al cărei centru era ocupat de o masă.

Slade constată că în această încăpere fiecare obiect era de valoare. El tresări recunoscând un tablou celebru care dispăruse de trei ani dintr-o colecție princiară. Nimeni nu-i atribuise vreodată dispariția sa lui Lessinger.

„Totul provine din furturi”, gândi el.

Slade se așeză lângă masă. Atunci zări prin partea superioară a uneia din ferestre ceva care-i atrase atenția. Ferestrele erau pe trei sferturi acoperite cu perdele groase ce nu lăsau să se vadă decât un colț de cer. Dar acum, Slade vedea trecând prin fereastra cea mai depărtată de el o lumină puternică foarte sus, ca în vârful unui turn, cam la vreun kilometru distanță. El nu putu distinge pe ce era așezată lumina, nu vedea decât lumina puternică prin beznă.

El conchise îndată că această lumină indica un aerodrom, și trebuia să ghideze avioanele pentru a ateriza noaptea. Caută care era orașul la douăzeci de kilometri de Londra care avea în apropiere un aerodrom, și nu găsi.

Poate calculase viteza greșit și parcurseseră treizeci sau patruzeci de kilometri în loc de douăzeci. Deodată gândurile îi fură întrerupte de o scurtă exclamare a lui Lessinger, care observă că musafirul său se uita pe fereastră.

Lessinger apasă pe un buton așezat în perete lângă el. Se auzi un zgomot ușor și în fața fiecărei ferestre coborî câte un oblon de fier.

Slade, surprins, tresări.

— Asta-i una din invențiile mele, explică Lessinger zâmbind. Când am un invitat, servitorul are datoria de a lăsa obloanele. Dar trebuie să te aștepți întotdeauna ca un servitor să fie neglijent sau uituc. Dacă mai sunt vreodată arestat, va fi desigur din vina unui subordonat.

După cină, fumară țigări minunate. Lessinger vorbind cu bună voință despre comorile de artă pe care le adunase, nu se feri deloc să-i arate musafirului și alte obiecte din „colecția” sa, nici de a-l scoate din cameră.

Spre miezul nopții, Lessinger sună, și un servitor intră aducându-i lui Slade pardesiul și pălăria. Slade privi omul cu uimire. Era Carson pe care-l lăsase cu câteva ore mai devreme în postul de poliție din nordul Londrei. Carson, copoiul cel fin!

Carson îl salută politicos pe Slade, care revenindu-și din surprindere îi spuse cam acru:

— Ei! văd că nu ți-ai pierdut timpul degeaba!

— Totul era aranjat mai înainte de a mă vedea, domnule Slade, răspunse Carson.

— Aranjat!... strigă Slade. Cum asta?

El se opri și adăugă:

— Nu cred că mi-e permis să întreb cum s-a putut face asta?

Lessinger râdea ca un copil.

— Dar de ce nu, dragă Slade? Noi nu ne ținem metodele secrete; de altfel, ele nu au nimic extraordinar: organizare și bun simț. Iată secretul. Eu am o mașină de-a poliției și

câteva uniforme. Mașina mea s-a dus să ia prizonierul după un telefon care anunța asta; asta-i tot.

Slade dădu din umeri.

— Este mașina despre care mi-a vorbit inspectorul. El mi-a spus că ar fi mulțumit să nu mai aibă responsabilitate, a fost ascultat repede.

— Acum, te vom duce la Londra, reluă aventurierul. De data asta va fi necesar să-ți punem cătușe. Nu, nu-i așa?

— N-o voi vedea pe Serpolet înainte de plecare? întrebă Slade.

— Din nefericire nu, răspunse Lessinger. Astă seară e plecată. Va fi dezolată.

— Și eu la fel, spuse Slade, în timp ce Carson îl lega la ochi.

Slade fu condus din nou prin coridoare și scări. Când se deschise ușa de la intrare, el încercă să facă unele observații. El bătu cu piciorul în prag și observă că treapta era de aramă, apoi notă un ștergător pentru picioare, cam la vreun metru distanță de cele șase trepte. El se ținu de balustradă și făcu atunci o descoperire, importantă poate: mâna sa întâlni un obiect metalic ce părea să fie un stingător de lumânări întors și foarte mare. Ce era oare în realitate? Ce ornament poate semăna cu un stingător întors măsurând cam un picior? Deodată înțelese. Era un stingător pentru torțe! În unele cartiere din Londra, erau câteva case vechi care mai aveau încă la ușile lor astfel de obiecte ce se întrebuințau odinioară. Acestea se puteau găsi și în altă parte nu numai la Londra. Problema consta deci în a repera un oraș mare în împrejurimile Londrei și unde se afla un aerodrom, cu un turn luminat, tramvaie, și, cel puțin, o casă veche cu stingătorul fixat la intrare pe o grilă de fier. Aceasta părea mai simplu decât a căuta pe omul cu fața zgâriată.

Slade fu urcat în mașină și ei reluară același drum liniștit și fără circulație, dovadă că erau afară din oraș.

După vreo douăzeci de kilometri, din nou străzi ticsite:

Londra fără îndoială.

Deodată nasul și gura lui Slade fură acoperite cu ceva în timp ce era ținut de mâini. El încercă să se zbată, dar zadarnic: un miros fad și grețos îi umplea plămânii, îl sufoca. Puterile îl părăseau; nu mai putu lupta.

CAPITOLUL XXVI
„OMUL CARE ARE DOCUMENTUL”

În acest timp, afacerile lui Mark Railton, tânărul funcționar de bancă care luase șase mii de lire de lângă cadavrul lui Rankin, erau din ce în ce mai complicate și se apropiau, încet, dar sigur, „spre un deznodământ dramatic.

El trăia într-o veșnică stare de teroare. Așezat în fața căminului, el vedea deodată ochii tinerei sale soții, fixați asupra lui cu o privire scrutătoare unde vedea în același timp groază și teamă. Era inexplicabil. Soția lui nu știa nimic. Pentru ce îl supraveghea?

El plătise la bancă cele șapte sute de lire cu care era dator. Contabilii verificaseră registrele și nu observaseră nicio neregulă. Despre partea asta totul mergea bine. Dar zgârieturile sale se cicatrizau destul de încet. Soția lui i le spăla dimineața și seara cu acid boric, și nu survenise nici o complicație. Liniile roșii și lămurite ce se mai vedeau încă pe fața lui îl neliniștea. El le masca de bine de rău pe stradă, cu un fular și cu borul pălăriei lăsat pe ochi.

În sfârșit, încă câteva zile și aceste semne nu vor mai fi vizibile. Atunci, orice amintire despre această noapte grozavă ar fi dispărut. El își repeta mereu că fusese favorizat de noroc. Cele cinci mii trei sute de lire care-i rămăsese erau într-un sertar al biroului său, ignorate de soția lui. Deci nu avea niciun motiv să fie preocupat. Totuși nu reușea să se scape de spaima ce-l stăpânea.

El nu știa totuși că soția lui văzuse acești bani și aflase că poliția caută un asasin cu fața zgâriată de o pisică. Ceea ce nu știa de asemenea, este că, în timp ce-și fuma pipa

lângă foc, repetând toate aceste lucruri, contabilii îi cercetau registrele a doua oară, după cererea patronului său, Dl. Baroldine. Ceea ce nu știa în sfârșit, este că Mary, soția lui, trăia și ea sub teroare. Ei îi era frică de soțul sau frică de orice, îi era frică de fiecare pas, fiecare umbră, fiecare bătaie în ușă. Îi era frică de această sumă mare de bani, ascunsă în sertarul biroului și de ceea ce ea putea să însemne.

Mary nu îndrăznea să vorbească soțului ei despre asta; nu avea putere. Cu toate că știa că pe el îl caută poliția și că fiecare ieșire de-a lui din casă reprezenta un risc pentru el, ea nu îndrăznea să-i vorbească nici să-l avertizeze.

După trei zile de zbucium ea se convinse că trebuia, cu orice preț, să ducă acești bani din casă. Își iubea încă soțul, cu toată teama ce i-o inspira, și atâta timp cât banii aceștia vor fi în apartament, ei vor constitui o dovadă care l-ar putea trimite la eșafod. A doua zi de dimineață, de îndată ce-l văzu plecând ea se duse spre micul birou al cărui sertar îl găsi încuiat ceea ce era neobișnuit. Railton luase cheia cu el, dar Mary știa că cheia de la dulap se potrivește la sertar. Câteva clipe mai târziu, sertarul era deschis. Tânără femeie văzu banii; cinci mii trei sute de lire. În același plic se mai găsea o foaie de pergament acoperită cu un scris strâns; ea o citi, dar nu înțelese mare lucru și gândi că era vreo scrisoare de bancă; o puse deci la loc în sertar. Din teancul de bani făcu un pachet, și-l puse împreună cu niște haine vechi într-o valiză mică pe care o încuie și o duse la celalalt capăt al Londrei unde o depuse la gara King's Cross. Ne având curajul să distrugă banii cum avusese de gând la început își spuse că acolo nu mai erau compromițători.

Întorcându-se spre casă cu metro-ul în seara aceea, Mark Railton fu frapat de privirea ascuțită ce i-o arunca un om așezat lângă el în vagon și pe care nu-l cunoștea deloc. Ce însemna asta?

Omul schimbă metro-ul în aceeași stație cu Railton și se

găsi din nou alături de el. Înfricoșat, Railton coborî la prima stație, hotărât să scape de urmăritor. După ce schimbă câteva autobuze și metro-uri, el sosi acasă cu o întârziere de două ore, calmat și râzând de frica lui. Tăcerea și paloarea soției sale îl iritară. De ce era ea atât de întunecată? Deodată, își aminti că uitase să-și cumpere ziarul de seară. El ieși să-l cumpere din stația metro-ului, situată alături de locuința sa. Trebuia cu orice preț să urmărească progresul anchetei poliției asupra asasinării omului găsit în Aldgate. Până în prezent nu fusese descoperit nimic. Nici măcar numele mortului. Nu părea să se închipuie că avea asupra lui o sumă mare de bani. Cumpărând ziarul, Railton văzu un om în cabina telefonică. El tresări. Era omul care-l privise atât de ciudat în metro.

În noaptea aceea nu putu dormi. Soția sa rămase de asemenea trează, fără ca el să știe; ea se ruga pentru el.

Omul care-l speriase atâta pe Mark Railton locuia pe aceeași stradă cu el; după cină el ieșise să telefoneze unui prieten. El nici nu-l remarcase măcar pe Mark Railton și-și fixase ochii asupra lui fără să-și dea seama.

CAPITOLUL XXVII
BANCHERUL BAROLDINE

A doua zi de dimineață, marele bancher Georges Baroldine avu o întrevedere cu unul din personajele menționate pe faimosul document, chiar personajul care, după părerea generală, nu mai putea avea vreo întrevedere cu oricine ar fi pe lume.

Biroul particular al lui Baroldine era o încăpere construită cu grijă deosebită. Nu avea ferestre; zidurile erau acoperite cu placi de plută, ca și tavanul și parchetul, ușile duble erau masive și capitonate. Nici un zgomot nu putea nici pătrunde nici ieși.

Cei doi bărbați erau singuri cu ușile încuiate. Ei păreau îngrijorați, mai ales acela care purta numele de Cyrus Rackem. Baroldine vorbea:

— Ți se va întâmpla asta, spunea el; sau vei fi internat într-un azil de nebuni, sau te vei sinucide a doua oară și de data asta, pentru totdeauna, Otto Sach.

— Nu-mi spune așa! protestă celalalt, iritat. Otto Sach e mort. S-a sinucis și a fost incinerat la Paris. Știu că aici suntem singuri și că nu ne poate auzi nimeni. Totuși, îți voi fi recunoscător să nu uiți că numele meu este Cyrus Rackem!

— Din New York, adaugă Baroldine, pe un ton amenințător. Dl. Cyrus Rackem sosește din New York fără trecut, e în regulă! Dar dacă crezi că-ți poți evita responsabilitatea față de noi ceilalți, atât de simplu, te înșeli. Îți va trebui mai mult decât o falsă sinucidere, prietene!

Fruntea lui Rackem deveni udă de sudoare.

— Ce însemnează cuvintele astea, Baroldine?

— Înseamnă asta, Otto Sach: ți-ai pierdut documentul pe care noi am fost destul de proști să-l semnăm, pentru că ne temeam unii de ceilalți. În consecință, ne-ai expus pe toți la primejdii grave și nu trebuie să fii liniștit la ideea că Otto Sach fiind mort și incinerat, nu poate fi arestat ca noi. El poate fi și va fi. Schimbarea dumitale de identitate nu te va salva, vom avea noi grijă de asta. Vei împărtăși soarta noastră: scăpăm sau pierim cu toții împreună. Fizionomia ți-e schimbată, Otto. Părul ți-a albit (mărturisesc că a avut de ce). Porți mustață și barbă. Ai creat personajul lui Cyrus Rackem care este un alibi. Toate astea sunt foarte dibace, dar nu te vor salva, singurul lucru care l-ai putea face este de a regăsi documentul.

Urmă o tăcere.

— Eu nu încerc să vă trădez, spuse Rackem după o clipă. Voi scăpa sau voi cădea cu voi toți. Documentul trebuie regăsit. Era în mâna lui Derrick Grey, o știm, știm de asemenea că Rankin l-a furat.

— Credem, rectifică Baroldine.

— Dacă vrei. Atunci, care este situația actuală? M-ai chemat să-mi spui ceva? Ce? Ce este?

— Asta, numai, răspunse Baroldine calm.

El luă dintr-un sertar un pachet de bancnote de câte o sută de lire și-l aruncă pe masă.

Rackem se uită la bani.

— Ei! și pe urmă? mormăi el. De ce-mi arați banii aceștia? În numele cerului, vorbește! Îți jur că nervii mei vor fi curând sleiți.

— Desigur că vor fi, dacă nu te stăpânești, spuse Baroldine cu severitate. Voi m-ați autorizat cu toții să cheltuiesc oricât pentru a regăsi documentul, asta m-a costat șase mii de lire.

Rackem dădu din umeri.

— Asta nu-i nimic. Aș plăti de zece ori câte șase mii de

lire pentru a-l recăpăta. Dar spui că nu-l ai?

— Ai răbdare; mai avem speranțe. Am plătit aceste șase mii unui polițist numit Harcourt, care a declarat că-l cunoaște pe omul ce deținea acest document și consimțea să-l dea pentru această sumă. Știi ce sta întâmplat. Harcourt dădu banii, crezând a fi primit în schimb documentul, el mi-l aduse, dar când deschisei plicul, nu mai era înăuntru decât o foaie de hârtie albă.

— Pentru care ai plătit șase mii de lire, remarcă Rackem cu amărăciune.

Baroldine se încruntă.

— Astea sunt lucruri care se întâmplă. Joci contra lumii interlope. Nu există nicio regulă. Plătești înainte; dacă ai noroc, obții un rezultat. Dacă nu...

— Îmi închipui că acest Harcourt este o canalie, mormăi Rackem.

— Nu știu nimic, replică bancherul. Desigur că nu cred să fie un om cinstit, dar cred că în tranzacția asta a fost sincer. El spune că a văzut veritabilul document și l-a avut în mână. A dat banii acestui Rankin care, printr-o scamatorie, a păstrat documentul. Rankin a fost găsit asasinat a doua zi numai cu ceva mărunțiș în buzunar. Banii și documentul dispăruseră. Acum, ajung la fapte. Aveam numerele bancnotelor date lui Harcourt și banca mea a încasat unele din ele zilele acestea. Iată-le, șapte sute de lire. Bilete cu totul noi din aceeași serie, ale căror numere sunt în continuare.

— Știi cine le-a plătit?

— Nu. Nu știu.

Rackem dădu din umeri.

— Atunci, dacă nu știi asta, nu știi nimic. Noi știm că banii au intrat în mâinile cuiva, care-i va cheltui într-o zi sau alta. Banii au ajuns până la banca dumitale prin căi ocolite. Asta nu ne avansează deloc. Ceea ce ne trebuie e documentul. Banii n-au nicio importanță.

Urmă iar o tăcere.

— Ei bine! domnule Rackem, îți spun la revedere, reluă Baroldine. Nu-ți pot spune nimic mai mult, neștiind nimic precis. Dar speranța nu strică și sper să pun mâna pe omul care ne-a vărsat acești bani. În acest caz, te voi anunța. Acuma, lasă-mă.

Rackem plecă.

Câteva minute mai târziu, un băiat din biroul direcțiunii se apropie de unul din funcționari, Mark Railton, care se găsea la casieria băncii și-i spuse că-l chema Dl. Baroldine. Mark Railton se ridică și se îndreptă spre ușă cu un pas nesigur, urmărit de privirile curioase ale colegilor lui.

— Ce-i cu Railton? spuse unul din ei. Patronul l-a chemat în faimosul sau birou. Trebuie să fie ceva serios… de data asta, ceva mai serios decât zgârieturile de pe față.

Dungile roșii ale zgârieturilor se vedeau mai mult pe obrazul palid al lui Railton când intră în biroul particular al directorului său.

Văzând pe tânăr intrând, Baroldine se ridica hotărât, încuie ușa și puse cheia în buzunar, în așa fel să fie văzut de funcționar.

Railton înțelese intenția acestui gest și-și adună tot curajul. La urma urmei, el avea o armă invincibilă: documentul, prin care își avea patronul la discreția sa. Totuși, el tremura și fruntea i se acoperi cu sudoare. El văzu cu spaimă pe masă, teancul de registre.

— Am să-ți spun câteva cuvinte, Railton, începu directorul. De cât timp ești la bancă?

— De zece ani, domnule.

— Și de când ești la contabilitate?

— De șapte ani, domnule.

— Și ești satisfăcut de situația dumitale?

— Da, domnule.

Vocea lui Railton era din ce în ce mai slabă. El știa că marele Baroldine se juca cu el, îi simțea ochii pătrunzându-l ca un sfredel.

— Nu te gândești să ne părăsești?

— Oh! nu, domnule.

— Foarte bine. Acum, îți voi vorbi de dumneata personal. Știi că e de datoria unei banei să cunoască viața particulară a funcționarilor săi, și am fost anunțat că, de câtva timp, ai jucat, ți-ai petrecut nopțile prin tripouri, ai dus o viață de risipă, oneroasă, care nu este compatibilă cu salariul dumitale. Scurt, dumneata cheltuiești mult mai mult decât câștigi.

— Toate astea s-au terminat, domnule. Am înțeles că greșeam.

— Sunt fericit s-o aflu, Railton. Nouă nu ne place să avem în personalul nostru oameni care cheltuiesc mai mult decât câștigă. În general asta-i destul de greu de realizat. Vrei să-mi spui cum ai reușit?

— Am câștigat la cărți și la curse. Am avut noroc, domnule.

— Te felicit. Puțini sunt aceia care pot spune la fel. Acum, să vorbim de altceva, poate mai puțin plăcut.

Railton se simți pălind din nou.

— Știi că ți-au fost verificate registrele? întreba bancherul.

— Da, domnule.

— Crezi că socotelile au fost găsite exacte?

— Ele sunt, domnule. Verificatorii n-au făcut nicio observație.

— Nu dumitale, ci mie, declară Baroldine. Ei au procedat deci în noaptea asta la o a doua inspecție, din ordinul meu, mă înțelegi? În noaptea asta. Ai ceva de spus?

— Nu, răspunse Railton cu disperare.

— Bine, bine. Vom vedea imediat. Raportul pe care l-am avut dovedește că, acum câteva zile, ți-au lipsit șapte sute de lire. Dumneata ai furat sistematic banca în dauna clienților, de trei sau patru luni încoace. N-ai furat cu îndemânare. Asta nu putea trece neobservat. Ți-o repet, deturnările dumitale sau ridicat la șapte sute de lire.

— Nu există nici o deturnare, spuse Railton, conturile

mele sunt echilibrate.

— Am spus „s-au ridicat”, reluă Baroldine, căci acum conturile dumitale sunt echilibrate. Verificatorii o admit, dar treaba a fost făcută cu stângăcie, Railton. Avem dovada că dumneata însuți ai pus banii la loc.

— Atunci, domnule, totul este în regulă, spuse Railton, încăpățânat.

Pumnul lui Baroldine se abătu peste masă.

— Asta nu aranjează nimic, imbecilule! Timp de patru luni ai fost un hoț. Nu numai că am descoperit când ai plătit ceea ce ai furat, dar am găsit și banii cu care ai plătit. Uite-i!

El aruncă pachetul cu bani pe masă. Railton era în picioare, nemișcat, încăpățânat și revoltat.

— N-ai nimic de spus? reluă Baroldine. Atunci să continui. Nu ai decât un singur mijloc pentru a evita închisoarea: unul singur. Poți rămâne la bancă, greșeala dumitale va fi uitată, dacă îmi dai o explicație veridică și amănunțită de modul în care ai obținut aceste bilete.

— Foarte bine, spuse Railton, ridicând deodată capul. Vă voi spune, domnule Baroldine.

El spuse toată povestea, furtul sau, hotărârea ce-o luase de a se ucide, și găsirea banilor.

— N-am avut nimic de a face cu crima, domnule Baroldine, încheie el. Dar sunt vinovat de a fi furat șapte sute de lire de la banca dvs. și de a fi luat șase mii de lire unui mort care nu mai avea nevoie de ele. Mă puteți aduce înaintea justiției pentru asta... Dacă îndrăzniți...

Baroldine nu tresari, dar înțelesese. El rămase o clipă tăcut, privindu-l pe tânăr. El se gândea la absurditatea situației. El, foarte bogat și ceilalți șase, a căror putere în lumea finanței era aproape fără margini, la discreția acestui mic funcționar neînsemnat, pe care îl plătea cu câteva lire pe săptămână.

El nu se mai îndoia de locul unde era documentul și tremura de triumf și emoție, cu toate că nu lăsa să se vadă

nimic. Câștigase. Știa unde era documentul! Cât despre acest tânăr imbecil, era sigur că putea face ce vrea cu el. Dar situația era comică.

— Nu prea înțeleg, Railton, reluă el. Ce însemnează aceste cuvinte: *„Dacă îndrăzniți?"*

— Vream să spun, replică Railton hotărât, că plicul care conținea cele șase mii de lire mai cuprindea și altceva.

— O foaie de pergament? sugeră Dl. Baroldine.

— Da, domnule, răspunse funcționarul, o foaie de pergament cu o declarație, ce purta șapte semnături, dintre care și a dvs. Unul din semnatari s-a sinucis, acum câtva timp. Declarația este foarte lămurită, domnule, și aș fi cel mare dobitoc din lume dacă n-aș înțelege-o.

— Desigur, Railton, spuse Baroldine amical. Cred că înțelegi. Să vorbim pe față, vrei? Dumneata ai hârtia aia și, din acest fapt, poți crede că ai oarecare putere asupra mea. N-o admit și nici n-o neg. Dar, pe de altă parte, am și eu o oarecare putere asupra dumitale. Te pot da pe mâna poliției ca fiind asasinul unui om numit Rankin și cred că te vei găsi într-o situație destul de proastă.

Railton conchise din aceste cuvinte că marele financiar se temea de el, curajul său crescu din ce în ce; el se așeză pe un scaun și râse insolent. Ochii lui Baroldine deveniră aspri, dar Railton nu băgă de seamă.

— Nu puteți face nimic, domnule Baroldine, declară Railton cu îndrăzneala. Dacă mă denunțați poliției ca ucigaș, veți fi obligat să vorbiți de acești bani, și cred că nu țineți deloc la asta.

— Foarte bine, Railton, spuse Baroldine încet. Admit că ai argumente bune de care știi să te servești. Eu joc cu cărțile pe masă. Să vorbim de afaceri. Mărturisesc că hârtia asta e foarte importantă pentru mine, și e necesar s-o iau înapoi. Recunoști că o ai, nu?

— Da, da, o am! replică funcționarul pe un ton aproape vesel. O am, dar nu asupra mea. Este la mine acasă, în siguranță, vă asigur.

Sărmanul om se bucura de situație. Subaltern toată viața lui, el simțea pentru prima oară emoția minunată a puterii. În sfârșit, călca în picioare pe unul din puternicii acestei lumi.

— Foarte bine, spuse Baroldine, cu o voce mieroasă. Recunosc că am mare nevoie de acest document; sunt gata să plătesc pentru a-l avea.

— Așa da! strigă Railton; cu ochii strălucitori. Asta-i bun simț. Cât sunteți gata să dați?

— Șapte sute de lire, prietene. Suma pe care ai plătit-o deja băncii pentru a-ți aranja contul. Iată-i. Voi considera această afacere ca definitiv încheiată și uitată când îmi vei remite documentul.

Tânărul râse batjocoritor.

— Nimic de făcut, domnule Baroldine! Nu vă puteți aranja atât de ușor. Oferta dvs. este foarte joasă, domnule Baroldine, mult prea joasă. Nu cumperi un automobil, ci-ți cumperi averea, libertatea, poate viața. Veți căpăta cincisprezece ani de muncă silnică și veți muri înainte de sfârșitul pedepsei... Și ceilalți șase - sau mai curând cinci, pentru că Otto Sach s-a sinucis la Paris - pentru ei, ca și pentru dvs. hârtia asta valorează milioane. Și aveți îndrăzneala de a veni să-mi reproșați șapte sute de lire mizerabile, luate băncii? Oh! știu bine ce spun, cât valorează hârtia și ce-aș putea face dacă aș uza de șantaj.

— Mi se pare că nici nu faci altceva, remarcă Baroldine. Ei bine! spune o cifră. Care-i prețul dumitale?

O expresie avidă și vicleană trecu prin ochii funcționarului. Își avea norocul în mână, voia să profite.

— Să vedem, calculă el cu voce tare. Am deja șase mii de lire, nu, cinci mii trei sute exact. Ei bine! vreau mai mult. Nu mai vreau să continui această meserie de funcționar de bancă. Vreau să voiajez, să văd țări noi, să nu mai duc lipsă de nimic. Asta ar face cu totul treizeci de mii de lire! În comparație cu averea dvs., este o nimica toată!

Ochii lui Baroldine avură o licărire primejdioasă.

— Ești lacom, Railton, spuse el calm. Treizeci de mii de lire… e o sumă mare, chiar pentru mine…

Railton izbucni în râs.

— În tot cazul, acesta e prețul meu, domnule Baroldine. Sunt sigur că veți prefera să plătiți decât să vă duceți la închisoare. Ați face bine să-mi acceptați oferta mai înainte ca să nu-mi măresc cererea.

Baroldine se schimbă deodată la față.

— Tânăr imbecil!, mormăi el. Dacă ai fi cerut să păstrezi restul de la șase mii de lire, aș fi încuviințat. Acum, nu vei avea nimic, afară de concediere, de îndată ce va fi aranjată afacerea asta!

Tânărul rânji:

— E inutil să încerci bluff-ul, Baroldine! Ești în puterea mea și o știi!

— Serios? strigă Baroldine. Sus mâinile, derbedeule!

Railton scoase un strigăt de teroare văzându-și directorul îndreptând un revolver spre el. Băiatul acesta care, cu puțin mai înainte, se gândise la sinucidere, își pierdu cumpătul în fața amenințării. Ochii reci și cruzi ai lui Baroldine arătau că n-ar fi șovăit deloc să tragă..

— Haide, ascultă! strigă Baroldine. Știi ce-i cu camera asta. Te pot ucide ca pe un câine și nu va auzi nimeni. Apoi mă voi debarasa de corpul dumitale fără să știe nimeni. Haide, în picioare lângă perete, și ține-ți mâinile deasupra capului.

CAPITOLUL XXVIII
BAROLDINE PE PISTĂ

Railton șovăi o clipă, dar frica îl făcu să se supună. Se duse lângă perete, cu mâinile ridicate și privind, ca hipnotizat, revolverul pe care directorul său îl îndrepta fără milă spre el. Acum înțelegea forța ce-o sfidase; înțelegea ca cei Șapte nu se dădeau înapoi de la nimic când erau amenințați.

— Ține-ți mâinile sus, ordonă Baroldine. N-ai decât un mijloc de apărare, să te bați cu mine, să iei cheia și să fugi. Te previn că dacă încerci te dobor fără șovăire. Ești un nimic. O simplă rotiță fără valoare în aceasta întreprindere mare, care este destul de puternică, pentru a nimici câteva mii de acest fel. Amândoi suntem bandiți, dar eu am puterea. Dacă ai fi fost modest în pretenții, ași fi acceptat-o pentru a-mi evita oboseala de a te ucide. Dar ai încercat să mă înfrunți. Ei bine! Acum ai de ales între document și viață.

— Nu voi spune nimic! strigă funcționarul într-un acces de groază.

— Nu te întreb nimic, replică bancherul. În îngâmfarea-ți prostească, ai spus că ai hârtia acasă. Foarte bine, mă voi duce s-o caut chiar eu. Acum, stai liniștit, sau bagă de seama!

Ținând mereu revolverul îndreptat spre pieptul lui Railton, bancherul, cu mâna-i rămasa liberă, îl căută în buzunare și scoase o cheie: aceea a apartamentului lui Railton.

— Asta voiam, spuse Baroldine. Acum, mă voi duce în

apartamentul dumitale a cărui adresă mi-o va da șeful personalului și voi căuta hârtia și banii. Apoi vei fi concediat de aici pentru deturnare, și mă voi gândi dacă să te dau pe mâna justiției.

— Nu vei îndrăzni, bâlbâi Railton.

Baroldine dădu din umeri.

— Nu fii atât de sigur, băiețaș. Odată acest document distrus, povestea dumitale, dacă vei fi destul de prost s-o povestești, va apare ca o calomnie și o răzbunare. Aceasta îți va complica situația și mai mult și vei merge fie la închisoare, fie într-un azil dacă vei fi crezut nebun. Acum, întoarce-te cu fața la perete. Repede!

Îl împinse cu țeava revolverului și Railton se grăbi să asculte.

— Pune-ți mâinile la spate.

Într-un minut, Baroldine, cu ajutorul unei sfori de mătase, legă mâinile tânărului la spate. Apoi îl făcu să se așează pe un scaun de care-l legă strâns.

— Nu mă voi osteni să-ți pun căluș, spuse el. Fiind aici, poți să strigi cât vrei, nu te va auzi nimeni.

— Soția mea e acasă, murmură Railton, amintindu-și că mai mult din cauza ei preferase sinuciderea în locul dezonoarei.

— Voi fi dezolat s-o plictisesc sau s-o sperii, răspunse Baroldine. Dar am intenția să iau documentul și banii. Dacă are bun simț, nu va încerca să mă împiedice.

— Brută! strigă funcționarul cu ură. Măcar de-ai crăpă pe drum.

— Un sentiment foarte natural din partea unui hoț pentru altul, spuse Baroldine, zâmbind. Dar dacă mii s-ar întâmpla ceva, după cum îmi urezi, ar fi cam supărător pentru dumneata. Biroul acesta nu are decât o cheie și ea e în buzunarul meu. Dacă mor, e probabil să treacă câteva zile mai înainte ca să intre cineva aici; cam prost, nu?

Când Baroldine fu afară, el respira adânc. De când Derrick Grey era în posesia teribilului document, cei șapte

misterioși nu avuseseră un minut de pace. El trăiau cu teroarea constantă de a simți mânia justiției abătându-se asupra lor. Aceasta teroare era acum risipită, și Baroldine râdea gândindu-se prin ce întâmplare extraordinară îl servise norocul, și cum știuse să profite. Se gândi să-i telefoneze lui Rackem pentru a-i spune că documentul putea fi considerat ca găsit, apoi reflectă: era mai bine să aibă documentul în mână pentru a triumfa complet. Îi va convoca pe cei șapte în biroul său particular, le va arăta hârtia și o va arde cerându-le și celorlalți să o ardă pe a lor. Astfel va fi terminată povestea asta lamentabilă.

Când bancherul sosi la modesta locuința a lui Railton, din sudul Londrei și bătu la ușă, crezu c-o va găsi pe D-na Railton și nu se îndoia că va reuși ușor s-o intimideze. Dar nu fu necesar. D-na Railton nu era acasă și nu avea servitoare. După ce bătu de mai multe ori fără a primi răspuns, Baroldine se servi de cheia luată lui Railton și pătrunse în apartament. Când intră în salonaș, fu frapat numai decât de birou. Trebuia să înceapă acolo. Biroul era încuiat, nicio cheie. Atunci norocul îl servi din nou pe bancher. El observă o cheie la bibliotecă și o încercă la sertare. După ce deschise două, scoase o exclamație de bucurie. Acolo, în fața lui, era plicul cel mare pe care-l recunoscu îndată, căci chiar el îl dăduse lui Harcourt, polițistul, cu șase mii de lire și Harcourt, la rândul sau, îl dăduse lui Rankin care fusese asasinat.

Baroldine apucă plicul și se încruntă. Banii nu mai erau înăuntru. Când Mary Railton luase banii, ea lăsase plicul. Baroldine, crezându-l gol, voi să-l arunce când avu ideea să-l examineze îndeaproape. Da, în ziua aceea norocul era cu el.

În plicul cel mare se găsea un altul mai mic, pătrat. Baroldine înțelese imediat că cercetările sale erau terminate și că reușise.

Plicul era lipit și conținutul său foarte subțire. Punându-l în fața luminii, putu vedea că conținea o foaie de

pergament, îndoită în patru. În acel moment, fu atât de emoționat încât își simți inima bătându-i cu violență și avu amețeală. Dar ce conta! Partida era câștigată.

Deodată, auzi zgomotul unei chei în broasca ușii de la intrare. Puse cu grijă plicul în buzunarul dinlăuntru al hainei, închise sertarul biroului și puse cheia pe bibliotecă. Își luă pălăria și bastonul, ieși din salon și în micul vestibul întunecos se găsi față în față cu Mary Railton. El observa că era tânără și frumoasă, cu ochii mari, speriați, și tremura de indignare că o femeie atât de fermecătoare se putuse căsători cu o secătură ca Railton. Mary scoase un țipat, deveni palidă și se rezemă tremurând de perete.

— Nu va fie teamă, doamnă Railton, spuse Baroldine cu vocea-i joasă și calmă. Cu toate că mă găsiți în apartamentul dvs., nu sunt hoț.

El spuse aceasta cu un zâmbet amabil și tânăra femeie fu în parte liniștită de tonul și felul lui de a fi. „Nu pare să fie detectiv”, gândi ea.

— Eu sunt Baroldine, spuse bancherul.

Femeia îl privi uimită. Ea nu-l văzuse niciodată pe directorul întreprinderii unde era soțul ei funcționar, dar numele lui îi era cunoscut.

— Dvs.... doriți să-l vedeți pe soțul meu? bâlbâi ea.

— Nu, spuse bancherul. L-am părăsit adineaori, adică l-am lăsat la birou. Am venit să vă văd pe dvs.

— Pe mine? strigă ea, cu ochii măriți de spaimă.

— Nu vă fie teamă, reluă Baroldine. Am găsit ușa întredeschisă și mi-am luat libertatea să intru pentru a vă aștepta, ceea ce poate n-ar fi trebuit să fac.

— I s-a întâmplat ceva soțului meu? întrebă tânăra femeie neliniștită.

— Niciun rău fizic, răspunse grav bancherul. Dar are supărări mari, doamnă Railton, și pentru asta am venit să vă văd. Vreau să-l ajut și pe dvs. la fel, dacă pot.

El o duse în salon și-i împinse un fotoliu în care ea se prăbuși plângând încet.

— Ascultați, doamna Railton, spuse Baroldine, complăcându-se în aceasta situație dramatică. Am venit la dvs. cu intenții foarte severe. De când v-am văzut, ele s-au îmblânzit mult. Soțul dvs. este vinovat de mari deturnări de fonduri ale băncii, ceea ce este, după cum cred că știți, foarte grav.

Tandra femeie plângea mereu. Baroldine continuă:

— Acum că vă cunosc, sunt sigur că veți uza de toată influența pentru ca soțul dvs. să nu se mai abată de la drumul cel drept. Vreau să fiu indulgent. El a furat o sumă mare de la bancă. Unde sunt acești bani? Dacă știți spuneți-mi și nu va fi urmărit.

— Da, da, știu, bâlbâi femeia. Am găsit banii în biroul de colo și, temându-mă de o vizită a poliției i-am luat și i-am ascuns!

— Unde i-ați ascuns?

— La biroul de bagaje din stația King's Cross. Iată buletinul cu care-i puteți scoate.

Baroldine puse buletinul în portofel. El se îngrijea prea puțin de bani, dar asta completa succesul zilei. El câștigase pe toate fronturile! Ce triumf față de asociații săi! Aceștia vor vedea că nu numai că regăsise documentul dar și cele șase mii de lire. Aceasta costase două vieți omenești, dar ce conta? De altfel, cei ce muriseră erau niște șnapani! El era atât de satisfăcut, încât se gândea că poate va putea arăta puțind generozitate față de acest tânăr imbecil de Railton, din cauza farmecului tinerei sale soții.

Aceasta, cu toate revelațiile supărătoare ale lui Baroldine, își simți bătându-i inima de bucurie. Bancherul nu vorbise de crimă; după el, banii fuseseră luați de la bancă. Slavă Domnului, soțul ei nu era vinovat decât de furt, nu de crimă.

Baroldine se hotărî să plece. El spuse:

— Soțul dvs. a fost mai mult decât ușuratic, doamnă Railton, și la drept vorbind, băncile trebuie să trateze astfel de acte cu multă severitate, totuși voi face pentru el

tot ce se poate face. Din respect pentru dvs., sper că voi putea trece cu buretele peste ce-a făcut și să-l păstrez la bancă. Puteți conta pe bună voința mea.

Tânăra femeie bâlbâi câteva mulțumiri, cu vocea plină de suspine, și Baroldine ieși.

El luă metroul până la stația King's Cross. Plicul conținând documentul era în buzunarul sau. Din când în când, se asigura că este mereu acolo. Dar nu îndrăznea să-l deschidă, nici chiar să-l privească. Nu voia să riște tocmai acum, știind cu ce grabă căuta și poliția hârtia asta. Fără să-și dea seama, el însuși putea fi bănuit și urmărit; omul de lângă el, sau din fața lui, putea fi un detectiv. Prudența se impunea.

Ajungând la King's Cross, înainte de a se duce la biroul de bagaje, intră într-o cabină publică pentru a telefona lui Rackem. Fără a răspunde întrebărilor nerăbdătoare ale acestuia, îi dădu ordinul de a comunica cu ceilalți membrii din cei șapte care trebuiau să fie cu toții la Bursă, și să-i aducă la bancă, pentru a-l aștepta pe el.

Bancherul se duse apoi la biroul de bagaje unde i se remise mica valiză. El se asigură ca banii erau intacți. Oricum, era mulțumit că-i recăpătase.

CAPITOLUL XXIX
TRIUMFUL LUI BAROLDINE

Baroldine se întoarse la bancă unde îl așteptau cei șase asociați.

El le ceru două minute de răbdare și se duse în biroul său particular unde-l regăsi pe Railton, mereu legat și care, acum, părea cu totul deprimat.

— Pentru moment, n-am mare lucru să-ți spun, zise Baroldine, desfăcându-i legăturile. Am găsit documentul și banii. Ți-am văzut soția, și poate, din considerație pentru ea, voi fi dispus să închid ochii asupra nedelicateței dumitale. Vom mai vorbi de asta. Până atunci, rămâi la noi și așteaptă-mi instrucțiunile.

Railton ieși cu capul plecat și tremurând de frică. Baroldine puse pe masă o tavă de argint și puse alături o cutie de chibrituri. Apoi trimise să cheme pe cei șase asociați.

— Acum, domnilor, spuse el, ați putea ghici pentru ce v-am reunit astăzi aici?

— Lasă introducerile, mormăi Rackem. Ai hârtia, Baroldine?

— O am, răspunse bancherul.

Și puse plicul pe masă.

Fiecare din asociați se fălea cu o perfecta stăpânire de sine, totuși o expresie de bucurie intensă le destinse fețele. Rackem se rezemă de spătarul scaunului, scoțând un oftat prelung și ștergându-și fruntea. Slăbiciunea lui actuală era scuzabilă: din cauza lui se pierduse documentul.

Timp de câteva secunde, Baroldine se bucura de triumf.

— Am luat și cele șase mii de lire pe care le-am dat lui Harcourt, acum câteva zile ca preț al documentului, spuse el zâmbind. Ar trebui să scot șapte sute de lire din acești buni, dar am hotărât ca pierderea asta să fie suportată de bancă.

— Cele șase mii de lire sunt secundare, replică Rackem, recăpătându-și energia. Să vedem hârtia. Asta ne interesează.

— Cred că fiecare și-a adus documentul? întrebă Baroldine.

Toți răspunseră afirmativ.

— Foarte bine, spuse Baroldine. Le vom distruge. Tava asta din mijlocul mesei ne va servi la incinerarea lor. Documentul pe care-l voi distruge mai întâi este acela pe care l-a pierdut Otto Sach - pardon Dl Rackem. Apoi fiecare și-l va arde pe al său. După asta, domnilor, sper că nu vom mai fi atât de îngrijorați, cum am fost în ultimele luni, de dispariția acestei hârtii care a cauzat sinuciderea scumpului nostru prieten.

Tot vorbind, bancherul rupse plicul și scoase o foaie de pergament împăturită în patru. El o desfăcu încet, o privi fix o clipă, și o întoarse. Atunci, livid, el se lăsă să cadă pe scaun scoțând un strigăt înăbușit.

Impresia fu mare. Ceilalți șase financiari se repeziră spre masă și Rackem, cu o mâna tremurândă, apuca hârtia pe care Baroldine o lăsase să cadă, apoi privind-o, scoase un strigăt puternic, ca și cum și-ar fi citit sentința de moarte.

Una din fețele hârtiei era albă; cealaltă fața nu purta decât o semnătură scrisă cu creionul roșu:

LESSINGER

După o clipă, Baroldine, cel mai inteligent și cel mai energic din cei șapte, își stăpâni emoția.

Asociații săi îl asaltară cu întrebări zadarnice:

— Ce înseamnă asta?
— Ce-i cu semnătură asta?
— Unde e hârtia semnată de noi?
Baroldine dădu din umeri. Fusese bătut. Nu de mizerabilul funcționar asupra căruia triumfase atât de ușor, ci de un adversar cu mult mai de temut. Pentru prima oară, Georges Baroldine își simți sufletul pătruns de frică. El povesti pe scurt asociaților săi, întunecați și tăcuți, cum reușise să-și procure acest document înșelător.
— Situația e clară, conchise el. Lessinger, acest aventurier faimos a aflat, nu știu cum, de afacerea asta, și o să ne spetească.
— Crezi că are el documentul? întrebă Rackem.
— Fără nicio îndoială, răspunse bancherul. Eu m-am întrebat întotdeauna cine era acel Rankin. Bănuiam că n-are nicio legătură cu poliția. Știam că era valet la d-l Grey, dar altceva nu știam nimic. Acum știu, era omul lui Lessinger, și cineva l-a ucis. Railton, din întâmplare, a putut pune mâna pe document și Lessinger a aflat-o. Știți ce reputație are. Într-un fel sau altul i-a luat lui Railton documentul și ne-a lăsat semnătura pentru a ne arăta că ne-a bătut. Singurul lucru care ne rămâne de făcut este de a trata cu Lessinger. Dar dacă-l cunosc bine, o să ne lase pe drumuri.
— În afacerea asta sunt amestecate mai multe persoane decât putem crede, spuse un alt membru al celor Șapte. Dispariția D-lui Grey nu a fost încă explicată.

CAPITOLUL XXX
SLADE MARCHEAZĂ UN PUNCT

Slade parcurgea străzile din sudul Londrei, destul de dezgustat de el însuși și de viață.

Lupta lui contra celor Șapte și contra lui Lessinger mergea extrem de rău.

Încă nu intrase în contact au cei Șapte. Aceștia rămâneau în umbră. Pentru moment, în duelul său cu Lessinger, acesta din urmă era biruitor.

Slade îl părăsise pe McGoorty care era tot atât de pesimist ca el. McGoorty, ca și Slade, fusese păcălit noaptea trecută. Primind o telegramă falsă, care-l trimetea la țară la o oră tardivă pentru a urmări o pistă falsă, el nu se putuse întoarce la Londra decât a doua zi. În timpul absenței sale, Scotland Yard-ul fusese devalizat, și amprentele lui Lessinger și Serpolet furate.

În aceste condiții, se va înțelege că gândurile lui Slade nu erau vesele. Toate teoriile lor căzuseră baltă și erau forțați să admită că nu știau nimic.

În momentul când ajunsese la concluzia supărătoare că el nu era decât o nulitate, Slade văzu venind spre el omul care era singurul din Londra pe care dorea să-l întâlnească cel mai mult.

Era omul cu fața zgâriată: Mark Railton care se întorcea spre casă și care, absorbit de gândurile sale lugubre, uitase să ia precauțiunile necesare pentru a-și ascunde rănile.

El mergea cu aerul preocupat, cu ochii plecați. Slade, îi putu vedea fața lămurit. Nicio îndoială posibilă, acest

obraz purta semnele roșii lăsate de ghearele unei pisici.

Slade pierduse orice speranță de a-l regăsi și întâmplarea îi aducea aceasta mărturie atât de căutată.

O clipă mai târziu, Railton își simți inima strângându-i-se: o mâna grea i se abătu pe umăr. Acesta era lucrul de care se temea fără încetare de când fugise din fundătura din Aldgate cu prada: descoperirea, arestarea… va fi oare acuzat de crimă fără a-și putea dovedi nevinovăția?

Railton se întoarse și se găsi în fața unui bărbat înalt, bine făcut și neavând aerul unui detectiv.

— De unde provin aceste zgârieturi de pe fața dumitale? întrebă Slade.

— Cine ești și cu ce drept mă întrebi?

— Îți spun eu, răspunse Slade. În toate posturile de poliție din Londra se găsesc semnalmentele unui om căutat pentru crimă.

Railton se clătină și căută nebunește un mijloc de fugă. Slade continuă:

— Semnalmentele spun că acest om are fața zgâriată. Părul său blond este dat pe spate; poartă un costum gri.

— Cine ești? bâlbâi funcționarul. N-am să răspund întrebărilor dumitale.

— Da, da, vei răspunde. Eu sunt cunoscut sub numele de Slade de la Scotland Yard. Trebuie să ne spui unde erai într-o seară anumită, la o anumită oră, și ai fost zgâriat așa. Vrei să mă însoțești de bună voie până la Scotland Yard, unde vom avea o convorbire confidențială, mai înainte de a ajunge la măsuri extreme. Altminteri, voi fi obligat să te arestez și vei merge la Scotland Yard de voie sau de nevoie.

Nu era nici un mijloc de a rezista. Railton îl însoți pe Slade la Scotland Yard, unde fu prezentat lui McGoorty

— Iată-l pe d-l Mark Railton, spuse Slade intrând împreună cu tânărul în biroul inspectorului principal. Este funcționar la banca Baroldine.

McGoorty îi aruncă o privire recunoscătoare și figura îi

deveni strălucitoare.

— Domnule Railton, spuse el cu vocea sa joasă, niciodată n-am fost atât de fericit întâlnind pe cineva, ca acum. Ești bine venit.

La început, Railton încercă să tergiverseze. Când fu invitat să-și lase amprentele pe o foaie de hârtie albă, o refuză, pretinzând că n-avea s-o facă atâta timp cât nu era arestat. Dar d-l McGoorty trase hotărât mâna tânărului și-i apăsă fiecare deget pe tușieră și apoi pe hârtie.

Amprentele obținute, fură îndată trimise serviciului competent și, zece minute mai târziu, erau identificate, ca similare acelora ce fuseseră găsite pe cămașa lui Rankin, în afara de acelea ale lui Burton. Față de această dovadă indiscutabilă nu-i mai rămânea lui Railton decât să mărturisească totul. El își spuse povestea în amănunte până în momentul când Baroldine îl chemase la el, cu două ore mai înainte.

— Îi cunoști pe acești șapte financiari? întrebă Slade.

— Da, domnule, cu excepția unuia singur. Adică îi cunosc numele, dar nu și pe el, actualmente e mort.

— Scrie aceste nume pe hârtia asta.

Slade fluieră ușor, văzând numele celor șapte pontifi ai finanței. McGoorty era înspăimântat.

— Ce zgomot o să facă asta!, spuse el încet lui Slade. După ce voi pune mâna pe ei, serviciul nostru va avea o frumoasă publicitate.

În acest timp, cei Șapte erau tot reuniți în biroul lui Baroldine, și de două ore discutau asupra situației primejdioase în care se găseau.

— Cred că ai comis o greșeală tratându-l pe Railton după cum ai făcut-o, spuse Rackem.

— Pentru ce? întrebă Baroldine feroce.

— Pentru că se poate duce la poliție și să povestească ce știe.

Baroldine dădu din umeri.

— Ce glumă! E mai mult ca probabil că se va duce să se înece, și o doresc din toată inima. Nu uita că dacă acest om se duce la poliție, el poate fi acuzat de crimă. N-o să-și riște el pielea pentru ca să se răzbune pe noi.

— Just, aprobă unul din cei Șapte. Railton va rămâne liniștit pentru a se salva pe sine.

— Railton nu-i nimic, spuse un altul; Lessinger e totul, el ne are la mână, și va fi fără nicio milă. El ne va lua tot și apoi ne va da pe mâna poliției...

Aceasta discuție fu întreruptă de telefon. Era un fir special între acest birou și acela al șefului de serviciu. Acesta era singurul mijloc prin care se putea comunica cu Baroldine când era în sanctuarul său, și nu trebuia întrebuințat decât într-un caz foarte important.

— Ce este, Lambton?

— Vă caută un domn, domnule, răspunse șeful de serviciu. Nu v-aș fi deranjat, dar aceasta persoană insistă, și m-a rugat să vă anunț imediat căci este pentru o afacere urgentă.

— Cum îl cheamă? spuse Baroldine cu inima palpitând.

— D-l Slade, de la Scotland Yard, răspunse funcționarul.

CAPITOLUL XXXI
BAROLDINE IA CONDUCEREA

— Foarte bine, spuse Baroldine la telefon. Spune acestui domn că îl voi primi. Te voi suna pentru ca să-l aduci aici.

Bancherul închise telefonul. Cei șase asociați ai săi îi ascultaseră răspunsurile cu curiozitate.

— Ce este, Baroldine? întrebă milionarul Digby. Ceva ce ne privește?

— E destul de special, răspunse Baroldine pe un ton ironic. Într-adevăr, ne privește pe toți.

— Haide, vorbește! strigă Rackem iritat. Situația e destul de critică fără a-i mai adăuga mistere.

— Stăpânește-te, Rackem, spuse Baroldine calm. Vizitatorul care dorește să mă vadă de urgență se numește d-l Slade, de la Scotland Yard. Și, după câte am auzit, e destul de greu de păcălit.

Declarația lui Baroldine fu urmată de o tăcere profundă. Asociații nu-și reveniseră încă de emoția avută aflând că Lessinger era adversarul lor și acum se mai amesteca și poliția. Într-adevăr, drumul ticăloșilor este presărat cu spini.

În acest pericol, ei se întoarseră cu toții instinctiv spre Baroldine, care era cel mai tare din bandă.

— Baroldine, totul depinde de dumneata, îi spuse Digby. Ce intenții ai? Îl vei primi într-adevăr pe omul acesta?

— Trebuie, dragă Digby. Nu-l putem lăsa să aștepte. Fiecare minut îi va mări bănuielile.

— Ai dreptate, Baroldine. Dar pe urmă ce vom face? Crezi că ar fi înțelept să încercam un bluff cu un om ca

Slade? Cum îl poți primi aici când șase dintre noi au acest faimos document în buzunar? Du-te să-l vezi în altă parte fără noi.

— E inutil, răspunse Baroldine. Slade desigur că știe că sunteți aici cu toții. Trebuie să ne vadă împreună și noi trebuie sa bluffăm, acesta-i singurul mijloc. Numai că în momentul când va intra Slade aici, noi nu mai trebuie să avem documentele.

— Cum să ne scăpăm de ele? întrebă unul din asociați. Nu le putem ascunde în camera asta. Slade trebuie să știe ceva, altminteri n-ar fi venit. El poate avea un mandat de aducere sau de percheziție, și inspectori postați prin împrejurimi. E probabil că ieșirile sunt păzite; nu putem ieși de aici.

— Evident, răspunse Baroldine. Slade n-ar fi neglijat aceste precauțiuni. Iată pentru ce spun că aceste hârtii nu mai trebuie să fie aici când va intra el.

— Dar cum să facem?

— Să le ardem numaidecât, declară Baroldine.

Cu toții săriră în sus. Chiar acum, ei se temeau să se despartă de aceste documente care, cu toata primejdia lor, îi apăra pe unii de ceilalți.

— Dacă le ardem, Slade o va ști, obiectă Digby. Chiar dacă aruncăm cenușa, el va mirosi hârtia arsă.

— Ei bine, s-o miroasă! spuse Baroldine.

— Vrei să-l sfidezi?

— Exact. Mai bine să-l sfidam decât să încercăm să-l tragem pe sfoară, căci asta nu vom reuși. El știe ceva, dar orice ar ști, nu poate face nimic dacă n-are unul din aceste documente, și el nu-l are, căci șase sunt aici, și al șaptelea în mâinile lui Lessinger care nu se va despărți de el; în tot cazul, nu pentru a-l da poliției. Însuși Derrick Grey nu putea face nimic fără document. Slade, neavându-l este neputincios. Noi suntem stăpâni pe situație, căci putem distruge șase documente și știm unde este al șaptelea, ceea ce el nu știe. Suntem de acord cu toții?

— Da, răspunseră toți.

Cele șase hârtii fură puse pe tava de argint, din mijlocul mesei. Baroldine le dădu foc cu un chibrit și toți priviră până ce nu mai rămase decât cenușa neagră pe care bancherul o făcu praf. Încăperea era plină de fum și mirosea a hârtie arsă.

— Ar trebui o jumătate de oră pentru a se risipi asta în această încăpere fără ferestre și cu ușile închise, spuse Baroldine. În aceste condiții, mai bine să lăsăm și cenușa. Dați-mi voie să vorbesc eu, domnilor; voi face cum va fi mai bine.

El apuca telefonul.

— Adu-l pe D-l Slade, spuse el calm.

CAPITOLUL XXXII
INTRAREA DOMNULUI SLADE

În biroul particular al bancherului Baroldine, d-l Slade de la Scotland Yard se găsi în prezența a șapte bărbați; șase erau în picioare, și unul așezat. Acei care stăteau în picioare aveau cu toții fețe spâne și aspre de financiari; acela care ședea jos nu-și arătă fața, el și-o ținea ascunsă în mâini.

Slade își stăpâni o tresărire. Se găsea în sfârșit, înțelegea asta, față în față cu cei Șapte misterioși; sau în tot cazul cu șase dintre ei. Pe aceia, îi cunoștea pe toți din vedere. Cine era al șaptelea?

Prima lui privire fiind pentru fețele acestor oameni, a doua fu pentru mica grămadă de cenușă de pe tava din mijlocul mesei. Un miros acru de hârtie arsă umplea încăperea. Sosise prea târziu? Aceasta cenușă îi părea a fi preludiul înfrângerii. Dar el nu voia să se recunoască învins decât în ultima clipă.

Baroldine încuiase ușa în urma lui, băgând cheia în buzunar. El era acum singur cu șapte oameni probabil înarmați și cu siguranță gata la orice. El se întrebă dacă nu fusese temerar de a veni astfel fără apărare. Acești oamenii știau că el voia nimicirea lor, după cum ei i-o căutau pe a sa. Atmosfera era grea de ură nestăpânită.

Baroldine, zâmbind, întinse mâna vizitatorului.

— Ce mai faci domnule Slade? Încă n-am avut plăcerea să te întâlnesc, dar am auzit vorbindu-se de dumneata și știu că ești un eminent membru al Parlamentului. Inutil să-ți mai spun că noi financiarii suntem întotdeauna fericiți de

un schimb de vederi cu politicieni de importanța dumitale. Noi suntem, după cum vezi, în conferință, dar am întrerupt-o pentru a te primi pe dumneata.

— Poate ai auzit vorbindu-se de mine ca detectiv, domnule Baroldine? spuse Slade calm.

— Cine ar putea ignora reputația dumitale, domnule Slade? Ai avut succese răsunătoare ca colaborator al Scotland Yard-ului.

— Ei bine, am venit aici ca detectiv, declară Slade hotărât și nu ca politician.

— Serios? spuse bancherul. Mă faci curios domnule Slade. Stai jos. Colegii mei și cu mine vom fi fericiți să afle ce ai să ne spui.

Slade nu acceptă scaunul ce-i era oferit.

— În acest caz, voi începe prin a va întreba ce ați ars aici.

Slade arătă tava plină de cenușă.

— Foarte ușor, răspunse Baroldine, mereu zâmbitor. Cenușa asta este vestigiul unor brevete cu privire la o invenție de care ne interesam cu toții și pentru care am cheltuit o grămadă de bani. Brevetul fiind expirat, aceste documente se găsesc acum nefolositoare, și sunt în mod necesar distruse; e drept că incinerarea lor ne-a cauzat oarecare părere de râu.

La cuvântul „incinerare”, omul care-și ținea capul în mâini, scoase un geamăt surd.

— Prietenul nostru e cam suferind, explică Baroldine, aruncând o privire fulgerătoare lui Rackem. El a sosit de curând din Statele Unite și încă nu s-a aclimatizat.

Slade, față de atâta îndrăzneală în care simțea provocare și bătaie de joc, nu mai voi să cruțe nimic. El bătu cu pumnul în masă și strigă:

— Domnule Baroldine, să încetam cu gluma! Îți voi spune exact pentru ce sunt aici.

Bancherul salută cu ironie.

— Sunt gata să te ascult, domnule Slade. E oare în

legătură cu contul dumitale de la bancă? Ai pierdut la Bursă?

— Vin de la Scotland Yard, continuă Slade, și am lăsat acolo sub supraveghere pe unul din funcționarii dumitale, anume Railton. Acest om mi-a spus toată povestea, pe care n-am nevoie să ți-o repet în amănunte, căci o cunoști tot atât de bine ca și mine. El a luat unui cadavru niște bani și o hârtie. Această hârtie era semnată de șase dintre dvs., printre care și dumneata domnule Baroldine, și de un al șaptelea personaj care nu-i aici, căci e mort. Poliția cunoaște conținutul acestei hârtii și știe că ai luat-o din apartamentul lui Railton acum câteva ore. Am văzut-o pe d-na Railton care mi-a spus de vizita dumitale.

— Toate astea sunt foarte curioase, domnule Slade, spuse Baroldine. Dar, pot să-mi permit a-ți spune că nu știu nimic, și că hârtia despre care-mi vorbești nu este în posesia mea!

Slade nu voi să se lase impresionat de acest calm; el continuă cu speranța că mai curând sau mai târziu unul din acești oameni se va trăda:

— Domnule Baroldine, poliția vă aduce acuzații grave. Consimți, ca să nu mă forțezi să te arestez, să lași oamenii mei să intre aici să percheziționeze încăperea?

Baroldine avea motive puternice pentru a nu dori să-i fie scotocit biroul.

— Desigur că nu, răspunse el. Eu sunt un cetățean liber, și nu admit aceste procedee. Dacă trebuie să-mi scotocești biroul, n-o poți face decât cu un mandat de percheziție în regulă, și cât despre arestarea mea, mai înainte de toate îți trebuie o acuzație precisă și dovedită în contra mea.

— Ai ars deja hârtia ce-o căutăm, de altfel ca toți ceilalți. Nu-i așa, domnule Baroldine? spuse Slade.

Bancherul dădu din umeri cu insolență.

— Nu răspund la întrebări ridicole, domnule Slade, dar dacă vrei să ajungi la concluzia asta, mi-e perfect indiferent. Ești liber să iei cenușa și s-o analizezi. Mi se

pare că știința a făcut progrese uimitoare în domeniul acesta.

Slade roși ușor sub această insultă voalată, el înțelese că într-adevăr hârtiile erau distruse și că Baroldine câștigase partida. El șovăi ce hotărâre să ia când îi trecu un gând prin minte. Dacă într-adevăr aceste hârtii erau toate arse, nu mai exista nicio primejdie pentru acești oameni. Pentru ce unul dintre ei arătase adineaori semne de mâhnire evidentă? Și la urma urmei, cine era omul acesta cu fața ascunsă? Și pentru ce toți ceilalți erau palizi și încordați? Hotărât că nu aveau aparența unor oameni scăpați de orice teamă.

Telefonul sună zgomotos.

— Scuza-mă, spuse Baroldine luând receptorul.

El ascultă, tresari, îl privi fix pe Slade, apoi întrebă la aparat:

— Ești sigur de nume?

Primi răspunsul și spuse:

— Foarte bine. Îți voi spune peste câteva minute.

El închise telefonul și se întoarse spre detectiv:

— Domnule Slade, un domn cere să mă vadă pentru o afacere urgentă. Ai ceva de obiectat dacă vine aici?

— Ce mă privește asta pe mine? răspunse Slade mirat. Cine e?

— S-a anunțat sub numele de d. Slade, de la Scotland Yard.

Slade sări în sus; stupoarea se întipări pe toate fețele; un geamăt se făcu auzit, provenind de la omul care-și ascundea fața. Slade își revenise deja. El aruncă o privire ascuțită asupra asociaților. Toți acești oameni, chiar Baroldine, se temeau de cineva, și aceasta trebuia să fie în legătură cu documentul dispărut.

— Bănuiești identitatea acestui om care se servește de numele dumitale? întrebă Baroldine.

— Am oarecare idee, răspunse Slade. Mi se pare că nu poate fi decât ilustrul Lessinger.

— Lessinger! repetă surd Baroldine.

Ceilalți asociați aveau ochii fixați asupra lui Slade. S-ar fi spus că se agățau de el, - ca reprezentant al legii - pentru a se apăra de un pericol necunoscut.

— Da, Lessinger, regele aventurierilor, spuse Slade. Și, acum, domnule Baroldine, bine voiește și urmează-mi instrucțiunile. De-acum înainte, afacerea asta aparține poliției, deci mie, reprezentantul ei. În numele legii, mă bizui pe dvs. șapte, domnilor, pentru a mă ajuta să punem în stare de arest pe un ocnaș evadat.

— Dar..., dar pardon, obiectă Baroldine. Cum știm noi că omul acesta nu este într-adevăr d. Slade? Că dumneata însuți nu ești Lessinger?

— Evident e un lucru posibil, răspunse Slade. Pentru moment, trebuie să aveți încredere în mine. Voi dovedi identitatea mea după ce-l voi fi arestat pe Lessinger cu ajutorul dvs. Are cineva un revolver? Am făcut rău că nu m-am înarmat. Adevărat, că nu mă așteptam la o situație atât de dramatică.

Fiecare asociat făcu un gest instinctiv spre buzunar, apoi se opri. Slade zâmbi.

— Foarte bine, văd că sunteți înarmați cu toții. Acum, vă cer să stați toți în fundul camerei, cu fața spre ușă. Țineți revolverele gata, dar păstrați-le în buzunar. Vom lăsa omul să intre. Veți vedea că a știut să se facă exact asemănător mie. Dumneata îl vei primi, domnule Baroldine. După ce va intra, încuie ușa dacă poți fără ca el să bănuiască ceva, căci ar fugi. Apoi te vei duce lângă prietenii dumitale, cu mâna pe revolver în buzunar, cum vor face și ceilalți. Nu vorbesc de domnul care, evident, nu ne poate ajuta.

Slade îl arătă pe Rackem al cărui cap era mereu vârât între brațele sale îndoite pe masă. Nu se putea vedea dacă era într-adevăr bolnav, sau se prefăcea.

— În acest timp, continuă Slade, eu voi sta după paravanul acesta. Veți asculta ce are Lessinger să vă spună și nu veți încerca să-l înconjurați până când nu mă veți auzi

tușind. Acesta va fi semnalul, imediat va veți scoate revolverele și-l veți ține la respect. Eu voi face restul. Nimeni nu trebuie să tragă fără ordinul meu. Să fie bine înțeles. Vă sfătuiesc să nu uitați că este o arestare și nu un asasinat. Acum, pregătiți-vă!

Slade luă receptorul și dădu ordinul ca d. Slade să fie adus imediat. Servindu-se de telefon, el stătea cu spatele la Baroldine. Acesta din urmă scrise repede ceva pe o foaie de hârtie asociaților săi care și-o trecură din mână în mână. Baroldine scrisese:

> *„Când vă voi spune, ucideți-i pe amândoi. Vom spune că Lessinger l-a ucis pe detectiv.*
>
> *Baroldine*”.

Digby fu ultimul care primi hârtia. El era miop și-și lăsase ochelarii pe masă. Se duse să-i ia și trecu pe lângă paravan. Deodată, o mână îi smulse hârtia. Slade, care se aștepta la orice, făcuse o mică gaură în hârtia paravanului și urmărise scena.

— Încă un document semnat de d. Baroldine! spuse el tare, fără să se arate. Un document care va fi foarte util... Dar știu că nu veți îndrăzni să ascultați...

În acel moment, cineva bătu la ușă; Baroldine deschise, și funcționarul băncii anunță, apăsând pe cuvinte, pentru a-și masca mirarea:

— Domnul Slade, de la Scotland Yard.

CAPITOLUL XXXIII
CELĂLALT DOMN SLADE

Omul care pătrunse în biroul particular al bancherului Baroldine era copia lui Slade. Funcționarul care-l însoțea se întreba ce era acest mister: el introdusese de două ori pe același om în răstimp de o jumătate de oră. Dar după ce aruncă o privire în cameră, crezu că înțelege: desigur că domnul Slade ieșise și venise înapoi.

Slade, care urmarea scena prin gaura paravanului, recunoscu îndată pe noul venit. Era desigur Lessinger, cu toate că asemănarea sa cu detectivul era minunată. El intră încet și nu păru nici surprins nici neliniștit de a-i vedea reuniți pe acești șapte oameni pe care îi ținea în puterea lui.

Baroldine făcu gestul de a încuia ușa, dar Lessinger îl opri politicos.

— Dă-mi voie, domnule Baroldine. Prefer ca ușa să nu fie încuiată. Nu-mi place să fiu încuiat, asta mă face nervos. Vinu dintr-un loc unde eram încuiat continuu, și, dacă ți se va întâmpla vreodată asta, vei vedea că nu este agreabil.

Baroldine lăsă cheia în buzunar și se retrase în fundul încăperii, lângă asociații săi.

Lessinger îi privi pe toți cu o surprindere neascunsă și o licărire de bănuială îi trecu prin ochi.

Apoi se uită la Rackem care stătea mereu aplecat pe masă. El făcu doi pași înainte spre el, apoi se opri.

— Ei bine, domnilor, spuse el în sfârșit, bună ziua. Păreți cam emoționați. S-a întâmplat ceva grav? Ah, văd... (el zâmbi privind cenușa de pe tavă) a avut loc un început de

incendiu; vă felicit de a-l fi stins fără a chema pompierii.

— Pot să întreb cărui fapt datorăm onoarea acestei vizite? spuse bancherul.

— Poți, domnule Baroldine. Poți. Mai întâi, lasă-mă să-ți spun că nu sunt cine par a fi. Nu sunt acel detectiv eminent cunoscut sub numele de Domnul Slade, de la Scotland Yard. Mi-am însușit identitatea lui pentru a nu avea dificultăți la obținerea unei întrevederi cu dvs. Domnilor. Numele meu este Lessinger.

Tăcere. Nimeni nu mișcă, nu păru nici surprins, nici alarmat.,

— Iacă, iacă, nicio emoție, relua aventurierul. Cu siguranță că eram așteptat; fără îndoială că ați conchis că mica comunicare pe care d. Baroldine v-a adus-o din apartamentul tânărului Railton, va fi urmată de vizita mea. Ei bine, iată-mă! Acum, domnilor, ce aveți să-mi spuneți?

— Ce aștepți să-ți spunem? întrebă Baroldine.

Lessinger rânji:

— Exact ceea ce ai spus. Adică nimic. Sunteți cu toții în nenorocita situație de a nu avea nimic de spus. Deci voi vorbi eu. De altfel, cu scopul acesta am venit aici. După cum știți, am faimosul document grație căruia ați putea fi duși la răcoare pentru mult timp.

Slade manevrase bine. El știa acum că documentul mai exista încă și că era în mâinile lui Lessinger.

— Acum, reluă acesta din urmă calm, vă voi spune sincer ce gândesc despre povestea asta. Sunteți șapte hoți, sau să spun șase.

El privi gânditor capul înclinat al lui Cyrus Rackem și continuă:

— Șapte hoți. Și eu sunt unul. Dar eu pretind a fi un hoț mai bun decât voi. Eu nu-i fur decât pe bogați, și când pot, prefer să fur niște hoți bogați ca voi. Îmi place să fur, dar nu-mi place să-mi fur țara, când aceasta trece printr-o criză dificilă. În timpul războiului, deși foarte tânăr, am luptat. Voi, voi ați stat acasă și v-ați furat compatrioții. Ați

fost scutiți de serviciu pentru că erați necesari industriei, industria de a vă îmbogăți în dauna altora. Și după război, în timpurile grele, ați continuat, adunând bani și iar bani prin sinistre operațiuni financiare care au sfârșit prin a vă duce țara voastră și altele încă la marginea abisului. Foarte bine. Eu, Lessinger, am reușit să obțin o anumită hârtie semnată de fiecare din voi și pe care poliția dorește grozav să pună mâna. Cu hârtia asta v-aș putea închide pe toți și să vă nimicesc avuțiile ilicite. Dar eu sunt un hoț, și nu mai bun decât voi, decât în ceea ce privește metodele mele; eu am funcționari de plătit și luni întregi de inacțiune de recâștigat. Pentru asta sunt gata să tratez cu voi.

— Pe ce baze? întrebă Baroldine, înțelegând că orice speranță era pierdută.

— Perfect, să vorbim de afaceri, continuă Lessinger cordial. Cer 80% din totalul averilor voastre. Vom hotărî mai târziu cum îmi veți plăti. Pentru moment, singur principiul ne interesează; apoi vom discuta metoda practică pentru a ajunge la rezultatul dorit. Gândiți-vă repede, domnilor; dacă mă faceți să aștept prea mult, voi ridica prețul. Vă dau cinci minute, după care voi urca cu 5% de fiecare minut de așteptare.

De după paravan se auzi o tuse ușoară.

— Ah! spuse Lessinger.

Repede ca fulgerul, el scoase un revolver din buzunar, dar cei șase asociați fură tot atât de prompți ca și el, și șase revolvere fură îndreptate spre el.

— Cine e după paravanul ăsta? strigă Lessinger. Vorbiți imbecililor! Nu vă jucați cu mine, altminteri veți muri!

Slade ieși din ascunzătoarea sa; Lessinger izbucni în râs.

— Ah! ah! vechiul meu prieten Slade! Acolo erai? Ai un cordon de polițiști în jurul casei și mă vor aresta? Sau mai putem cina din nou împreună?

— Mai întâi vreau documentul, Lessinger, răspunse Slade. Domnii aceștia sunt gata să tragă la ordinul meu, și

gloanțele te vor atinge cu siguranță. Nu te bizui că am să ezit. Unde-i documentul?

— În buzunar! strigă Lessinger. Vino și ia-l!

Deodată, aventurierul lăsa revolverul și mâna sa dreaptă se abătu în ceafa lui Rackem. Cu o putere irezistibilă, ridică omul care gemea, îl puse pe picioare și-l ținu în fața lui ca un scut.

— Iată-l pe defunctul Otto Sach! strigă el râzând. Trageți dacă vreți; omul acesta e deja mort! S-a sinucis la Paris pentru a scăpa de responsabilități! Trageți vă spun, nu puteți ucide un om mort.

Ținându-l mereu pe Rackem în fața lui, el se retrase spre ușă și cu mâna stângă căută comutatorul. Slade îi ghici intenția și, strigând celorlalți să nu tragă, se repezi înainte, dar încăperea era deja înfundată în întunerec.

Lessinger îl ridică pe nefericitul Otto Sach ca și cum ar fi fost un manechin de paie și-l aruncă înainte. Sach căzu peste Slade și amândoi pe jos. Chiar dacă Baroldine ar fi avut curajul să spună asociaților lui să ucidă, era prea târziu. Lessinger scoase cheia din broască, ieși, încuie ușa de două ori și băgă cheia în buzunar.

O jumătate de oră mai târziu, la Scotland Yard sosea un pachețel adresat inspectorului principal McGoorty. El conținea o cheie de formă complicată, și o scrisoare scurtă:

„Dragă domnule McGoorty

Iată o cheie. Este aceea a încăperii zisă «Birou particular» care se găsește la direcția băncii Baroldine. Te sfătuiesc să te duci imediat acolo, căci prietenul meu Domnul Slade și câțiva financiari cunoscuți sunt încuiați înăuntru și nu pot ieși fără cheia asta. Sunt sigur că vor fi încântați să te vadă.

Cu cele mai bune amintiri.

Lessinger”

CAPITOLUL XXXIV
PASAJUL SUBTERAN

— Și acum ce s-a întâmplat? întrebă inspectorul principal McGoorty de la Scotland Yard, când d. Slade și el se găsiră pe trotuar în fața băncii Baroldine.

Urmând indicațiile date de Lessinger, McGoorty se grăbise să vină să elibereze pe Slade și financiari.

Slade făcu o povestire complectă a evenimentelor și pentru a termina adăugă:

— L-ai observat pe omul cu barba căruntă prăbușit pe scaun?

— Acela care părea bolnav?

— Da. Îl cunoști?

— Deloc.

— Este Otto Sach, cel mai mare hoț financiar al timpurilor moderne. Acela care făcea, cu propria sa avere, împrumuturi de bani guvernelor.

— Otto Sach a murit în Franța, protestă McGoorty.

— N-a murit. Sinuciderea lui a fost simulată. Un alt corp a fost incinerat. Otto a putut fugi și probabil cu o frumoasă sumă de bani. El și-a asigurat o nouă identitate: aceea a lui Cyrus Rackem. Credea că va avea o bătrânețe liniștită, din nefericire își pierdu hârtia ce purta semnăturile complicilor săi și, acum, știe că e în mâna lui Lessinger; asta ajunge pentru a-l îmbolnăvi. Lessinger și-a bătut încă odată joc de noi, dar totuși cred că ne apropiem de sfârșit.

— Sunt fericit că te aud spunând asta, răspunse McGoorty pe un ton morocănos. Din partea mea, nu văd ce te face atât de optimist.

— Am făcut progrese mari, insistă Slade. Acum câteva ore eram în presupuneri. Nici măcar nu știam dacă mai exista documentul, sau dacă fusese distras. Nu-i cunoșteam pe cei Șapte. Știu că Lessinger are documentul, și nu e greu de conchis că-i va șantaja pe cei Șapte. Nu ne va mai rămâne decât să-i prindem pe Lessinger.

— Sunt încântat că asta-i tot ce ne mai rămâne de făcut, răspunse McGoorty cu amărăciune. Din nenorocire, Lessinger nu vrea să se lase prins. Curios lucru, dar așa este.

Slade zâmbi.

— Nu fii abătut, Mac. Noi l-am mai prins odată pe Lessinger, de altfel ca și pe Serpolet, și sper că în foarte scurt timp vom recidiva.

— Aș fi foarte fericit, spuse McGoorty care, pentru moment, era departe de a fi fericit. Care sunt instrucțiunile dumitale?

Slade scrise ceva pe un carnețel, rupse foaia și i-o întinse lui McGoorty.

— Iată numele celor Șapte pe care i-ai văzut adineaori, dar fără ca să fi știut că ei erau cei Șapte. Aș vrea să pui să fie urmăriți, de-acum înainte, zi și noapte, până ce-ți voi spune să-i arestezi.

— S-a făcut, spuse McGoorty. Mă pricep la asta. Voi avea grijă să fie supravegheați de aproape. Mă întorc la Scotland Yard să dau ordinele necesare.

El opri apoi un taxi. Slade prefera să meargă pe jos, pentru a putea reflecta în voie asupra deciziilor ce trebuiau luate pentru a continua lupta împotriva lui Lessinger.

El trecu pe la club, apoi străbătu Saint-James's Park, cu intenția de a se duce la Camera Comunelor. Cu toate străduințele sale, nu reușea să găsească mijlocul de a smulge documentul din mâinile lui Lessinger.

Deodată, trecând pe o strada liniștită, cu case vechi, el tresări. Vedea, fixat de o rampă de fier, unul din acele stingătoare de făclii care se întrebuința înainte de

existența felinarelor. Slade se gândi numaidecât la casa lui Lessinger. El avu prezența de spirit să nu se oprească și continuă să meargă până la capul străzii, observând cu atenție dar pe furiș, casele de pe ambele părți ale străzii. Se ivi o nouă dificultate. Erau patru case în stilul reginei Anna care aveau stingătoare; toate aveau șase trepte în fața ușii lor (cifra pe oare o numărase părăsind casa lui Lessinger). Dar el remarcă una în special, care avea o treaptă de aramă sub poartă și un ștergător de pantofi. El notă numărul și se duse să consulte un anuar în biblioteca Camerei Comunelor. Această casă era locuită de contele de Braganda. Slade găsi faptul surprinzător, căci nu era de loc probabil să existe vreo legătură între Lessinger și contele de Braganda. Acesta din urmă era un om de lume bine cunoscut. Tânăr celibatar, bogat, amabil, distins, el era primit și sărbătorit în societatea cea mai înaltă. Adesea i se vedea portretul în periodicele mondene, și întotdeauna în tovărășia unor personalități eminente. Era oare posibil ca acest conte de Braganda să fie Lessinger, aventurierul?

Slade dădu din umeri. Cum își putea închipui asta? Apoi se gândi că totul era posibil când era vorba de Lessinger. El își răscoli memoria dar nu-și aminti să fi văzut numele contelui de Braganda citat în reuniunile mondene în timpul ultimelor luni. El telefonă unuia din prietenii săi, redactor-șef al unui săptămânal monden foarte cunoscut.

— Exact, răspunse redactorul. Contele a fost absent. N-aș putea să-ți spun precis cât timp, dar câteva luni cu siguranță. Se duce destul de des la moșiile sale din Italia. De curând am aflat că s-a reîntors în Anglia.

Slade se reîntoarse în strada liniștită din apropierea parcului. Fără a trezi atenția, el examină casa din nou; convingerea lui că aceasta este casa lui Lessinger se mărea din minut în minut, dar fără dovada formală, în lipsa căreia nu putea acționa de o maniera decisivă. Singurul lucru de făcut era de a pândi casa. Aceasta însemna că avea perspectiva unei nopți întregi de veghe și Slade se

duse mai întâi la un restaurant pentru a prinde puteri.

La restaurant, se întâlni cu un literat anume Timms, celebru prin studiile sale istorice asupra vechilor cartiere curioase din Londra ca și asupra legendelor legate de ele. Timms îl invită la masa lui pe Slade, care aduse vorba despre pitoreștile vestigii ale trecutului. El vorbi de strada pe care tocmai o părăsise și făcu o aluzie la stingătoarele de torțe și asta fu de ajuns pentru a dezlănțui entuziasmul lui Timms.

— Aceasta e una din străzile cele mai interesante din Londra! strigă el. Fiecare piatră a acestor case vechi ar avea ceva de spus. Este mai ales o casă la marginea parcului, și una de partea cealaltă despre care se spun, vești uimitoare pe care, din nefericire, n-am avut niciodată ocazia să le verific.

El spuse numerele caselor și Slade de abia își putu ascunde emoția.

— Ce povești? întrebă el.

Lui Timms îi plăcea grozav să vorbească și se lansă cu bună voință într-o lungă povestire.

Acum mult timp, o artistă, foarte frumoasă și talentată, locuia în casa dinspre parc. Ea se numea Peg Woffington, era fiica poporului și dobândise, foarte de tânără, celebritatea. Londra întreagă era la picioarele sale. Povestea - sau legenda - spune că pe timpul acela exista un pasaj subteran între casa lui Peg, de la nr. 8 A și nr. 13 B, de cealaltă parte a străzii unde locuia un ministru de Stat atât de eminent, încât regele îl vizita adesea; trebuie să-ți spun ce reputație avea, căci în timp ce ceilalți miniștri se duceau la rege, acesta se ducea adesea la nr. 13 B. Mult timp după moartea regelui și a ministrului, se descoperi pasajul subteran ce exista între cele două case și se stabili o legătură între frecventele vizite ale regelui la ministrul său și frumoasa Peg Woffington. Care este adevărul? Nu se va ști niciodată. Eu însumi n-am putut verifica niciodată existența acestui pasaj. Nr. 13 B este acum locuit de

contele de Braganda cu care sunt prieten și căruia i-am spus povestea. El spune că a făcut cercetări dar n-a descoperit pasajul care, fără îndoială, a fost astupat.

Timms cunoștea multe povești romantice de acest fel despre bătrâna Londra. Dar aceasta îi păru lui Slade grozav de interesantă și, după ce se termină masa, el se întoarse la pândă, gândindu-se la cele ce auzise.

Strada era bine luminată, dar cu totul pustie. Slade își dădu seama că s-ar face repede remarcat dacă se posta lângă casă. El se hotărî să ceară adăpost într-una din casele de peste drum, de unde va putea, pândi de la o fereastră fără a atrage atenția. Casa pe care credea a o fi recunoscut-o ca fiind aceea a lui Lessinger era nr. 8 A, locuința lui Peg Woffington. El se ducea să sune în față, la întâmplare, când văzu că era nr. 13 B. Chiar în clipa aceea, auzi pași în interiorul casei. Nu sună și se ascunse puțin mai departe sub o ușă întunecată. O clipă mai târziu, o tânără zveltă care purta o pălărie cu boruri mari ce-i ascundea fața, ieși de la nr. 13 B. Ea trecu prin fața lui Slade, care se înfioră de bucurie presimțind victoria apropiată, căci recunoștea acest mers, recunoștea mai ales acest parfum proaspăt de flori primăvăratice. El lăsă să ia puțin avans fata care, mergând repede, traversă mai multe străzi mici, îndreptându-se spre Westminster Bridge. Slade o ajunse când ea trecea în strada Parlamentului, îndreptându-se spre pod. El îi atinse încet brațul, și ochii lui Serpolet se întoarseră cu indignare spre el. Dar se ivi o întrerupere neașteptată. Un polițist ieși din umbră și-l apucă brusc pe Slade de guler strigând:

— Te-am prins, pușlama! Ce maniere sunt astea să acostezi femeile pe stradă? Hai la comisariat. Vreți să veniți, doamnă?

Polițistul se întoarse și fu cam mirat să vadă că fata se îndepărtă repede, părând să ignore incidentul. Slade făcu un efort pentru a se libera și a o urmări, dar polițistul îl ținea solid.

— Stai liniștit, băiatule! mormăi el. Mergi cu mine!

Slade se calmă și-și întoarse fața în lumina unui felinar.

Polițistul îl recunoscu, tresari și-i dădu drumul.

— Dumnezeule! domnule, iertați-mă. Nu știam că sunteți dvs. Eu...

— Nu-i nimic, răspunse Slade repede. Ți-ai făcui datoria. Dar nu vreau să pierd femeia asta din ochi.

Serpolet era la mijlocul podului când Slade o ajunse și a opri, din nou, punându-i mâna pe umăr.

Ea scoase un strigat și se liberă. Slade nu încercă s-o ție. El simțea puțină milă față de ea. Ea îl privea cu o expresie disperată în ochii săi frumoși.

— Te-am prins, Serpolet, spuse Slade. Nu-mi poți scăpa; dacă fugi, te voi ajunge.

Ea se îndepărtă de el și se aplecă peste parapetul podului. Slade se simțea cam prost. Se gândea că faptul de a o prinde pe Serpolet nu era o misiune glorioasă, și totuși, trebuia s-o facă. Ea era primejdioasă, mai ales când îl simțea pe Lessinger în pericol. Însuși Lessinger îi spusese într-o zi lui Slade că, într-un asemenea caz, Serpolet ar avea cruzimea unei tigrese. Dar acum ea nu părea nici primejdioasă nici fără mila, și Slade voia s-o menajeze pe cât posibil.

— Haide, Serpolet, reluă el. Nu-ți voi pune cătușe. Vom merge împreună la Scotland Yard. Poți să mă iei de braț, sau te iau eu, cum vrei.

El se apropie de ea; ea sări peste parapet și dispăru.

Slade auzi zgomotul căderii ei în apă. El se aplecă peste parapet. Trecătorii începeau să se strângă.

Slade nu vedea nimic, jos, afara de reflexul apei. Săritura nu prea era atrăgătoare, dar el era un înotător excelent. Astfel că Serpolet nu-i va scăpa și el n-o va lăsa să se înece. El sări. Apa era neplăcut de rece, dar el reveni repede la suprafață, și se găsi atras sub pod de un curent puternic. El se lasă dus, înotând ușor și încercând să distingă ceva în beznă.

Imediat zări la câțiva metri de el pe fata care înota cu ușurință, dar pe care o ajunse repede.

— Ești prinsă, Serpolet, spuse Slade încă odată. Vezi că nici în apă nu poți scăpa.

CAPITOLUL XXXV
ULTIMA ÎNTÂLNIRE

Serpolet, continuând să înoate, întoarse capul spre Slade.

— Aș prefera să mă înec, spuse ea, dar n-ai să mă lași.

— Desigur ca nu! Hai spre mal.

Curentul îi trăgea și Serpolet dădu câteva semne de slăbiciune înainte de a atinge țărmul. Slade încercă s-o ajute, dar ea îl respinse.

— Lasă-mă, bâlbâi ea. Pot să ajung și singură.

Ei atinseră uscatul în fața treptelor ce duceau spre Camera Comunelor, în timp ce cercetările pentru corpul pseudo-sinucigașului se continuau de cealaltă parte.

Un polițist, scandalizat, care nu-l cunoștea pe Slade decât ca membru al Parlamentului, îi ajută să iasă din apă. Vederea lui M. John Darrel M. P. ieșind din fluviu în împrejurimile Camerei ținând o femeie de pe care apa curgea șiroaie ca și de pe el, era din punctul său de vedere puțin parlamentară.

În timpul drumului Slade nu lăsă nicio clipă brațul lui Serpolet. Ea respira repede și tremura puțin dar nu vorbea deloc.

— Serpolet, ce legătură te unește de Lessinger? întrebă Slade deodată.

Ea ridică spre el un obraz de ștrengăriță răutăcioasă.

— Cât ai vrea să știi asta, nu-i așa, domnule Slade?

El nu insistă și câteva minute mai târziu, la Scotland Yard, făcea să intre captiva udă leoarcă în biroul unui McGoorty buimăcit.

— Pot avea vestminte uscate? întrebă Serpolet. Dacă vrei, pune o femeie să mă păzească în timp ce mă schimb.

— Mă ocup eu de asta, răspunse McGoorty. Dar voi păzi ușa. De data asta n-ai să mai fugi.

El ieși din birou.

— Ce prost e! spuse Serpolet râzând lui Slade.

Dar acesta nu fu înșelat de această veselie aparentă. Serpolet era neliniștită. Se temea pentru Lessinger. Ea vedea alarmată cum toată poliția se ridica spre el.

Slade împrumută niște haine de la Scotland Yard și, îmbrăcat într-un costum prea larg pentru el, se întoarse să supravegheze strada de lângă parc. Noaptea aceasta promitea să fie bogată în evenimente. De abia își reluase postul într-un colț întunecat, că ușa de la nr. 8 A se deschise, lăsând să iasă un bărbat.

Slade nu-i văzu fața, dar îi recunoscu mersul și începu să-l urmărească.

Detectivul era cam buimăcit. El avea acum certitudinea că nr. 8 era cartierul general al lui Lessinger și al bandei sale. Acest om ieșise de acolo în timp ce Serpolet ieșise de la nr. 13 B. Cum se făcea că asociații lui Lessinger se serveau de două case situate față în față.

Legenda expusă de M. Timms cu privire la viața lui Peg Woffington și pasajul subteran să fi fost oare o realitate?

Omul urmărit de Slade apucase pe străzile întunecate și sinistre din jurul catedralei Westminster. Acest cartier nu era prea atrăgător pentru planurile lui Slade. Dar acesta se hotărî să acționeze repede; voia să-l aresteze pe acest individ pentru a se întoarce să stea la pândă în fața casei de lângă parc.

Slade ajunse tăcut omul și pe umărul acestuia se abătu o mână grea.

— Buna seara, Cossack! spuse el pe un ton vesel.

Cossack nu arată nicio surprindere, nicio șovăire; ca și cum mâna ce-i căzuse pe umăr ar fi declanșat în el un resort, se întoarse iute ca fulgerul și pumnul său întâlni cu

putere falca lui Slade.

Slade se clătină. Cossack era desigur un boxeur de clasă dar, fidel antrenamentului său în secția H, Slade nu dădu drumul umărului adversarului său și-l aruncă pe jos cu o piedică. Cossack se ridică imediat cu o agilitate surprinzătoare. Slade îl apucă de mijloc și amândoi se rostogoliră pe jos. Trecătorii erau destul de numeroși prin cartier și cei doi adversari fură înconjurați de câțiva curioși. Această mulțime nu fu favorabilă lui Slade, când ea înțelese că era vorba de o arestare.

Cineva strigă: „Detectiv!” Slade fu ocărât, dar nu putu fi separat de victima sa căci brațul său stâng era prins cu cătușe de brațul lui Cossack. Văzând aceasta, mânia spectatorilor crescu.

Slade se ridicase și-l târâse pe Cossack până la un zid. Acolo, își scoase fluierul, și mai înainte de a fi atacat din nou, lansă două apeluri stridente. În buzunarul pantalonului împrumutat de la Scotland Yard se găsea bâta de cauciuc reglementară de care se servi, cu oarecare plăcere, în contra atacatorilor săi. În acel moment, un detașament de polițiști îi veni în ajutor, și Slade se putu considera victorios. Cossack primise câteva lovituri, dar putu merge până la comisariat, unde fu închis cu grijă.

— Asta-i al doilea; spuse McGoorty căruia Slade îi povestise ce făcuse. Merge bine.

După o jumătate de oră, puțin înainte de miezul nopții, Slade reveni a patra oară în mica stradă liniștită de lângă Saint-James's Park. El îmbrăcase hainele lui Cossack și-și făcuse fața ex-valetului. Asupra acestuia fuseseră găsite trei chei. Prima purta nr. 8 A; a doua era o cheie Yale. Slade lăsă a treia lui McGoorty și le lua el pe celelalte două. El se duse direct la nr. 8 A și intră ușor cu ajutorul cheii. Câteva minute după asta McGoorty însoțit de câțiva polițiști făcu același lucru la nr. 13 B.

Intrând la nr. 8 A, Slade găsi vestibulul foarte luminat. El își ștergea cu grijă picioarele pe ștergător ca orice valet

care se respectă, când se deschise o ușă. El tresări: se găsea în prezența lui Serpolet. Cel puțin crezu la început, dar o a doua privire îl convinse că erau unele deosebiri.

,,Este Madge Nicholson”, își spuse el.

Cele două fete puteau fi gemene, atât de mult semănau, dar Madge Nicholson era puțin mai puternică, și expresia ochilor ei era deosebită. Slade continuă să-și șteargă picioarele și Madge trecu de abia privindu-l și spunându-i:

— Ai cam întârziat. Cina pensionarului nostru așteaptă în bucătărie; du-o sus imediat. Șeful n-a venit și nici Serpolet, nu înțeleg nimic.

Slade răspunse printr-un murmur ușor și fata dispăru.

Ce voia ea să spună prin cina pensionarului? În sfârșit, el trebuia să se ocupe de asta, fiindcă ea îi ordonase, altminteri șederea lui în casă putea fi compromisă din cauza aceasta. El deschise ușa prin care intrase Madge Nicholson și descoperi bucătăria. Desigur că Madge făcea pe bucătăreasa; mai multe farfurii erau puse pe o mașină de gătit electrică, el alese două, le puse pe o tavă ce-o descoperi într-un colț și urcă scara la întâmplare, până la ultimul etaj. Acolo se găseau patru uși. El se gândi că pensionarul era într-una din camere, dar în care?

Deodată, auzi o tuse ce venea din camera din fața lui. El tresări constatând ca ușa avea o broască Yale; scoase din buzunar cheia găsită asupra lui Cossack: se potrivea; el deschise ușa și intră cu tava.

Pe un scaun, fumând, și citind, Slade îl văzu pe M. Derrick Grey, membrul dispărut al Parlamentului.

În uimirea lui, Slade fu cât pe aci să scape tava din mână. La drept vorbind, evenimentele precipitate ale ultimelor zile îl făcuseră să uite pe acest sărman M. Grey. Revenindu-și, detectivul simți o vie satisfacție. O parte a cercetărilor sale se terminase: omul care dispăruse atât de misterios și dramatic era acolo. Cum numai era niciun motiv ca să tacă, Slade îi spuse repede lui Grey cine era.

Surprinderea lui Derrick Grey fu mare, căci el crezuse

că se află în prezența lui Cossack. Cu toate că timpul presa Grey își spuse povestea în câteva cuvinte.

Lessinger, și nu cei Șapte misterioși, îl făcuse prizonier „pentru motive de umanitate”, specificase aventurierul. Aflând că emisarii celor Șapte voiau să-l asasineze pe Grey, el îl răpise de acasă pentru a-l pune la adăpost. În cursul acestei răpiri Grey, zbătându-se, se lovise cu capul de colțul biroului și căzuse fără cunoștință. Chiar în clipa aceea, vizita lui McGoorty îi deranjase pe răpitori, care fugiră în grabă pe ușa din spate. Apoi reveniră și-l luară pe M. Grey care zăcea leșinat pe jos, în timp ce McGoorty se găsea în camera de alături. De atunci prizonierul rămăsese în casa aceasta, foarte bine tratat, dar lipsit de libertate.

Derrick Grey își termină povestea, când se auzi zgomotul unei uși care se închide, pași pe scară și o voce limpede chemând:

— Cossack! Cossack! Vino repede!

Era vocea lui Lessinger.

Slade, după un semn de înțelegere cu Grey, coborî repede până la primul etaj unde un bărbat se găsea în încăperea unde cinase Slade cu aventurierul. Cu toate ca era vocea lui Lessinger, omul pe care-l avea Slade în fața lui părea să fie un alt Slade.

Aventurierul era vesel. Fără a-l privi pe Slade, el își scoase pălăria și pardesiul, aruncându-le pe un scaun tot vorbind.

— E un succes, dragă Cossack! În sfârșit, un succes! Începeam să mă îndoiesc de mine și mă temeam că aceste trei luni de inactivitate să nu mă fi făcut să nu mai fiu bun de nimic! Dar de loc. Tot eu sunt. Am documentul, iată-l Cossack, hârtia asta care pune șase milionari la discreția noastră! Al șaptelea, Otto Sach, a plecat cu taxiul după întrevederea mea cu ei; a coborât la Piccadilly și și-a zburat creierii. Am citit vestea în ziarele de seară, dar încă nu i-a fost descoperită identitatea. În sfârșit, am documentul. Uite-l!

El agita harta deasupra capului, și Slade de abia se stăpâni să nu i-o smulgă din mâini.

— O scenă mare, Cossack! continuă Lessinger. Ce film frumos ar fi putut fi făcut! Când voi avea timp va trebui să fac cinema! În sfârșit, îi am la mână pe acești pungași. Ei vor plăti și vor fi ruinați, în timp ce noi, noi vom fi bogați...

El întoarse spatele lui Slade, și acesta din urmă, zări revolverul în buzunarul pardesiului de pe scaun, făcu un pas rapid și, fără zgomot, puse mâna pe el. În aceeași clipă, văzu că Lessinger îl privea printr-o oglindă din fața lui.

Aventurierul se întoarse de tot, rămânând cu spatele spre bibliotecă.

— Bună seara, domnule Slade, spuse el cu calm. Iartă-mă te rog că nu te-am recunoscut.

El zâmbea, dar în ochii săi strălucea o lumină de oțel pe care Slade o mai remarcase deja în momentele dramatice.

— Bună seara, Lessinger, răspunse Slade cu același calm.

Cei doi bărbați se supravegheau, gata să sară.

Lessinger întinse deodată mâna în spatele lui și apăsă un buton electric dintr-o scobitură a bibliotecii. Se auzi un zgomot surd, biblioteca se desfăcu în două, și cele două jumătăți alunecară tăcut de fiecare parte în zid, descoperind o deschizătură ce lăsa să se vadă un ascensor luminat. Slade întinse revolverul.

— Nu mișca, Lessinger, sau trag.

— Ce dorești, Slade? întrebă Lessinger. Nu spun că voi ceda, dar vrei să iei hârtia sau chiar pe mine?

— Pe amândoi, răspunse Slade, și în plus bijuteriile pe care Michael Derrington le-a lăsat fiicei sale Moyra și pe care le-ai furat.

Lessinger rânji.

— Îți faci iluzii, Slade!

— Nu cred, Lessinger. Am arestat deja pe Cossack și Serpolet; l-am eliberat pe Derrick Grey. Nu-mi mai rămâne

decât să te prind pe dumneata, împreună cu bijuteriile și socotesc să reușesc.

Lessinger se încruntă.

— Chiar atâtea succese? Atunci, acum e vorba de discuție sau luptă?

— Lupta, spuse Slade. Am discutat destul!

Lessinger nu răspunse. Brațul său se întinse încă odată în spatele lui, și încăperea fu cufundată în întuneric, la fel și ascensorul: vechiul truc pentru a-l zăpăci pe adversar. Slade se repezi în beznă și fu aruncat cu violență pe jos: ridicându-se cu greutate, el auzi zgomotul surd al ascensorului. El găsi butonul electric cu ajutorul unui chibrit și văzu ca Lessinger dispăruse și că biblioteca se închisese.

În ciuda acestui eșec aparent, Slade fluiera vesel ieșind din încăpere pentru a se duce să deschidă poliției care înconjura imobilul. În acest timp, Lessinger, tot atât de vesel, coborî în pivnițele unde începea un pasaj subteran, faimosul pasaj prin care trecea odinioară regele pentru a o vizita pe frumoasa Peg Woffington.

El ajunse la capătul subteranei și deschise o ușă ce dădea în pivnița casei de peste drum, nr. 13 B.

Lessinger de abia intră că pivnița întunecată fu luminată de vreo șase lanterne și el văzu șase oameni ținându-l la respect cu tot atâtea revolvere. El dădu înapoi, dar McGoorty ieși și el din subterană.

— Predă-te, Lessinger, sau trag, spuse McGoorty, și de data asta, jur că te ucid.

Lessinger zâmbi cu oboseală.

— N-ai nici un pic de finețe, McGoorty. Întrebuințezi metode brutale. Dar știu că ești om de cuvânt; deci mă predau.

Astfel fu efectuată în seara aceea senzaționala captură a lui Lessinger și a complicilor săi. Ei fură cu toții condamnați la pedepse grele, afară de Madge Nicholson care reușise să scape. Slade o bănuia să fie sora geamănă

a lui Serpolet, dar nu reuşi s-o dovedească; tot astfel toate eforturile făcute pentru a descoperi legătura ce exista între Lessinger şi Serpolet fură zadarnice. Faimosul document fu găsit asupra lui Lessinger şi în aceeaşi noapte cei Şapte misterioşi fură arestaţi.

SFÂRŞIT

CUPRINS